

LYŠKÁNORA 96

Nepravdivelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Dešten 1082 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Starostenské novinky * Elfi stopy * Země Starého světa * Bohové a barbaři *

Motta tohoto čísla

„...Mám pásek s opaskem...“
Zoltar Zemikosa

„...Jak velkej je azurion?...“
Otakáro Vesta

„...To záleží na velikosti...“
Zoltar Zemikosa

„...Ten vodopád dělá tak strašnej hluk, že vlastně ani nemůžu poslouchat vůdce...“

Zoltar Zemikosa
„...To zvládnou i bez vodopádu...“
Otakáro Vesta

Země Starého světa

Dwany Růžička

Barbarské pláně - Rhak

Vláda:

Žádná centrální vláda, země je rozdělena na kmeny ovládané náčelníky.

Charakteristika:

Takto se nazývá území na severovýchodě, hraničící s Valdenem, Almemarem, Trindindolem, Monghyrem a Mukurem. Jedná se o větrem ošlehané planiny, kde se nedaří zemědělství, je zde málo lesů či nalezišť kovů a vůbec zdrojů bohatství. Kmeny často bojují mezi sebou, ať už kvůli sporům o loviště, kořisti nebo jen pro zábavu. Čas od času se na znamení svých bohů sjednotí několik skupin dohromady a zaútočí na některou z okolních zemí (například v roce 1035 na Valden), kde plení a vraždí, než se stáhnou zase zpět.

Armáda:

Téměř každý mužský člen kmene je válečníkem.

Obyvatelstvo:

Území je řídko osídleno téměř výhradně

barbarskou populací žijící v pospolitých obcích, obvykle kočujících. Je známo jen několik větších stálých osad.

Hospodářství:

Barbaři se živí především lovem a sběrem plodin, v menší míře chovem koní a pastevectvím, a ve výjimečných případech primitivním zemědělstvím.

Náboženství:

Barbaři mají primitivní náboženství, v němž mají téměř pro všechny činnosti své bohy a duchy. Válečným bohem je Harr Ghned, který tím pádem patří k nejuctivějším. Dalším významným bohem je Pačan Gači, bůh snů, kterým barbaři přikládají velkou důležitost.

Historie:

O historii pláni se toho mnoho neví, spíše o vlivu barbarů na okolní země. Záznamy o barbarských útocích se dají nalézt v kronikách okolních států. Z posledních dob je doložena výprava z roku 1010 proti Čagotajcům. Roku 1035 se vyhrnuly barbarské hordy ze svých kmenových území a napadly Valden. Nějakou dobu pustošily krajinu, než s kořistí odtáhly. Roku 1052 vedli barbaři lov na skřety v kraji Algachar, a v roce 1061 vpadli do Monghyru, kde pleníli.

Vláda:

Tyranie.

Charakteristika:

Jedná se o zemi osídlenou divokými kočovnými kmeny tvořící volný kmenový svaz v čele s nejvyšším náčelníkem, jemuž jsou ostatní náčelníci teoreticky podřízeni, ale vesměs mohou jednat volně. Kmeny jsou agresivní a války se sousedy jsou běžné.

Armáda:

Každý čagotajec vyrostlý v kmenech je válečníkem.

Obyvatelstvo:

Čagotajci jsou lidé, o dalším osídlení a složení městského obyvatelstva není nic známo.

Města:

Na čagotajském území jsou roztroušena města podřízená čagotajcům, ale vesměs nepříslušící ke kmenům. Kočovníci je využívají jako základny a vysoké daně především v potravinách usnadňují zásobování.

Hospodářství:

Čagotajci se živí pastevectvím, ale významnou část obživy získávají plněním. Zemědělství je rozšířeno v okolí měst.

Starostenské novinky

Z poslední výpravy se nevrátilo několik občanů. Rhynn Rugornský padl na své první výpravě, nevrátili se též Feliks Gudlág a Haakon Álfheimský. Nikdo z nich nebyl dovezen k pochování v Liscannoru.

Do obce přibyl po poslední výpravě do barbarských končin hobit Skyreš Měchuřina. Byl nalezen na stromě. Dostal povolení k pobytu v hostinci.

Velmi se v poslední době zhoršila bezpečnost v Gwendarronu. Pro obec to znamenalo tragédii v podobě zavraždění Attrien Moskytové cestou z Nurnu. Podle dostupných zpráv ji přepadli lapkové. Vzhledem k tomu, že paní Attrien vlastnila kouzelné prsteny a byla ženou od rány, dokázala dva z lapků zabít, než ji zbytek lupičů utloukl. Vyšetřování se ujaly strážce, které jsou v těchto časech značně přetížené. I proto jsem se rozhodl pro podpoření vyšetřování vyčlenit jistou částku z rozpočtu obce a výsledek se dostavil - zbytek tlupy loupežníků byl podle slov kapitána, se kterým jsem mluvil, pochytán a pověšen. Ovšem darebáků se stahuje do Nurnu a okolí tolik, že by museli viset na každém druhém stromě, aby to mělo nějaký efekt. Tak i začátkem roku 1082 se vloupalo jedno individuum do hospody U hrocha, pobralo něco zásob, zničilo něco vybavení, a následně usnulo ve sklepech, zmoženo alkoholem. Individuum se zřejmě jmenuje Krutislav Klučik a je členem bandy nějakého "šedovského krále", který prý zavede "nové pořádky". V reakci na tyto nepřijemnosti a na varovný oběžník starosty Nurnu Branta Rorejse jsem v obci zavedl pravidelné hlídky z řad občanů, které také zanedlouho odchytily tlupu tří rabiátů. K věci se nachomýtl především Swen Dolbich, díky němuž byli všichni tři chyceni, vyzpovídáni a odpraveni. Swenovi tímto děkuji za zapůjčení skally k obecně prospěšným účelům. Další události se snad Liscannoru už vyhnu.

V rámci posledních patálií se družina seznámila s jistým Jonasem Wredou, elfem, který pracuje jako vzdělaná síla v evidenci tovaru v přístavu v Nurnu. Nurnským doručoval oběžníky a dopisy, až se nakonec spřátelil natolik, že se účastnil volby vůdce jako družiník. Zatím však žije v Nurnu.

Bolbuch
04/1082

Elfi stopy

Malwo Lokýtko

Po elfích stopách vyjeli jsme pátrat a našli víc, než jen památky strohé našli jsme přítomnost, v níž zjevilo se mnohé a byl to div, že podařil se návrat.

Co velkých činů vykonali reci v hlubinách věků ztracených letech dnešku už zcela cizích světech přítom je stále jedním přeci.

Bili jsme elfy, lidi, a skřety hlavně by svět se stal lepším světem k žití už tak těžké bylo na něm bytí zbyvá doufat, že jednali jsme správně.

Zřeli jsme věci, jimž nikdo nevěřil by lesk i bída, však bída převládala lid zoufal, žil z toho co země dala tápal, neznal pluhu ani přílby.

Nepomohli elfi, ni rod trpaslíků žádlivě si střeživ tajemství svoje rádi rozmýšlevali nepokoje mohli sklidit velká slova diků.

Vrátili jsme se, a výsledek zřeli co jsme už před odchodem znali že si lidé vládu v zemi vzali není proč bychom se ohlíželi.

Kam se to jen starší lid dostal z bojovníků hrdých jsou v dnešku jenom stíny trosky jejich říši porostlé jsou blíny a z jejich popela člověčí rod povstal.

Je to k pláči, a nebo k radosti snad že kolo osudu dokola se točí co rozvalí, to se světem se loučí ti dole stoupají, ty horní čeká pád.

Kapitola 1. - První sny

Chladen roku 1081 byl obzvláště mrazivý a Liscannor byl zakryt sněhovou duchnou. Za okny padající vločky zakrývaly výhled natolik, že Jorchen Kierke sotva dohlédl k protějšímu stavení. V tomto nečase si bylo lze jen těžko představit, že se někdo potlouká venku, proto Jorchena překvapilo, když slyšel rázné zabušení na dveře. Překvapilo ho to, s nikým z vesnice se už dlouhou dobu nestýkal, vlastně od té doby, co opustil výpravu pátrající po elfích pamětihodnostech, se všem ve vsi vyhýbal, což mu nedalo velkou práci, neboť bydlel na kraji vesnice, takže na dřevo a lov vyrážel přímo do lesa a při cestě na nákupy do Nurnu ves snadno objel. Jorchen byl muž opatrný až paranoidní, proto se nejprve rádně ozbrojil, a teprve potom s odhaleným mečem otevřel vchodové dveře.

Před vchodem do hraničnickova stavení stála postava řídícího obecně liscannorské školy Griffina Linfalase a i v chumelenici byla jasně patrná elfova křídově bílá tvář. Griffin byl oblečen jen v domácím oblečení, přes které přehodil plášť, a zjevně cestou od svého domu již značně prochládl. Celý byl pokryt bílými vločkami a do nedbale uvázaných bot se mu sypal sníh.

“Jorchene, prosím, pojď s mnou”, vyhrkl Griffin zoufalým hlasem. “S mojí ženou cloumá horečka. Nastudila se venku a je to s ní čím dál horší. Potřebuje nutně pomoc”.

“Nejdu, Griffine”, odvětil hraničnick chladně. “Musíš si pomoci sám”.

“Prosím tě. Ve vesnici není nikdo další, kdo se vyzná v léčení”, úpěnlivě prosil Griffin a jeho hlas neměl daleko k pláči.

“Nejdu. Nikam nejdu”, prohlásil Jorchen a přibouchl před zoufalým elfem dveře.

Griffin chvíli rozpačitě podupával přede dveřmi, jakoby mu stále nedocházelo, že mu byla odepřena pomoc, kterou tolik potřeboval. Pak se obrátil, setřásl ze sebe něco ze sněhu, který na něj zatím napadal, a vykročil k blízké zemnici starosty Bolbucha.

Starosta byl z jiného těsta. Přestože o novoroku oslavil stovku jar na tomto světě, hned nabídl pomoc příteli v nouzi a přes hrůzný nečas se vydal sedlat koně, aby dojel do Nurnu pro řelčara. Na cestu přibalil několik kořalek, aby nestrádal, kdyby ve vánici zabloudil. Než se však po zasněžené cestě do Liscannoru dostala kárka s lékařem, slovným mistrem Ariandanel Mastkem,

bylo už na pomoc Oriniel Linfalasové pozdě. Přes zábalu a rozličné medikamenty zemřela o dva dny později na těžký zápal plic.

V polovině jarnu svolal starosta Bolbuch zvaný Dědek liscannorské občanstvo do hospody U hrocha ke starostenské volbě.

“Takže jak jsme na tom s účastí?”, řecnický se zeptal staříků trpaslík a rozložil před sebou svou mohutnou starostenskou knihu. Chvilu v ní listoval, než se mu podařilo najít seznam občanů a obyvatel. Sklonil hlavu, aby lépe viděl, a prstem přejížděl po jednotlivých záznamech. “Takže volbení právo mají... Bolbuch, to jsem já. Vesta Otakáro”.

“Zde”, ozval se bořimský hobit okamžitě.

“Já tě vidím, neboj se”, odvětil Bolbuch. “Zemikosa Zoltar tu je, Růžička Dwany taky... co Kierke Jorchen?”, rozhlédl se trpaslík po ostatních.

“Tak toho jsem neviděl od návratu z Trindindolu a vůbec mi to nechybí”, prohlásil Otakáro.

“Já ho zahlíd, jak přiděluval na barák okenice”, ozval se Zoltar.

“Mluvil s nim někdo, jestli hodlá přijít?”, otázal se starosta.

“Neslyšel jsem, že by se s někým stýkal vod té doby, co vopustil vejpravu, kromě své ženy teda”, zachechtal se Zoltar. “To je pěkná kost, nechápu, co na něm vidíš”.

“Prej si po svatbě změnila jméno na Malá-Kierke”, ozval se Korman.

“Malá-Kierke?”, podivil se hostinský Luncius. “To si jako Jorchen bude říkat Velký Kierke?”.

“Ne, to si změnila příjmení podle muže, ale nechala si taky svoje dívčí jméno”, vysvětlil starosta.

“No jen aby, zamindrakované je na to dost”, odfrkl si hostinský. “Ale co vim, tak tu s nikým nemluvil. Kdybych ho na podzim párkrát nezahledl, jak šel do lesa na dříví, tak bych myslel, že je stále s váma na výpravě”.

“Co ty, Swene?”, obrátil se Zoltar na vedle sedícího válečníka, “předals mu to elfí nádobí”.

“Ne”, zavrtěl hlavou ostrovan, “vyhodil mě”.

“Takže poslední s nim asi mluvil Griffin, když sháněl pomoc pro ženu, a to už je nějaké ten pátek”, dodal Dwany.

“To je ale kurva, ten Jorchen”, neodpustil si Otakáro. “Odmítnout pomoc sousedovi. A navíc elfovi, zřejmě už se vopravdu zbláznil”.

“Ty jsi určitě rád, že tu není”, dloubl do

hobita Al-Rahem. “Však všichni vědí, že ho nemůžeš vystát”.

“No to si piš, že ho nemůžu vystát”, neprotestoval Vesta. “A víš taky dobře proč. Však je hned lepší vzduch, když ho tady ten hajzl nerozesírá. Pro mě za mě ať si v tý svý špeluňce třeba snijí”.

“Ale zas nebyl tak zlej”, podotkl Swen. “Že ne?”, naježil se Otakáro. “Tys nečet ty jeho nenávisťný rasový žvásty a výlevy jeho chorý myslí? Jak bys vlastně moh, když to neumíš. Hele, koukni támhle na Rhyrna, to je chlap jak hora, skály by proto lámat, a povyšuje se na někoho? Nepovyšuje, protože je normální. Ale tenhle řapatej chudák tady bude furt šířit tu svoji špinu a kazit vzduch”.

“Tak už toho nechte”, vložil se do debaty Bolbuch. “Kvůli tomu tady nejsme. Jorchen tu není, takže nebude hlasovat, jeho chyba. Dalšího tu mám... Linfalas Griffin”.

“Ten asi taky nedorazí, co jsem ho potkal, tak vypadal jako tělo bez duše. Ještě se chudák nevzpamatoval ze smrti své ženy”, sdělil Dwany.

“No jo, to se dá pochopit”, pokýval hlavou starosta. “Tak dál, Blathel Menhorian”.

“S tím jsem mluvil”, ozval se Luncius, “odjel do Naglaveru studovat nějakou starou elfí architekturu a ještě se nevrátil”.

“Takže ten taky nic”, odvětil Bolbuch a obrátil do sebe korbek piva, neboť mu z papírování již vyschlo v puse. Mirellský ležák chutnal jako křen a starý trpaslík spokojeně zamlaskal, zatímco odevzdával prázdný korbek hostinskému objednávače další.

“Takže zbejvá ještě Al-Rahem a ten tu je. Ti všichni můžou volit a být volení. No a nakonec tu máme Dolbich Swen a Zlotě Korman, který maj občanství a můžou tudíž volit”, shrnul Bolbuch.

“Počkej, vodkdy maj Swen a Korman občanství?”, otázal se Otakáro.

“No, shodou okolností jsem jim ho udělil zrovna dneska, když už jsem v tom úřadování”, pravil rozvážně starosta. “A vůbec, dost řečí, je čas přihlásit kandidatury”.

Otakáro jen zakroutil hlavou. Nechtěl zbytečně vyvolávat hádky, ostatně měl starého trpaslíka rád, ale machinace před starostenskou volbou, kdy stávající starosta uděluje narychlo občanství novopečeným dobrodruhům výměnou za jejich podporu, se mu pranic nelíbily. A když se překvapivě ukázalo, že kandidovat na starostu nehodlá ani Zoltar Zemikosa, bylo zřejmé, že Bolbuch má svou volbu pojištěnou z několika stran.

Snad aby volba nebyla úplnou fraškou, přihlásil se jako kandidát alespoň Dwany Růžička,

jak řekl, aby se nevolilo jednoduše.

“Takže teď by se mělo hlasovat”, pravil starosta.

“Co předvolební projevy?”, otázal se Zoltar, který měl rád podivnanou na snažící se kandidáty.

“No jo, projevy”, poškrábal se Bolbuch ve vousch. “Tak já bych hlavně apeloval na to, abyste se se žádostmi a stížnostmi obraceli přímo na starostenský úřad a ne na obecní občasník, protože jak už z názvu vyplývá, je to občasník, a než vyjde jak dostane se ke starostovi, tak přeci jen nějaká doba uplyne, třeba taky může být starostou už úplně někdo jinej, takže takový věci se pak dost protáhnou. To jsem chtěl říct, co se týče těch technických otázek, to platí obecně u každého starosty. No a jinak snad že zůstane všechno při starém”, zakončil trpaslík svou řeč a vehementně zamával na Luncia, neboť mu z dlouhého mlčení vyschlo v krku.

“Tak já snad jen tolik”, začal Dwany, “že Bolbuch je dobrý starosta, ale možná už by se přeci jen mělo uvažovat o někom mladším, a já bych na něj určitě navázal. A hlavně bych častěji psal novinky”, upozornil hobit na jisté prodlevy, které měl stařec s dodržováním pravidelného informování občanů.

“Ony se ty novinky moc častěji psát ani nedaj”, zabřblal Bolbuch s pusou plnou pěnicího ležáku.

Následovalo hlasování, které stávající starost Bolbuch dle očekávání vyhrál a ve stu letech se stal potřetí za sebou liscannorským starostou.

Utíkal čas a zima přešla v jaro. Liscannorstí dobrodruzi seděli tradičně U hrocha, popíjeli a vyprávěli si do omrzení zážitky z cest, když tu se nenadále rozléty dveře a do lokálu vpadl Vilda Pešek, bílý jako stěna. Tváře všech přítomných se k němu otočily.

“Sta... sta... stará paní”, koktal Vilda nemoha popadnout dech ukazuje ven.

“Co se stalo? Jaká paní?”, nechápali přihlížející.

“Asi je mrtvá”, vydechl liscannorský pivovarník.

“Maminko”, spráskl ruce hostinský Luncius a vyrazil z lokálu. Ostatní v patách za ním.

Za pár okamžiků vběhli do Peškovice domu. V kuchyni bylo hotové boží dopuštění, na podlaze se válely střepy a uprostřed hustě, tmavě červené tekutiny ležela stará paní Čiperová, nad níž vzlykala dcera Pamilla. Luncius se vrhl k matce a nad ním se sklónil ostatní, ale stařeně zjevně nebylo pomoci.

Bolbuch začíchal, pak se sklónil, smočil prst v tekutině na podlaze a jemně ho olízl. “Hm,

rajská omáčka”, zamlaskal labužnický. “Tak co se tady vlastně stalo?”, obrátil se na Vildu.

“No, to bylo tak”, pravil hobit pomalu, “Pamillce nebylo úplně dobře, tak k nám stará paní přišla udělat oběd. No a když to bylo hotový, tak jsem přešel omáčku z hrnce do omáčníku, a zrovna to byl ten zdobený porcelánovej. No a nějak jsem do toho nešikovně strčil, a všechno to skončilo na zemi. Hned jsem věděl, že je zle, tchyně už nabírala a čekal jsem, že začne scéna jako vždycky, ale teď z ní nevyšlo ani slovo, jen najednou zrudla, chytila se tady na srdci, a praštila sebou o zem”.

“Jen jestli jí nepřetáh tím omáčníkem”, podotkl Al-Rahem.

“Divil by ses mu?”; otázal se Dwany.

Bolbuh stařena v rychlosti ohledal, ale nenalezl žádné známky násilí ani jiné podezřelé okolnosti. Vildova výpověď dávala smysl, stará paní byla už dlouhá léta známá po vesnici svou nesnášenlivou povahou, a že jí selhalo srdce nebylo nic překvapivého. Tak odešla ze světa Lúniel Čiperová, dříve Nórienská, rozená Pitková. Život se s ní nemazlil, její otec byl zákeřně zavražděn, přišla o dva muže a stala se obětí odporného zločinu. Ale také byla trojnásobnou matkou a babičkou a dlouholetou hostinskou.

Zoltar Zemikosa se uprostřed noci posadil na posteli zbrocený potem. Zase ten sen. Procházel se malebným údolím a rozhlížel se po okolí, když tu náhle obloha potemněla a začalo pršet. S hrůzou zjistil, že prší krev. Přšelo tolik krve, že začala údolí zaplavovat. Stoupala po kotníky, kolena, pás, až nakonec bylo krve až nad hlavu a on se v ní začal topit. To se vždy probudil. Poprvé se mu takový sen zdál v Trindindolu, ale to příkládá náhlé změně prostředí a také tamním neutěšeným poměrům. Poslední dobou ho však měl stále častěji.

Podobně postižen byl i Korman Zlotě, ten to však příkládá své oblíbě ve zvláštním dýmčím koření z jihu. Rozhovor se Zoltarem, že podobné sny nemá sám, ho sice donutila k zamyšlení, ale když nemohl na nic přijít, nechal toho a doufal, že sny jak přišly, tak také odejdou.

To Zoltar se rozhodl jednat. Nejprve chtěl zjistit, zda jsou postiženi jen oni dva, a tak se hned ráno vydal do alchymistického cechu, kde studoval, aby se poptal. A skutečně narazil na to, že podobné sny o moři krve se mezi theurgy objevily. A stejně tak nespočet teorií, proč tomu tak je. Zemikosa se nikdy příliš nezdráhal žádat o pomoc, a tak se v podvečer ocitl v pracovně děkana své školy, ctihodného mistra Alkibiada Stříbřitého, kterému ovšem žáci za jeho zády říkali Protějš, což bylo jeho rodné jméno. Ústav pro bádání o pronikání a využívání nesčetných sfér nebeských,

jak se theurgská škola oficiálně jmenovala, sice nebyl zdaleka tak věhlasný a význačný, jako Nurnská magická universita, což bylo ovšem z velké části způsobeno jistým utajováním tamní práce, neboť u široké veřejnosti by se informace o vyvolávání démonů mohly setkat s nepochopením, nicméně její představení se těšili značné úctě.

“Překvapuje mě, pane Zemikoso, že právě vy projevujete takový zájem”, prohlásil děkan, když vyslechl Zoltarův výklad o krvavých snech a jeho snahu o vysvětlení, stejně jako dosud zjištěné dohady. “Působil jste na mě spíše dojmem žáka nepozorného, až zahálčivého, ostatně vaše výkony u zkoušek nebyly příliš přesvědčivé”.

Zoltar útloucivě pokýval hlavou, jako že si je toho vědom a stydí se za to.

“Ale dobrá”, pokračoval děkan. “Když student projeví zájem, je naší povinností mu pomoci podle našich nejlepších vědomostí. Ty sny nejsou dozajista přirozené. Už tím, že postihují především nadané, tedy magy a čaroděje, a vůbec lidi se zvýšenou vnímavostí. Ale nejen je. A to právě vyvolává znepokojení. Magikové a armádní špičky se domnívají, že se jedná o útok z Mallikornu, který má varovat Gwendarron před vměšováním do tamního dění. Jistě víte o situaci v Mallikornu”.

“Slyšel jsem”, zalhal Zoltar.

“Takže víte, o jak velkou věc jde. Mezi námi, slyšel jsem, že zlé sny se zdály někomu na nejvyšších místech”, děkan podvědomě ztišil hlas a ukázal prstem vzhůru.

Zemikosa tiše hvízdal.

“Ale to mohou být jen klepy. Každopádně gwendarronské vedení je znepokojeno. Pokud by vojáci měli jít do války sužovaní zlými sny, nepřiznivě by se to projevilo na morálce. Navíc pouhý náznak, že nepřítel disponuje kouzelníky schopnými takových činů by mohl vyvolat paniku. Ve vládních kruzích předpokládají, že se jedná o plošné kouzlo velké síly. Osobně o takových věcech mnoho nevím, ale kolegové z magické university tvrdili, že něco takového je možné, byť to není jednoduché. Podle armádního vedení mají vojáci informace, že za vládnoucími pány v Mallikornu nepřátelskými Gwendarronu ve skutečnosti stojí klika čarodějů gwendarronského Černého, což tuto teorii podporuje. Ovšem ani tyto informace mi nepřísluší hodnotit”.

Zoltar pokýval hlavou, jakože všemu rozuměl, a netrpělivě čekal, co se ještě dozví.

“Co ovšem mohou hodnotit jsou věci sfér. Jak sám víte, sny se neobvykle často zdají také nám, kteří vstupujeme do sfér. Navíc jsou sféry poslední dobou neklidné, podivně se kroutí a převrací, jakoby se v některé vyšší sféře cosí dělo. To všechno mě vede k domněnce, že ve skutečnosti není útok veden kouzly, ale pomocí sfér. Sféry jistě

znáte dobře”.

“Jistě”, přitakal Zoltar a začal počítat na prstech, “první sférou je Vehuiah, vědění napsaného, pak Jéliel, vědění mluveného, Sirael...”.

“Dobře, dobře”, zasmál se děkan, “věřím, že to ovládáte, teď nejste u zkoušky. Nicméně krom prvních jedenácti sfér, do nichž zde na naší škole učíme studenty vstoupit, jsou ještě další. Některé teorie dokonce pravi, že těchto sfér je nespočetně mnoho. Zatím ovšem jsme ve stavu bádání, co se v těchto sférách nalézá, a jak tam vstupovat bez nebezpečí. Vážený profesor Theodorus Grimhel, který vás patrně vyučoval teorie pronikání do sfér, učinil veliké pokroky co se týče poznání dvanácté sféry, Nahaiah. Je to ale nesmírně náročná a zdoluhavá práce, při komunikaci s těmito sférami je třeba nejvyšší obezřetnosti, neboť nevíme, co všechno se tam může nalézat, a rovněž je nutné projít množství spisků, z nichž některé jsou plně různých nesmyslů. Například třináctá sféra, Zezael, je v několika starších grimoárech nazývána sférou moci nad božstvy, což je do očí bijící nesmysl”.

“To jistě”, zasmál se poněkud křečovitě Zemikosa, který se ve výkladu poněkud ztrácel, a navíc se mu myšlenka ovládat božstva celkem zamlouvala.

“No ale k věci. Šesnáctá sféra, zvaná Akcamiah, je někdy označována jako sféra moci nad sny. Nevíme jistě, zda je tomu skutečně tak, ale náznaky tu jsou. A je vám jistě jasné, k jakému nepříteli naší země nás tato domněnka přivádí”.

“Ehm, Armiden?”, plácl Zoltar první, co mu přišlo na jazyk.

“Správně”, pochválil ho děkan. “Vidím, že se v politické situaci orientujete. Ano, Armiden je znám svými theurgy. Dokonce tam vládně jakýsi řád založený na theurgii, nějakým způsobem propojené s náboženstvím, což vytváří mystický dojem. Potíž je, že Armiden je už dlouhá léta země naprosto uzavřená a není možno se dostat k výsledkům tamního bádání. Vzhledem k tomu, jaký pokrok učinila theurgie u nás za posledních padesát let, je však dosti pravděpodobné, že tamní mistři také nezaháleli a dosáhli mnoha objevů. My ale vůbec netušíme, kde mohou být. Jsou za námi, jsou dál, nebo se ubírali úplně jiným směrem? Nevíme, ale je jistě možné, že se naučili pracovat se sférou umožňující jim ovládat sny. A to je znepokojivé, neboť přestože konflikt s Armidenem není natolik bezprostřední jako konflikt s Mallikornem, je to země nepřátelská a k válce může dojít”.

Zoltar informace chvíli zpracovával. “Slyšel jsem také o proroctví”, pravil nakonec, když ho napadla ještě jedna teorie, o níž se mluvílo.

“Inu, jistě víte, že k takovým drbům si musíte udržovat zdravý odstup. O tom takzvaném

proroctví jsem samozřejmě slyšel též, takové informace se vždy vynoří, když se děje něco neobvyklého, a obvykle je spojováno s koncem světa. Dokonce jsem nějaké svitky i četl, ale každý tvrdil něco zcela jiného. K zjišťování budoucnosti je potřeba přistupovat vědecky, je nezbytné nenechat se unést pocity. Jistě víte, že ve sférách se dají najít jisté záblesky možné budoucnosti, ale je nesmírně obtížné je správně vyložit. A pokud výklad takových věcí není vyloženě precizní, pak může způsobit nenapravitelné škody”.

“Tak, ehm, děkuji”, zamumlal Zoltar a zvedl se k odchodu.

“Nemáte zač, pane kolego”, s úsměvem se rozloučil děkan. “Škoda, že jsou studenti málokdy tak zvědaví, pokud jim právě nehrozí propadnutí”.

“No a s tím prohejbáním sfér je to pravda”, rozprávěl Zemikosa když už zase seděl v hospodě U hrocha. S Kormanem znovu probírali své nepřekné sny. “Zaklinal jsem nějaký nový demony, a najednou jakoby se sféra tak jako prohnula a já získal mnohem lepšího, než jsem chtěl. No ale pak jsem to zkoušel znova, a přesně navopak, málem mě to tam vtáhlo”.

“Hele, a co to jako vobnáší, to obcování s démonama?”, zeptal se zvědavý Swen. “To jako fakt vobcuješ? Jako tak?”.

“Ale houby”, zavrtěl hlavou theurg.

“Nebo se ho snažíš překecat? Taková intelektuální debata?”, zajímal se Korman.

“Taky ne, ono v základních sférách si moc nepokekáš. To je spíš takhle. Já řeknu něco jako: ‘Ó, démoni pane, vstup do této zbraně, a bojuj prosím za mě’. No a von se vobjeví a spustí: ‘Húúú. Démon hlad, démon žrát. Démon sežrat člověk’. A já zase: ‘Zde je tvá krmě, ó, mocný. Pojď, najez se a pomoz mi’. No a démon zas: ‘Mlask! Srk! Chrocht! Mňááám! Dobrotá. Co ty chít, červe?’. No a já ho teď musím přesvědčit, takže spustím: ‘Vstup, prosím, do této zbraně. Napij se krve mých nepřátel. Pojď, budem sekat jejich skráně, až života zbude v nich pakatel’. No a to se mu většinou líbí, a ozve se: ‘Krev já rád, krev já chít... jdu s tebou’. A všum, a je v meči. Prostě nic moc diskuse, asi jako když jdeš do krollí vesnice shánět žoldáky”.

Ostatní se ovšem při Zoltarově vyprávění náramě bavili.

“Tak dobře”, přestal se konečně smát Korman. “Sféry se prohejbaj, a proč to je, to zjistíš?”.

“No prej je podezřelý Mallikorn, že zavražduje, protože se bojí války. Tak mě napadá, co se vlastně děje v tom Mallikornu?”, zaptal se Zemikosa.

“Tos neslyšel?”, ozval se starý Bolbuh.

“Ztratil se tam král”.

“Cože?”, podivil se Zoltar. “To je nějaká blbost, ne? Králové se jen tak neztrácej”.

“Co jsem slyšel, to jsem slyšel”, stál trpaslík na svém. “Loni na podzim se tam ztratil král”.

“Loni na podzim? To jsme ale byli pryč”, počítal theurg něco na prstech. “V minulosti. To jsem nemoh slyšet”.

“Já byl taky v minulosti a slyšel jsem o tom”, pravil Al-Rahem. “Je toho plnej Nurn. V Mallikornu je válka”.

“Tak mi teda řekni, co se tam vlastně stalo?”.

“To nevím, co se tam voprawdu stalo, vim jenom, co se povídá v Nurnu”.

“Tak mi řekni, co se povídá v Nurnu”.

“No povídá se, že se v Mallikornu ztratil král”.

“To už jsem slyšel”.

“Ale povídá se taky, že je to fáma, že král je jenom nemocnej, tak kdoví, jak to je”.

“Já slyšel, že zmínka o zmizelím králi se v Mallikornu trestá smrtí”, ozval se Korman Zlotě, který strávil celé jaro v Nurnu na universitě, kde sepsával seminární práci na téma ‘Létavý animálio - neocenitelný pomocník, průzkumník a rádce’, kterou úspěšně obhájil a získal postavení čaroděje. “Což znamená, že nemaj čistý svědomí”.

“Aví teda někdo, co se tam děje?”, zoufale se Zoltar rozhlédl po ostatních.

“Chlapi, co mi vozej pivo z Mirrelu, povídali, že kolem Lurgapsu se shromazďujou gwendarronský vojákí”, zapojil se do rozhovoru hostinský Luncius. “Něco se chystá”.

“Ví aspoň někdo, kdo v Mallikornu vlastně vládne?”.

“No podle všeho ten král, co zmizel”, ozval se Swen.

“Další chytřej. Bolbuchu, copak ty vo tom nic nevíš?”.

“Co je mi po Mallikornu?”, zavrčel místní starosta. “Mě už nevodvedou, jsem starej”.

“Teď nejde vo válku, ale vo to, co se tam děje”.

“A když se jim ztratil král, tak kdo tam vůbec vládne?”.

“No pokud vim, tak místo krále vládla nějaká rada nebo co, protože král byl moc malej”.

“To je pravda, voni udělali puč. Já byl kvůli tomu ve válce”, rozpomněl se Zoltar.

“Tak proč se ptáš, když to víš”.

“No já už si to tak úplně nepamatuju”.

“A když byla ta válka?”.

“To je tak třináct let, proč?”.

“No že jestli král byl malej, tak za tu dobu už asi vyrost a možná chtěl poslat radu k

šipku”.

“Takže tahle rada má asi teď dost nahnáno, když jim utek král, navíc už asi dospělej”.

“To jo, a taky jsem slyšel, že jim umřel nějakaj hlavní vojevůdce... Drampand se snad menoval”, prohlásil Korman, který si občas vybavil něco z diskusí ve studentské nálevně U propitého grimoáru situovaného v boční uličce hned za fakultou. Studenti o politice rádi diskutovali, zvláště ti, kteří docházeli na předmět ‘Státnictví a občanská uvědomělost’, který platil zdaleka za největší zašívárnu na celé škole.

“Zapíchlí ho?”.

“Nevím, třeba umřel stárim. A místo něj to tam vede nějakaj Bucharar”.

“Toho znám”, vzpoměl si Zemikosa.

“Kdysi jsme mu chtěli ukrást pokladnici”.

“A proč jste mu jí neukradli?”.

“Měl tam moc vojáků”.

“Aha”.

“Tehle Bucharar prej si vzal za ženu královu sestru”.

“Von asi míří vysoko”.

“Jo. A já slyšel, že když s ní neměl děti, tak jí utrápil, a vzal si další”.

“To já slyšel, že jí nechal popravít”.

“No každopádně to bude pěknaj hajzl”.

“No a co dál? Utek král, kuchli vojevůdce, ještě něco se povídá?”.

“Ještě jsem slyšel”, zamyslel se Al-

Rahem, “že někde na jihu se dali dohromady povstalcí kolem nějakýho Osvarra a tvrděj, že je král u nich. Vyhráli nějakou bitvu a ovládaj teď jižní Mallikorn”.

“Osvarr, Osvarr, to mi něco říká”, poškrábal se na střapaté hlavě Zoltar.

“Kdybys pořádně čet kroniku, tak bys věděl, že kdysi najal Nurnskou družinu na dobytí hradu Zmořeň”.

“No to je pravda, já tehdy ještě makal u

Hefta jako vozka, a tak jsem tam nebyl. To byl nějakaj králův bratranec či co”.

“A hele, neni ten král vlastně bráchou Erenny?”.

“Koho?”.

“Naší královny, ty tupče”.

“To je fakt, to je”.

“No to by mu moh náš král chtít tomu uteklýmu králi pomoct, když má za manželku jeho ségru”.

“Tak to bude zas válka. Ještěže už jsem starej”, uzavřel téma Bolbuch.

Kapitola 2. - Darghaz

Světen se již přehoupł do své druhé poloviny, když několik dobrodruhů opět popijelo v

hospodě a nezávazně tlachalo. Zoltar Zemikosa zrovna barvitě líčil pikantní historky ze svého divokého života polokrollovi Rhynnovi Rugorskému.

Rhynn byl synem slavného Jacoba Rugorského, zakladatele Nurnské družiny a jednoho z jejich nejproslulejších členů vůbec, a Rollandy Rhyderské. Ač právě oslavil padesátku, byl spíše pečivál a na dobrodružství se nikdy nehnal. Stačilo mu, co mu na živobytí dávala matka. Po smrti Wenory Rugorské, manželky Jacobova strýce Lynhaarda, se oženil s jejich dcerou a dědičkou Wyndred a z obrovského domu, jehož síň zdobila zlatá podlaha, vyhnal manželčiny sourozence Haarduna a Eleanor. Za tento nehezký čin ho vydělila jeho matka Rollanda a svůj majetek v závěti rozdělila mezi dva syny. Rhynn si však žil celkem spokojeně s Wyndred. Díky zlaté podlaze, ze které postupně odlupovali kusy zlata a prodávali je ve městě zlatníkovi, si žili docela dobře. Příliš jim nevadilo ani to, že při útoku Klogy přišli o část domu, ten byl pro párek polokrollů beztak příliš velký.

Když zlato z podlahy začalo docházet, nechal se Rhynn zaměstnat jako vyhazovač v hostinci U supího pařátu. Tamní výdělek rodině stačil, potomky kupodivu neměli a díky své krollí nátuře byli zvyklí přežít z mála. Rhynn byl však v létě od Supího pařátu propuštěn, jelikož ztloukl a vyhodil špatného opilce, a ocitl se bez práce. Manželka mu pak naznačila, že by se mohl přidat k družině, jelikož dobrodruzi domů obvykle vozi kopy zlata. A tak začal Rhynn chodit častěji ke Hrochovi, aby se blíže seznámil s dobrodruhy a nepropásl, až přijde nějaká ta práce.

U stolu seděl také staříček Bolbuch popijející nemírné dávky kořalky, ale zdálo se, že tlachání ostatních nevnímá. Posledním přítomným byl Korman Zlotě, který na tom po svém silně aromatickém dýmkovém koření byl podobně.

Náhle se otevřely dveře do hostince. To by nebylo nic tak zvláštního, kdyby se v nich neobjevil cizinec. Barbar. Přes rameno měl přehozený pytel, luk a toulec se šípy a u pasu se mu houpal meč.

“Buďte zdraví”, pozdravil barbar bodře a na tváři mu hrál široký úsměv.

“I ty buď zdráv”, přivítal přichozího Zoltar, který se rád seznamoval s lidmi, aby jim pak vyprávěl o svém hrdinství a úspěších u žen. “Posad se u nás”, vybědl barbar a pokynul mu na místo na lavici.

“Díky”, usmál se na něj přichozí. “Dal bych si pivo”, obrátil se k hostinskému.

Luncius si nového hosta podezřívavě prohlédl. “Platit máš čím?”, zeptal se opatrně.

Barbar sáhl do váčku a hodil na stůl pár

zlatek.

“Dobře, jeden dneska nikdy neví”, usmál se hostinský, zkušeným hmatem shrábl peníze a odebral se točit.

Zoltar v duchu odhadl obsah barbarova měšce, ale usoudil, že tam není tolik, aby kvůli nim páchal v liscannoru zločin. “Já jsem Zoltar Zemikosa”, napráhl ruku.

“Darghaz”, přijal ji barbar a pevně stiskl, až Zoltara zabolely klouby.

“Odkud jdeš?”.

Barbar ukázal směrem k severu.

“A kam?”.

“Kam mě cesta a bohové zavedou”, odvědil barbar a poněkud posmutněl. “Víte, jsem vyhancem. Nemůžu se vrátit k nám na pláně a ke svému kmeni”.

“Cos proved?”.

“Někohos zmlátil?”, ozval se Rhynn vzpomínaje na svůj prohřešek.

“Vy tu vyháníte lidi z kmene za to, že někoho zmlátěj?”, podivil se Darghaz. “Jak jinak poznat, kdo je silnější? Ne, nic takovýho. Je to dlouhej příběh”.

“Máme čas”, usmál se Zoltar a objednal další rundu.

“Tak teda, všechno začalo loni, kdy došlo k tomu, že Čagatajci drze opevnili Ašta Kirju”.

“Cože?”, zarazil barbar liscannorský theurg. Kdo co opevnil?”.

“Čagatajci jsou lidskej národ, co žije k poledni a východu od plání. Žijou podobně jako my, ale jsou vyhlášený nepoctivostí a zákeřností. Ašta Kirju je osada, kde kromě barbarů sidlej čagatajský kupčiči, co zprostředkovávaj obchod. Jenže Čagatajci teď místo obsadili vojskem a opevnili, protože dostali chuť získat zlato, který se naležjáz na Zlatejch píscích”.

Poslouchajícím dobrodruhům při zmínce o zlatě zajiskřily oči.

“Sešla se rada kmenů s návrhem potrestat tuhle drzost a výst válku. Ale pak se objevilo špatný znamení. Naše posvátná Velká řeka zrudla krví. Ta řeka je nesmírně důležitá, nejen, že teče zkrz pláně, ale především vytejká ze Země bohů. To je skalnatá krajina k půlnoci od plání, kde žijou bohové. Tam nemá nikdo přístup, krom šamanů, který tam po úspěšnejch výpravách odevzdávaj bohům zlato a další kořist”.

Při těch slovech dobrodruhům zajiskřily oči ještě více než předtím.

“Šamani se shodli na tom, že v Zemi bohů se něco děje, možná bohové dokonce potřebujj jejich pomoc, a vydala se tam velká skupina pátrat. Nicméně nevrátila se. Zbylí šamani prohlásili, že je třeba rozjímat nad dalším postupem

a kameny se rozešly”.

“A jak to souvisí s tím, že tě vyhnali?”.

“Ná já navrhoval, aby se šamanama šli do Země bohů taky válečníci. Jestli bohové potřebují pomoc, tak by tam měli jít ty nejsilnější. Jenže náš šaman prohlásil, že by to byla urážka bohů, překročení pradávného a posvátného zákazu. A pak mě prohlásil za odpadlíka a od té doby jsem vyhnancem a nesmím se vrátit na pláně, tak se toulám po světě”.

“Nemůžeš se přidat k jinému kmeni?”.

“To nejde”, zavrtěl hlavou Darghaz.

“Vyhnacem dostane od šamana cejch, žádný kmen ho nepřijme. Naopak, po návratu by moh bejt volně zabíjet, a s ním všichni, co mu pomáhaj”.

“A jak ten cejch vypadá, můžeš ho ukázat?”.

“To není vidět. Je to jako znamení, který každěj šaman bezpečně pozná”.

“A jak dlouho už se vlastně touláš?”.

“Asi půl roku”.

“Tak to pocházíš dost z daleka. A kam míříš?”.

“Kam mě zavedou sny”.

“Sny?”.

“Jo. Bohové nás svejma snama vedou”.

“A zdálo se ti taky o krvavý řece?”.

“Jo, na pláních několikrát. Ale především šamanům se zdály děsivý sny o tom, že zemi zaplaví krvavá řeka. A zjevně to byla naše Velká řeka, která opravdu zrudla krví. Víte, naši šamani mají sny, který jim posílá Pačan Gači, a ty jim raděj a vedou je. Velký barbarský výpravy jsou vždycky podnikány na příkaz bohů, příkaz danej ve snech. A teď, když se chystalo tažení, tak se objevily sny o zkáze světa pod hladinou krve. To bylo zjevně špatný znamení”.

“Já měl ty sny taky”, oznámil Zoltar.

“Je vidět, že i sem zasahuje moc bohů”, pokýval hlavou Darghaz. “Já mám sny stále”.

“O krvavý řece?”.

“Teď už ne. Teď mě sny někam vedly. Třeba ten strom, co stojí tady kousek u potoka, ten jsem viděl včera ve snu. To se mi stalo už několikrát. Jakoby mě bohové vedli na nějaký místo”.

“A viš vůbec, kde jsi?”.

Barbar zavrtěl hlavou.

“Tady se to jmenuje Liscannor”.

Darghaz vytřeštil oči. “Cože?”.

“Liscannor”, zarazil se Zemikosa. “Ty to jméno znáš?”.

“Jistě”, odvětil barbar pomalu. “Znám ho z vyprávění o svym otci”.

“A tvůj otec byl?”.

“Harez”.

“Harez? Ty jsi Harezův syn. Bolbuchu,

podívej, to je Harezův kluk”.

Starý trpaslík zamžoural a něco zabručel. Z přemíry kořalky už na něj šla dřívota.

“Vy jste někdo znal máho otce?”.

“Žel nikoli”, zavrtěl hlavou Zoltar. “Umřel už dávno. Ale známe ho z vyprávění, to byl velkej hrdina”.

“To byl”, souhlasil Darghaz. “U nás se o něm vypráví celá sága”.

“To si jistě zaslouží”.

“Bohové chtěli, abych se dostal do týchle vesnice”.

“Ale proč?”, podivil se Rhynn.

“Není to jasný”, vykřikl Zemikosa.

“Pojedeme do Země bohů pomoci bohům”.

Ostatní na něj nevěřičně pohlédli. “Půl roku vodcad?”, pravil rozvázně Bolbuch. “Pomocť bohům?”.

“Barbaři bohům vovevzdávaj zlato”, rozpráhl ruce theurg. “Je to tak?”.

“Jo”, souhlasil Darghaz. “Po tažení šamani zlato a další kořist, která je k nepotřebě, odnesou do Země bohů a odevzdaj bohům”.

Zemikosa se nahnul a jemně přičichl k barbarovi. “Já z tohodle barbara cejtim zlato. A já mám na to nos”, pravil s lišáckým úsměvem.

“Já z něj cejtim pot”, prohlásil Rhynn.

Druhého dne se dobrodruzi sešli s Darghazem U hrocha znovu. Tentokrát do hospody svolali všechny liscannorské i přespolní, aby si vyslechli barbarovo vyprávění. Dorazil i Feliks Gudlák, který bydlel v Nurnu u hostinci U střeleného krocana, kde si po večerech odpracovával ubytování a stravu jako vyhazovač, dny pak trávil bojovým výcvikem.

Darghaz vyložil, co trápí barbarské kmeny z plání, a rozpoutala se tradiční ohnivá debata.

“Podle mě je bláznovství tahat se půl roku někam na sever jenom proto, že je tam možná zlato”, prohlásil Otakáro Vesta, známý skeptik, který spíše než v bohy věřil v cinkající zlaťáky a dobře uzavřený obchod.

“Není to půl roku”, opáčil Zemikosa.

“Harezův syn nejel přímo, prostě cestoval sem a tam, než dorazil sem”.

“Přivedli ho bohové”, zdůraznil Rhynn.

“Jo, přivedli ho bohové”, opravil se Zoltar. “Každopádně je teď tady. Ale hlavně, to zlato je tam. Někde za Trindindolem. To není tak daleko, loni jsme votamtaď jeli”.

Otakáro zalovil v mošně, vytáhl potrhaný pergamen a rozložil ho na stůl. Mapa byla již notně omšelá, ale aspoň nějaká. “Tak kde jsou ty pláně?”, obrátil se na Darghaze.

Barbar chvíli nechápavě hleděl na

pergamen, a pak pokrčil rameny.

“To je mapa”, snažil se mu objasnit Zoltar. “Plán. My jsme teď tady”, zabodl prst do míst, kde ležel Liscannor.

“Aha, plán”, pokýval hlavou Darghaz.

“Plán znám, ale tohle mi nic neříká”.

“A můžeš nám nakreslit plán vaší země”.

Barbar pokrčil rameny, ale to už Otakáro z mošny vyňal prázdný pergamen a kusuhlí a on se pustil do kreslení. Čmáranice sice vypadala dost barbarsky, ale částečně se v ní dalo orientovat.

“Tak tady je Země bohů”, komentoval Darghaz svoje úsilí. “Z ní teče Velká řeka, protejká pláněma a míří dál k poledni. Já odjízďel tudy, přes osadu Zareb a mezi Skřetíma a Dračíma horama”.

“A v těch Dračích horách jsou draci?”.

“Prej tam bývali, a barbarský hrdinové je jezdili lovit. Ale co já pamatuju, tak tam nikdo žádnýho neviděl. Draci ale stále jsou tady k půlnoci v Ohnivejch horách. A tady vedle je Dračí hřbitov, tam draci pílilitaj umřít”.

“Tý jo, to by tam mohly bejt poklady, ty draci maj”, hvízdil Feliks.

“Všechno pěkně popořádku”, klidnil krolla Zoltar.

“Ve Skřetích horách skřeti jsou, někdy je jezdíme pro zábavu lovit”, pokračoval Darghaz.

“To chápu”, přikývl Otakáro, v jehož zemi byly se skřety také neustálé potíže.

“Tady dole je Staršidelněj les, tam prej choděj oživlí mrtví. Za nim leží země Monkhyr, kam se vedla poslední velká výprava. Ale to jsem byl ještě malej”.

“Monkhyr je nepochybně Monghyr”, prohlásil Vesta a ukázal do mapy. “Takže ty Skřetí hory by moh bejt Algachar. To jsou ty skřeti, jak bojujou s Trindindolem. A Dračí hory by mohly bejt v Almemaru, tam prej draci žili”.

“Ale neměli ocas”, podotkl Al-Rahem, aby dal najevo, že četl družinovou kroniku.

“To je jedno, tak dál”.

“Tady u Velký řeky leží Brugad, největší barbarský sídlo. Tam se dá řeka snadno překročit. Na druhý straně je Zatopeněj les, kterej leží částečně v řece. K západu a k půlnoci jsou pak Železný hory, tam se dá najít železo a v osadě Kol žijou barbaři, který kovaj nejlepší zbraně na pláních. Dál k západu je Targara a za ní země trpaslíků”.

“To bude Velvennor”, podotkl Otakáro šilhající Darghazovi pod paží.

“Tady k půlnoci je pobřeží moře lemovaný Divokejma horama. Velká řeka tady k půlnoci protejká Krýsima bažinama a Vragadorem, což je taková pahorkatina”.

“A co je tady dál na východě?”.

“Tak tady jsou Ptačí kopce, za nima jsou

Zlatý písky a tady blízko Ašra Kirju. Víc k poledni pak žijou Čagatajci, tady je řeka Chašel a za ní Maždajan, to je čagatajský město. Tady od východu teče Dlouhá řeka a od ní k poledni je Kamenná poušť, tam se nedá najít žádná voda. A v ní je Čuvat, Ztracený město, nebo tako Město duchů, jak se mu říká. Tam prej žijou duchové původních obyvatel. Ale ne barbaři, barbaři žijou kolem pouště i dál k východu, ale to už je dost daleko”.

“Mě to přijde dost daleko už takhle”, podotkl sarkasticky Bolbuch.

“No snad nebude tak zle”, uklidňoval ho Zemikosa. “A kde teda žijou ty barbaři?”.

“Všude tady”, obkroužil Darghaz celý plán prstem. “To všechno je Rhak, naše země”.

“A kolik kmenů tam žije?”.

“Stovky”, pokrčil rameny barbar.

“A co tvůj kmen?”.

“Naše území je zhruba tady někde”, ukázal Darghaz do míst západně od Brugadu.

“A jak se vůbec ten kmen jmenuje?”.

“Tarkasani. Lovci tygrů”.

“Tam žijou tygři?”.

“Jo, šavlozubi tygři u nás žijou. Ale v pláních už jich moc není, jezdíme je lovit hlavně tady do Černýho lesa”.

“A co tam u vás ještě žije?”.

“No zvířete máme hodně. Stáda vysoký a zubrů máme na obživu. Pak vlci, v horách je hodně černejch medvěďů, k půlnoci hlavně v Divokejch horách jsou trolové”.

“Hele, a kdybysme tam jeli, jakože tam ještě nejedeme, jak jsou ty kmeny přátelský?”, zajímalo Otakára.

“Záleží na tom”, zadumal se Darghaz.

“Kmeny k západu znaj cizince a většinou k nim nechovaj nepřátelství, pokud projevěj patřičnou úctu a přinesou dary”.

“Dary?”. Lakotným dobrodruhům se toto slovo pranic nezamlouvalo.

“Je zvykem přátelství a úcta, zvlášť hosta k hostiteli, nebo když něco chcete”, vysvětlil Darghaz.

“Dobře, takže některý kmeny můžeme uchlácholit dárkami, a co ty ostatní? Nejsou nějaký na válečný stezce?”.

“V současny době pochybuju, znamení jsou nepříznivý, bohové nejsou nakloněný válce. Možná dál k východu, kde jsou častý boje s Čagatajcema, takže kmeny jsou stále připravený a můžou bejt nepřátelský”.

“Hele, vony jsou ty vaše pláně dost na severu, tam bude asi pěkná zima, co?”.

“V horách docela jo, tam je spousta sněhu. Ale Velká řeka je teplá a kolem ní je i v zimě příjemně”.

“Takže si to shrneme”, ozval se Otakáro.

“Tady na severu je prej země plná zlata, a z ní vytejká řeka, která je teplá a plná krve”.

“Třeba je tam vřídlo a řeka je železitá”, prohlásil Korman.

“To se hned pozná učenec”, uznale pokýval hlavou Swen. “Všechno se dá logicky vysvětlit”.

“Potíž je”, pokračoval Vesta, “že je to hrozně daleko a cesta vede přes území divokejch kmenů, který možná zrovna neválejí, ale jistý to není. Jistý vlastně není nic, ani to, že tam je nějaký zlato”.

“Určíte tam je, mě se vo zlatě dneska zdálo”, ozval se Zoltar. “Plaval sem v krvavý řece a snažila se mě stáhnout nějaká chobotnice, tak jsem se bránil, sekal jsem jí, bodal, a vůbec jsem se hrozně hrdině bil, až jsem jí porazil, řeka opadla a já se octnul na hromadě zlata a bylo úplně všechno moje”.

“Tobě se ale vo zlatě zdá pořád”, namítl Haakon.

“Ve snech je pravda, bohové tak vedou naše kroky”, podpořil alchymistu Darghaz.

“Jo, jenže Zemikosa není žádnéj váš šaman”.

“Hele, tak co konečně rozhodnout, jestli tam pojedeme?”, naléhal praktický Vesta.

“Já bych rád jel”, ozval se Rhynn. “My už totiž nemáme moc peněz, a taky bych si chtěl vydobýt hrdinský jméno”.

“To je správný”, souhlasil Darghaz, “jméno je pro muže důležitý a vydobýt si ho musí každěj, jinak zůstane každému na posměch”.

“Jméno je důležitý, a taky rod”, zdůraznil Haakon. “Třeba můj děd byl kandidát na krula”.

“To já jsem jen půlkroll”, poznamenal smutně Rhynn, který o álfheimských vládčích nic nevěděl a zmátla ho podobnost slov.

“Já už hrdinský méno mám, ale peníze by se mi teda taky hodily”, prohlásil Zoltar.

“Jo, moh bys vrátit dluhy”, uštěpačně poznamenal Otakáro.

“Mě by se taky šikly”, poznamenal Feliks.

“Na ty hory zlata jsem zvědavěj”, zamumlal Bolbuch.

“A taky tu začíná bejt nuda”, dodal Al-Rahem.

Všichni přítomní se nakonec shodli, že pojedou na sever vydobít zlato, které barbaři obětují bohům. V nastalé volbě vůdce zvítězil Swen Dolbich, což zjevně ani sám nečekal.

“Takže jedeme na sever, tak si všichni vemte dost zásob”, začal novopečný vůdce.

“A na jak dlouho odhaduješ výpravu?”, otázal se Otakáro.

“Mhm, slaběj půlrok”, prohlásil Swen.

“To abych si koupil náhradní boty”, zadumal se praktický hobit.

“Co ty dary, vůdče?”.

“Koupíme nějaký korálky na rozdvání”, mávl rukou Swen.

“Jestli do toho můžu mluvit”, ozval se Darghaz, “tak když dáte nějakému náčelníkovi dar, co mu není hoden, tak to bude těžká urážka”.

“Takže nás zabije?”.

“Ne nutně všechny”, pokrčil rameny barbar.

“Dobře, vezmem zbraně”, ustoupil vůdce.

Chvilí se s Darghazem dohadovali, co by se barbarům nejvíce líbilo. Barbaři si cenili praktických věcí, ale měli rádi, když jsou pěkně zdobené, jelikož sami se zřídka věnovali jemné práci. Zejména oceňovali zbraně, zvláště meče a dýky jelikož neměli dobré kováře, a také luky neuměli pořádně udělat a používali většinou jen krátké.

Vůdce udělal seznam a zavolal Luncia, obecního hostinského a zároveň kováře v jedné osobě. Luncius se vyučil kovářství v Nórienu, domovině svého otce, trpaslickém městě, které je proslulé kvalitním zpracováním kovů, a díky tomu dělal nejlepší zbraně široko daleko a jeho ostří byla hojně využívána dobrodruhy. Swen mu ukázal seznam, co by potřeboval jako dary pro barbary. Ovšem protočily se mu panenky, když mu Luncius řekl cenu.

“Pět tisíc?”, vyjekl vůdce.

“Dělám nejlepší zbraně v kraji”, opáčil stat chladně.

“A co takhle nějaká množstevní slevička?”, zkusil to Haakon.

“Tu jsem už započítal”.

“Takže pojedem za chimérou zlata a ještě skončíme v mínusu”, glosoval Otakáro.

“Ale můžeme se dohodnout”, nadhodil Luncius.

“Dám vám ty věci bezplatně, za podíl na kořisti”.

To vyvolalo poprask.

“Nikdo, kdo nejede na výpravu, nemůže mít podíl na kořisti”, řval na celé kolo Al-Rahem.

“Ale zas měli bysme to zadarmo, a pak bysme mu dali jeden jeb a bylo by”, rozvažoval Swen o tom, jak kováře co nejlépe okrást.

Po delší hádce se družiníci shodli na tom, že raději dají peníze hned, ale vůdce dostal za úkol počet darů výrazně zredukovat. Následovalo tradiční připsání na úspěch výpravy, které se konalo až dlouho do rána, dokud dobrodruhům stačily síly.

Barbarské pověsti - O vzniku světa

První byl spící Pačan Gači. Ten snil a v jeho snech se objevili další bohové, a z těchto snů se zrodili. A všichni snili, až se ve snech Sukurových objevil svět, a on svět vzal ze sna a uhnětl do skutečnosti. Tak vznikla půda, pláň a hory. A bohové oslavili vznik světa mohutným hodováním, vypili mnoho piva a medoviny, a nejvíce Harr Ghned, který se pak musel vymočít, a močil tak dlouho, až z toho vznikla moře a oceány. Bohyně Dača zaplakala nad jeho činem, a proud jejích slz přerostl v potoky a řeky. Z vody pak vyrašily rostliny a stromy a země se proměnila v kvetoucí zahradu.

Země tehdy byla tichá a bez života a Harr Ghned se začal nudit. Řízl se proto do prstu a z kapek jeho krve vznikli Thograki, děti krve, barbarský národ. A Harr Ghned pak mocně plivl a z jeho slin vznikla zvířata, aby si mohli Thograki nalovit dost potravy, a z nejhustších chrchlů vznikly nestvůry, aby s nimi mohli Thograki bojovat, a tak zesílit.

Tehdy byla všude tma a nebylo ani ohně, a tak Thograki bloudili poslepu krajem nemohouce zahnat věčný chlad, a ani bohové nemohli řádně pohlédnout na svoje děti. Sukurus chtěl dát světu oheň a teplo, a tak seslal na zem velkou bouři, při které tisíce blesků křížovaly oblohu. Kde se blesky dotkly země, tam vyrazily plameny. Avšak tyto plameny se spojily v jeden a povstal z nich ohnivý démon Ingúmar. Zaradoval se ze svého zrození, a počal se toulat světem a svévolně zapalovat vše, čeho se dotkl, a všechna boží stvoření před ním prchala.

I postavil se mu Harr Ghned, utkal se s ním a zvítězil. I uťatou jeho hlavu roztočil nad hlavou, a pak jí mrštil vysoko na oblohu takovou silou, že tam dosud obíhá jako světlodárné slunce. Tělo pak rozsekal na kousky, ty nejmenší se rozlély jako uhlíky po celém světě, zatímco ty větší zakopal pod zem, kde dosud hoří a někdy si najdou cestu ven, a tehdy ze země vyšlehnou plameny tak žhavé, že dokáží roztavit samotný kámen.

Kapitola 3. - Cesta na sever

Jelikož Feliks Gudlák měl ještě několik dní strávit ve válečnickém kurzu, aby dostal všem náležitostí a výcvik úspěšně ukončil, požádal hned vůdce o krátké odložení výpravy. Nikdo nebyl proti, všichni krollovi přáli a věděli také, že dobře vycvičený válečník je přínosem pro celou družinu. Vůdce proto určil datum odjezdu až na začátek zimometi.

Někteří dobrodruzi využili času na nákub zásob, zejména bylo potřeba opatřit všem koně, neboť ti minulí zůstali v lupičském doupěti u Kherbellu. Vůdce nakoupil u Luncia několik

pěkných mečů a dýk, aby měl čím obdarovávat barbary. Stejně tak několik dalších dobrodruhů nakoupilo na vlastní pěst několik darů, které považovali pro barbary za vhodné.

A pak přišla zimomet, Feliks dokončil svůj kurz a nebyly důvody cestu dále odkládat. Dobrodruzi vyrazili na sever pod vedením Swena Dolbicha, odrodilce ze vzdálených Gurdutových kruhů. Kromě něj válečnickou část družiny tvořili stoletý trpaslík a dlouholetý pilíř družiny Bolbuch Dědek, jednooký álfheimský pirát Haakon Helmgard, mladý kroll Feliks Gudlák a konečně nováček, rodilý liscannofan Rhynn Rugornský, syn slavného zakladatele Nurnské družiny, Jacoba. Družina se mohla opřít také o sebranou dvojici alchymistů, theurga Zemikosa a pyrofora Otakáro Vestu, jejichž magické předměty a lektvary dobrodruhům značně pomáhaly. Magikem družiny byl Korman Zlotě, který sice nebyl považován za příkladného učenice, ale byl to zkušený praktik, který magií neškodil byl zvyklý rány rozdávat i přijímat, čímž byl družině velmi platný. A konečně nenahraditelný průzkumník a podle obhroublých žertů ostatních také znamenitý lupič a vrah, assuaenec Al-Rahem. Ti všichni se vydali na cestu do barbarských krajů následující své sny o horách zlata.

Cesta probíhala poklidně. Dobrodruzi tlachali o pokladech, které na severu doufali najít, a rozebírali, co všechno si za svůj podíl koupí. Tak Nurnská karavana projela poklidnými kraji gwendarronskými, následoval Gorgan, na jehož hranicích došlo nedávno ke střetu prince Halka s vojsky Tilbarské ligy, v níž gorganský princ zvítězil a zajistil Gorganu dominanci v oblasti. Pak přišly méně osídlené kraje, až se před dobrodruhy zjevila hranice almemarská. “Země bláta a trpaslíků”, prohlásil kdosi. A nebyl daleko od pravdy. Cesta byla bahnitá a špinavé trpaslické vísky na obzoru byly na první pohled zoufale chudé.

Po dvou dnech sestily Almemarem dorazila družina do Smogrilu, sídelního města, a v Almemaru také jediného, nad kterým se tyčila skála s mohutným hradem. Město bylo podobně špinavé a neudržované jako zbytek země, jen podstatně víc páchlo. O to větší bylo překvapení dobrodruhů, když přijeli do jeho středu, v němž se skvělo náměstí s nádhernou kamennou dlažbou, tak kontrastující s bahnitými ulicemi plnými splašků, které začínaly jen o pár desítek sáhů dál. Na náměstí shlížely luxusní několikoplažní domy a uprostřed stála kašna ozdobená sochou z ryzího zlata.

Nebylo však dáno Nurnským kochat se nečekaným pohledem dlouho, neboť se k nim začali sbíhat vojáci. Na náměstí jich bylo nepoměrně mnoho, což bylo s podivem, neboť od hraniční

hlásky dobrodruzi nepotkali ani jediného. Vojáci obstoupili družinu a především starého Bolbucha. Jeden z nich si odkašlal, zřejmě volil slova, neboť stoletý trpaslík sice čpěl potem a kořalkou na několika sáhů daleko a byl špinavý až hanba, ale přesto ve svém plátovém brnění působil impozantně a ani zdaleka se nepodobal místním špinavým zemědělcům.

“Promiňte”, vysoukal ze sebe nakonec ozbrojenec, “ale vstup na Thorovo náměstí je trpaslíkům zapovězen”.

“Omlouváme se”, chopil se slova diplomaticky Otakáro, který nechtěl vyvolávat zbytečné potíže. “Ale jsme cizinci a nevěděli jsme o tom”.

Družinici obrátili koně a náměstí opustili, k citelné úlevě vojáků, kteří také neměli právě chuť pouštět se s nebezpečně vypadající tlupou hrdlořezů do křížku.

Útočiště našli Nurnští jižně od Smogrilu, kde v nedávných letech vyrostlo v podstatě malé předměstí. Nejednalo se ovšem o nové domy místního obyvatelstva, ale o obchodnickou osadu, které vévodilo trindindolské zastupitelství, v němž se vydávalo povolení pro obchod s touto polouzavřenou elfí zemí. Díky vysokým výnosům z tohoto obchodu byl zájem značný a kolem vyrostla skladiště, překladiště, stáje a ubytovny pro obchodníky čekající na vyřízení patřičných povolení, jakož i hostince, hráčeká doupana a vykřičené domy nabízející zkrácení čekání a možnost utracení lehce nabytých peněz.

V jedné takové krčmě se ubytovali Nurnští. Večer strávili v lokále vyzváním, zda někteří obchodníci nebyli také na východě, ale kupčící měli v očích jen vysoké výnosy z prodeje do Trindindolu a na nebezpečnou cestu mezi barbaru na východ nikdo z nich ani nepomyslel.

Po ránu se Otakáro a Zoltar vydali do města na nákup. Chtěli sehnat nějaké dary barbarům. Jako první zamířili na zlaté Thorovo náměstí, ale místní krámy s luxusním zbožím nebyly to, co by hledali. Ani u kováře příliš neuspěli, neboť mezi zbraněmi se našly jen meče a halapartny pro místní domobranu. Oba dobrodruzi se shodli na tom, že dávat barbarům rýče a kladiva by mohlo být považováno za urážku, a nekoupili nic.

Po nějaké době a mnohém výtávání se jim podařilo najít muže, který zásoboval zbraněmi královské lovců, což sice znělo velkolepě, ale k dispozici měl jen dva obyčejné luky. Inu, v zemi, kde většinu obyvatel tvoří trpaslíci, jimž se zbraně prodávat nesmí, takový obchod příliš nekvete. Zoltar tedy luky zakoupil a cestou zpět Otakáro ještě napáchoval svůj bezedný pytel lacinou žitnou kořalkou. Vzal tu pro lidi, když přičichl ke zboží

určenému pro trpaslíky, udělalo se mu mdlo a usoudil, že toto by nepil ani barbar.

Ostatní dobrodruzi zatím nakoupili zásoby trvanlivého jídla na cestu, a když se dvojice vrátila, pohnula se výprava na východ. Cesta byla čím dál méně frekventovaná a brzo na ní Nurnští prakticky osaměli. Mělo to i výhodu, neboť nebyla tolik rozbahněná a koně nezapadávali do vyjetých kolejí vozů. I počet trpasličích vesnic, které se občas objevily na dohled, povážlivě řídli, a před dobrodruhy se začaly rýsovat hory.

“Jsou to Dračí hory nebo Skřeti hory?”, zeptal se Swen prohlížeje si mapu načmáranou Darghazem.

Naklonil se k němu Otakáro a chvíli zkoumal náčrtek. “Asi něco mezi. Každopádně bych držel hlídky”.

Cesta se stáčela k jihu a míjela pohoří. Zde už byla země prakticky neobydlená a na lidi narazili Nurnští až druhého dne k večeru, když dorazili k alememarské hraniční hláse. Za malou úplatu je vojáci nechali přespat ve stáji a poskytli něco jídla. Nechali si povyprávět příběhy ze světa a sami odpověděli dobrodruhům na všetečné dotazy o své službě. Nicméně mnoho toho nebylo, podle vojáků byli skřeti poměrně klidní, po porážce před dvaceti lety při bojích v Trindindolu byli těžce zasaženi a jejich Algacharská říše znatelně oslabil, takže loupeživé nájezdy byly spíše výjimkou. Barbari do těchto míst také zavítali zřídka, a tak občasný kontakt se světem zajišťovali jen obchodníci mířící do barbarských zemí nakupovat kůže a podobné komodity výměnou zejména za ocelové zbraně žádané barbaru.

Následující den ráno Nurnští opustili hranice Almamaru a pokračovali dále na východ. Musli přejít Starý močál, ale cesta přes něj byla jasně viditelná, přestože byla podmáčená a bahnitá. Byla nepříjemná zima a všudypřítomně vlezlé vlhko na náladě dobrodruhům také nepřidalo. Nad močálem se vznášela bílá mlha a občas bylo možno zahlédnout v mokřadu mihnout se nějakého globlocha či jinou zvěř.

Při přestávce na oběd se Zoltar a Otakáro vydali zkoumat místní flóru, zda nenajdou nějaké zajímavé rostliny, z nichž by vytěžili cenné suroviny. Swen se nabídl, že půjde s nimi, kdyby je snad chtělo něco sežrat, ale po té, co několikrát zapadl skoro po pás do bahna, se odebral raději zpět. Oba alchymisté částečně chránění kouzelnou silou svých prstenů se nebořili zdaleka tolik a šlo se jim o poznání lépe. Žádné zvláštní rostliny ovšem nenalezli a pouze si zamokřili boty a nohavice.

Přespání v bažinách také nebylo z nejpříjemnějších a ve vlhku se všem spalo dosti nepohodlně. Několik dobrodruhů navíc znovu začaly sužovat zlé sny.

Barbarské pověsti - O původu sarkanů

V dávných dobách, kdy svět byl ještě mladý, nebyli ještě stvoření všichni tvorové. Nebylo tehdy ještě supů ani šakalů, a proto mršiny tvorů zůstávaly v krajině ponechány zetlít. A z těchto tlejících mrtvol a jiné špiny povstali démoni, Sakarazi, již počali mařit dílo bohů, číra jezera proměnili v bahniště a bujně travnaté louky v páchnoucí mokřady.

Bohové se nemohli dívat na to dopuštění, a tak Lorak Hreb vyhlásil velký lov a následován Harr Ghnedem, jali se pronásledovat Sakarazi. A zatím Pačan Gači snil o zemi bez Sakarazi, a z jeho snů povstal Sep, supí bůh, který se měl postarat, aby již další Sakarazi nepovstali.

A Lorak Hreb a Harr Ghned se zatím hnali zemí a užívali si radosti z honu i z boje, když se Sakarazi v marné snaze postavili na odpor. Harr Ghned fezal kolem sebe a pobíjel Sakarazi po tuctech. Ale časem ho znudilo pobíjení Sakarazi a po dobrém boji na něj přišla touha. I popadl nejbližšího Sakarazi a do jeho zadnice ukojil svůj chtíč. Tim dal najevo svou nadřazenost a pohrdání a zbylí démoni, potupení tímto činem, s hanbou prchali, aby zalezli do nejhlubších skrýší, kde se od té doby krčí a chvějí strachy, aby je Harr Ghned nebo Lorak Hreb neobjevili.

A osouloženého démona páliho v těle Harr Ghnedovo sémě a on by se ho rád zbavil, ale bál se zastavit na svém zbesilém útěku před hněvem Harr Ghneda. Až v nezapadléjším koutě světa považoval za bezpečné zastavit, a tam si dřepel, aby ze sebe dostal Harr Ghnedovo sémě. I ulevil si poprvé, a vznikla rasa goblinů. I ulevil si podruhé a vznikla rasa orků. I ulevil si potřetí a vznikla rasa skřetů.

Tak se zrodili sarkani, aby byli světu na obtíž, ale také aby je Thograki mohli lovit a pobíjet a užili si zábavy, jako kdysi Harr Ghned se Sakarazi.

Kapitola 4. - Barbarské pláne

Na druhý den ale Nurnští již bažiny opustili a vjeli do plání. Zde se cesta téměř ztrácela a dala se jen obtížně sledovat míříc k severovýchodu. Na travnatých pláních se koním jelo daleko lépe, neboť již nezapadali do vsudypřítomného bahna, jako posledních několik dní, a mohli se pěkně proběhnout.

Už minulo poledne, když před sebou dobrodruzi spatřili malý tábor. Otakáro využil svůj okulus, aby se podíval lépe, a zjistil, že jde asi o dva tucty barbarů roznících nejspíš jelena. Kolem tábora byla zabodána kopí zdobená odseknutými hlavami. Na dálku nebylo poznat, jaké hlavy to

byly, ale kdosi usoudil, že by se barbari mohli vracet z lovu skřetů, proto družina pokračovala obezřetně v cestě.

I barbari si brzo všimli blízkých se jezdců, a tak se zvedli od ohně a zvědavě se na družiníky dívali. K úlevě Nurnských se na kopích skutečně nacházely skřeti hlavy a barbari nevypadali, že by se chtěli pustit do boje.

“Zdravím udatné bojovníky”, zahlaholil Vesta. “Vidím, že jste měli dobrý lov”.

“Jojo, slušný úlovek”, přitakali barbari. Ještě několik zdvořilostních frází si vyměnili družinici s barbaru, když tu jeden barbar přistoupil k Feliksovi. “Jsi velký a silný. Zkusíme souboj?”.

“Jak?”, vyvalil oči kroll.

“Na pěsti. Ukáže se, kdo je silnější”.

Feliks se nerozhodně rozhlédl po ostatních, a mezi nimi se nenašel nikdo, kdo by mu přijetí výzvy rozmlouval, takže přijal.

Barbari se zaradovali, že bude souboj, a vytvořili nevelké kolečko kolem účastníků. Vyzyvatel byl zřejmě vůdcem této skupiny, ač na pohled se od ostatních nijak nelišil. Přestože bylo dosti chladno, vsklkl se do půl těla a připravil se. Kroll udělal totéž.

Dva rohovníci kolem sebe chvíli kroužili a sledovali se, než se Feliks odhodlal k první ráně. Barbar mu však šikovně uhnuh a sám mu zasadil silnou ránu do břicha. Kroll hekl, ale byl zvyklý na tvrdé zacházení, a tak kontroval ranou přímo na nos, které barbar vůbec nestačil uhnout. Zapráštila kost, ale barbar rána nevyvedla z míry na dlouho. Znovu udeřil, a přestože kroll ještě několika údery kontroval, smrštil ran na hlavu neodolal a v bezvědomí se skácel na zem. Barbari zajásali.

“A teď já”, hmlul se po porážce druha do kruhu Rhynn, bývalý vyhazovač od Supího pavátu, který měl s rvačkami na pěsti mnohé zkušenosti. Barbar neprotestoval, ani si neošetřil rány utřené v souboji s Gudlákem, a připravil se.

Tentokrát souboj trval déle, k velké radosti povykujících barbarů. Nurnští však nekřičeli o nic méně a povzbuzovali svého bojovníka. Rhynn využil svých zkušeností a zasadil barbarovi několik těžkých ran, ale ten se nedal zahanbit a po tvrdém souboji polokrolla taktéž srazil na zem. Barbari zajásali.

“Dobrý boj”, prohlásil velitel. “A teď se společně napijeme a najíme”.

Barbari vytáhli měchy a nabídli Nurnským pití. Zkvašené kobílí mléko sice nebylo oblíbenou pochoutkou liscannorských dobrodruhů, ale nechtěli barbaru urazit odmítnutím, a po několika doušcích si na chuť zvykli. Vesta na oplátku věnoval barbarovi soudek s žitnou, která slavila u barbarů velký úspěch. Velitel, jménem

Dyrk Dyran, si zvláště připil se statným, byť nyní hodně potlučeným Rhynnem Rugorským.

Tak spolu Nurnští a barbarští lovci skřetů popíjeli a vyprávěli si hrdinské zážitky ze života, pochopitelně patřičně zveličené. Barbaři samozřejmě věděli o krvavé řece, ale Dyrk Dyran prohlásil, že on to považuje za znamení, že bohové chtějí krev nepřátel, a proto také provedl lov na skřety. Ten dopadl nadmíru dobře, což jeho domněnku jen potvrdilo.

Nurnští se také dozvěděli něco více o barbarských bozích. Barbaři především uctívali ohromné množství duchů, podle nich obývali duchové každý kopec, háj či tůň, a bylo záhodno s takovými duchy být zadobře, k čemuž sloužily různé obětiny a slavnosti. Pomstychtiví duchové totiž mohli barbara posednout, a takový barbar pak slábně a chřadne, dokud se nepodaří zlé duchy vyhnat.

Své duchy a bůžky měl v podstatě každý kmen, ať už to byli duchové míst na kmenovém území nebo ochranní duchové a duchové předků uchovávaní v nejrůznějších amuletech i předmětech denní potřeby a zbraních. Bylo také zvykem v kmeni ctít největší hrdiny kmene, a to především v ságách a písních a úlitbami při slavnostech.

Nejctěnější bohy pak uznávala naprostá většina kmenů, a těmi byli především Harr Ghned, což byl bůh válečníků uctíváný hrdinstvím v boji, Pačan Gači, bůh snů ctený především šamany, kterým sesílal prorocké sny a vize, a Sukurus, bůh planin, lesů a počasí, na jehož rozmarech závisela hojnost stádků a dostatek potravy. Významní byli také bůh lovu Lorak Hreb, bůh koní Arhalan a bohyně vláhy a růstu Dača. Zvláštní význam měl supí bůh Sep, bůh smrti a rozkladu, kterému barbaři odevzdávali zbytky, na kterých se mohl nasytit skrze své mrchožrouty a je pak nechával na pokoji.

Ráno se dobrodruzi s barbarskou tlupou rozloučili a pokračovali v cestě na severovýchod. Kraj byl pokryt jemným sněhovým popraškem, který napadl během noci. Kolem poledního zahlédli Nurnští pěti jezdců, kteří je zjevně zřeli též a zamířili k nim. Když se jezdci přiblížili, bylo vidět, že za sedly měli velké balíky vydělaných kůží.

“Buďte pozdraveni”, zahlaholil mluvčí barbarské skupiny. “Koupíte kůže? Nejlevnější, co jsou k máni”.

“To pochybuju”, zamručel Otakáro.

“A co máte nejlepšího?”, přátelsky se na barbara obrátil Zoltar.

“Tady”, vytáhl barbar hustou kožešinu z dobrodruhům neznámého zvířete velikosti kuny. “Pouhých padesát zlatých”.

“Za tohle?”, vyřeštil oči Swen.

“Dobrá cen, levněji to neseženete, to vás

ubezpečují”, medově ujišťoval dobrodruhy barbar. Ti se však tvářili dosti pochybovačně.

“To je moc”, kontroval Zemikosa.

“Čtyřicet pět, když vezmete několik”, nabídl barbar.

“Ne”.

“Mám tu také kůže z černého medvěda”.

“Nech si to, nic nechceme”, odbyl ho Swen a zavelel k odjezdu.

Družina vyrazila, barbar pokrčil rameny a vydal se se svými společníky svou cestou.

“Vůdče”, ozval se po chvíli Otakáro.

“Možná není špatnej nápad nakoupit na zpáteční cestě nějaký kožešiny. To by u nás šlo dobře zpeněžit”.

“Kůže?”, zadíval se na něj Swen jako na zjevení. “Na co kůže? Na zpáteční cestě povežeme zlato. Nebudeme mít místo na nějaký prašivý kůže”.

“Jestli si to vůdce nemaluje moc růžově”, zašeptal Al-Rahem Otakárovi, který se po vůdcově reakci projednou nezmohl na slovo a jen nevěřicně kroutil hlavou.

Dalšího dne dorazila družina do Zarebu, relativně velké barbarské osady, která již nějakou dobu sloužila jako překladiště zboží obchodníkům ze západu. Domy zde byly postaveny ze dřeva a neměly žádná patra. Byly rozesety bez ladu a neměly žádné vytvořené žádné přirozené bloky, mezi kterými by vedly ulice. U domů byly ohrazeny s koni, ovce, kozami a sem tam i chlupatými jaky. Volně tu pobíhalo také množství psů.

Nurnští zamířili k největší stavbě zhruba uprostřed osady, což byla nálevna. Dům nebyl vyšší než ostatní, ale byl poměrně dlouhý a stála u něj stáj. Vůdce pověřil hlídáním koní ve stáji Felixe a Rhynna, kteří tak museli mrznout venku, zatímco ostatní zamířili dovnitř. Vchod byl zakryt silnou kůží, která zabraňovala zimě vkrást se do pohodlí uvnitř. V siní bylo příjemné teplo z velkého ohně, na němž se opékalo nějaké zvíře. Vůně pečeného masa zalévala celou síň a dala rychle zapomenout na nepohodlí mnohadenní cesty koňmo. Navíc bylo k máni i místní pivo, které sice zdaleka nedosahovalo chuti hobitů, ale bylo silné a hutné. Dobrodruzi se tedy dobře najedli a napili, a po čase se začali rozhlížet i po barbarech u okolních stolů, kterých s postupujícím večerem přibývalo.

V sále bylo i několik barbarek, které zdatně pily spolu se svými mužskými druhy, a právě stůl s několika barbarskými vyhlédl Zoltar a Otakáro. Hobit si pro jistotu nalil do svého piva lektvar obrů síly, neboť tušil, že silou by mohl na místní krasavice zapůsobit. A po několika silných barbarských pivech vypadaly všechny přítomné barbarské dívky jako krasavice.

Otakáro vylezl na lavici vedle

vyhlídnuté barbarské a začal jí opilecky nadbíhat. Vysoká kráska ho mateřsky pohládila ve vlasech, ale když hobit stále opakoval, že je sice malý, ale silný, vyzvala ho k páce. Vesta do sebe na jeden hlt hodil své vylepšené pivo a barbaru skutečně snadno porazil. To udivilo přihlížející, kteří hobita nejprve sledovali dosti přezíravě, a následně ho vyzval i jeden z barbarů. Tentokrát se Otakáro poměrně zapotil, ale nakonec dokázal k velkému překvapení barbarských zvězdit. Hobitovi dělaly velmi dobře užaslé pohledy okolí, v nichž byl vidět nově získaný respekt k malému silnému muži. Nic nehrálo roli, že svou výhru získal nečestnou výhodou díky svému umění.

Zoltar Zemikosa využil úspěchu svého kolegy a přidružil se k barbarům též natrášaje se před barbarskými se svými výrazným suspenzorem, který jakoby ke gwendarronskému theurgovi přitahoval pohledy barbarek. Ale místní ženy nebyly žádné hej nebo počkej, se statnými cizinci nejprve vypily pěkných pár piv a vyslechly si hrdinské historky, v jejichž vyprávění byli oba dobrodruzi skuteční mistři, a Otakárovy se dokonce zakládaly z velké části na pravdě.

Když se dva páry vytrácely do temné noci užít si přízně barbarských žen, zahlédly malý ohýnek vedle stáji, u kterého se hřál prokřehlý, ale stále poctivě hlídající Rhynn Rugorský, když od barbara ze sousedství dostal několik klacků na podpal. To Felixovi se nechtělo mrznout venku a odebral se za ostatními do nálevny.

Právě v době, když dva smilníci opouštěli síň s barbarskými po boku, strčil Al-Rahem loktem do Haakona a pravil: “Hele, mrkni támhle k tomu stolu”.

Elf zamrkal, protřel si jediné oko a opileckým zrakem přejížděl po bavicích se barbarch. “Co jako?”.

“Támhle ten barbar je podle mě elf”, nenápadně se snažil ukazovat assuaenec.

“Barbar nemůže bejt elf, to je blbost”, obrátil se na něj pochybovačně álfheimovec.

“Tak se pořádně podívej”.

Elf chvíli šilhal naznačeným směrem, až skutečně spatřil, že mezi barbary sedí elf. Na první pohled se od svých barbarských společníků nijak nelišil, měl stejné oblečení, výzbroj i neučesané vlasy. Až při bližším zkoumání bylo možno rozoznat jemnější rysy a zašpičatělé uši, které v něm neomylně prozrazovaly příslušníka elfi rasy.

Oba dobrodruhy ihned začalo zajímat, co takový elf dělá mezi barbary, a tak nelenili a vydali se k jeho stolu zjistit, co se dá.

Už když se dvojice blížila k barbarskému stolu, elf si jich všiml a se zájmem si podíval cizince prohlížel.

“Buďte zdrav. Můžeme si přisednout?”,

pozdravil vychovaně Al-Rahem.

“I vy”, odvětil elf. “Záleží na tom, co přinášíte”.

“Já jsem Haakon”, napřáhl pravici álfheimovec.

“A odkudpak”, přijal ji elf poněkud nedůvěřivě.

“Haakon Helmgaard z Álfheimu”.

“To je dobře. Mé jméno je Marlen Liamellin”.

“A že jsem tak smělý, kde jste se tu vzal, takhle mezi barbary?”, zajímalo Rahema.

“Nejprve mi povězte vy, co hledáte v těchto končinách”, opáčil Marlen.

“Mě sem přivedly sny”, začal assuaenec.

“Sny o pláni plné ohromných kostí zaplavených krví”.

Al-Rahem si předem připravil vymyšlený příběh o tom, že ho sužují noční můry o krvavé řece, a že jim chce přijít na kloub a zbavit se jich cestou na sever, kde prý leží planina pokrytá dračími kostmi a teče krvavá řeka. Pak povyprávěl o své vzdálené domovině a vymýšlel různé historky, aby získal elfovu důvěru. Nakonec se rozpovídal i Marlen.

“Víte, já v mládí býval knihovníkem v Trindindolu. Nebyla to špatná práce a navíc jsem poznal svou dnešní manželku. Jenže se o ní ucházel také jeden komisař, a když dala přednost mě, tak zuřil a začal naší rodinu šikanovat. Museli jsme zaplatit pokutu za neodevzdané daně, o kterých jsme předtím neslyšeli, pak řekl, že máme příliš velký dům, a nastěhovali nám tam trpasličí dělníky. A když se nám narodil chlapec a zdálo se, že bude lépe, tak přišli chlíe a odvedli nám ho. Když manželka znovu otěhotněla, rozhodli jsme se uprchnout. Sehnali jsme kontakt na převaděče a chtěli prchnout přes lesy, jenže nám přišli na stopu hraniční hlídky”.

Haakon a Rahem pokývali hlavami, jakože si to dokáží živě představit.

“Byl to strašný hon, když tu se objevili skřeti a naše pronásledovatele napadli. To bylo poprvé, kdy jsem děkoval bohům, že se objevili skřeti. Nás si našťestí nevšimli. Dostali jsme se do hor a prchali dál, ale po několika dnech únavného přechodu hor se skřeti znovu objevili a šli po naší stopě. A tehdy se objevili barbaři a skřety pobili. Přidali jsme se k nim, aby se mi žena zotavila, a už jsme u nich zůstali. Barbaři jsou takové přímé a bezelstné duše, proti neustálému pletičaření v Trindindolu to byla příjemná změna. Přidali jsme se k barbarskému kmeni Tarnaraků a máme dvě, dnes už dospělé děti”.

“A to jste nikdy nebyl v okolních zemích? V civilizaci?”.

“Ale byl. Nicméně po pobytu u barbarských

mě takzvaná civilizace příliš nelákala. Nebyl jsem daleko, jen v sousedních zemích, o tom vašem Gwendarronu jsem jen slyšel. A že by někde byl život lepší než tady pro dva elfí uprchlíky? Pohlédte na trpaslíky, jaká to kdysi byla vážená rasa. A teď, kam se podíváte, žijí v otroctví, nebo alespoň v poddanství”.

Al-Rahem se podíval směrem k Bolbuchovi, který do sebe lil jedno pivo za druhým. Větrm ošlehaná kůže byla plná vrásek, šedé vlasy a vousy měl zplhlé a mastné, ale v krásně tepaném plátovém brnění a s mohutnou sekerou po boku nepůsobil jako někdo, kdo žije v poddanství.

“To není pravda”, obrátil se zpět k elfovi. “U nás jsou trpaslíci svobodní”.

“Možná, možná”, pokýval Marlen hlavou. “Ale zde na severu tomu tak není. Pohlédte na Almemar nebo Velvennor, o Trindindolu nemluvě. A v zemi, kde jedna rasa zotročuje druhou, se nemůže žít dobře, to už jsem poznal”.

“Ani to nemusí bejt jiná rasa”, zabručel Rahem vzpomínaje na kortosany v jeho domovině, kteří se cítili nadřazení assuaencům, ač byli také lidmi.

“A nevíte, co nás na cestě čeká? Jestli jsou kmeny nepřátelské, a tak?”, obrátil rozhovor Haakon.

“Chápu, že míříte na Dračí hřbitov. To je dost daleko. Máte představu, kudy jet?”.

“Máme mapu”, vytáhl Al-Rahem stočený pergamen a rozložil jej na stůl.

Elf si pláněk chvíli prohlížel. “No, to je spíš náčrt než mapa. Zjevně od nějakého barbara. Oni nemají příliš ponětí, co to mapa je”.

“Vy snad máte lepší?”.

“To sice nemám, ale přesnější nákres bych vám udělat mohl. Však jsem býval knihovníkem”.

Al-Rahem vytáhl prázdný pergamen a kusuhli a Marlen začal kreslit. Zhruba o dvě piva později už assuaenský lupič svíral mnohem sofistikovanější plán barbarských plánů.

“Na Brugad pojedete tudy”, vysvětloval elf ukazujíc do mapy. “Podél Vlčího lesa a dál přes pláně. Tady jsou kmeny zvyklejší na cizině a v současné době by nemělo hrozit nebezpečí, neboť znamení jsou nepříznivá pro válečnou výpravu. Ale trvá to už moc dlouho a barbaři jsou neklidní. Rozhodně se vynasnažte je ničím nepopudit”.

“To rozhodně”, přikývl Haakon. Sám rozhodně nechtěl dostat takovou nakládačku, jakou obdrželi Rhynn a Feliks od barbarského bojovníka. A to bylo přátelské klání, co teprve, kdyby se barbar rozzuřil.

“Brugad je největší barbarské sídlo. Tamní barbaři už nekočují, ale pěstují obilí, chovají dobytek a také sklízejí jistý druh rákosu, který

hojně roste na březích Velké řeky. Stonky se používají na chýše a střechy nebo na rohože, na kterých barbaři spí, no a z hlav se dá získat pevná příze. Je to do jisté míry středisko, kam čas odčasu zavítají nejrůznější kmeny a někdy tam zajíždějí i cizí obchodníci”.

“A za Brugadem?”.

“Dál na severu je kraj i kmeny divočejší, některé příliš neovládají obecnou řeč, rozhodně bych si dával pozor. Také tam žije nepoměrně víc šelem a různých nestvůr jako jsou trolové”.

“A jak je to tu s těmi úplatky?”, zajímalo Al-Rahema.

Elf na chvíli vypadal zmateně, ale pak se zasmál. “Máte na mysli dary? To nejsou úplatky, barbaři jim ukazují vzájemnou úctu. Když spolu kmeny jednájí, vždy si vymění dary. Příliš malý a bezcenný dar je znamením, že si obdarovávaného nevážíte, a tudíž urážka”.

“A tady na severu je prý země bohů”, ukázal Haakon.

“To je pravda”, přitakal Marlen. “Leží za Dračím hřbitovem, ale tam nesmí žádný barbar krom šamanů. Podle barbařích náboženství tam žijí bohové a barbaři jim tam nosí obětiny, zejména po velkých kořistnických výpravách. Především zlato a další cennosti, které jsou krásné, ale pro barbary bezcenné”.

“Zlato”, vydechli oba dobrodruzi zasněně.

“V Zemi bohů také pramení Velká řeka, a asi jste slyšeli, že zrudla krví”.

“To jsme slyšeli”, přitakal Al-Rahem. “A jak si to vysvětlujete?”.

“Nevím, co si o tom myslet”, pravyl zamyšleně elf. “Barbaři to považují za špatné znamení, myslí si, že jejich bohové krvácejí a potřebují pomoc. Vydala se tam výprava šamanů, ale nevrátila se. A žádný barbar by nikdy neporušil posvátný zákaz, aby se tam vydal”.

“A vy?”.

“Já nejsem tak úplně barbar”, zasmál se Marlen. “Ale pokud je situace vážná, měly by se dle mého zvážít všechny možnosti, bez ohledu na staré zákazy”.

“A věříte v barbarské bohy?”.

“Barbaři upřímně věří ve svá božstva a duchy a ctí je. Bylo by pošetilé vysmívat se této víře, byť sám jsem byl vychován ve víře ve zcela jiné bohy a jinému způsobu jejich uctívání. Barbařští bohové jsou možná přízemní a divocí, ale jsou to stejní bohové jako bohové elfů”.

“To jistě, všechny bohy je třeba ctít”, pokýval hlavou Haakon.

“I když některý jsou falešný”, zabručel Al-Rahem vzpomínaje na své setkání s Amon-Súrem.

“Víte, elfí bohové jsou velcí, vznešení a nesmírně mocní. Ti by nikdy nepotřebovali pomoc od elfů. Ale barbařští bohové jsou blízko, jsou hmatatelní, jsou součástí každodenního života. Proto je možná barbarská víra v ně mnohem pevnější”.

“Takže taky myslíte, že potřebují pomoc?”.

“To nechávám šamanům, sám nevím, co to má všechno znamenat. Šamani vykládají vůli bohů ze snů, ale sny teď sužují všechny”.

“Znamená to, že všichni barbaři mají sny, nejen šamani?”.

“Barbaři vždycky měli sny, které je vedly v životě. Běžný barbar ale mívá takové sny zřídka, kdežto šamani jsou citlivější, je to něco jako přirozené nadání na ovládání magie a šamani se učí, jak toto nadání ovládat a vykládat sny. Ale nyní se tu dokola objevují sny o tom, že bude země zalita krví. Pokud to není znamení od bohů, co tedy?”.

Oba dobrodruzi jen pokrčili rameny.

“Víte, i elfové mají boha snů, nebo spíše měli. Podle dávných legend byl kdysi velmi uctíván jistou sekrou, která nakonec opustila tento svět a odešla do země snů. Ale to jsou mýty. Dnes víme, že sny se dají vyvolat magií, podobně jako mnoho dalších věcí, byť v tak velkém měřítku by to musela být magie velmi mocná”.

“A ta krev v řece se dá vysvětlit?”.

“Nevím, těžko si představit, že se do Země bohů dostali Čagatajci a obarvují řeku barvou. Kde by takové množství vzaly?”.

“A proč zrovna Čagatajci?”.

“No proti Čagatajčům měla být vedena výprava, protože opevnili Ašra Kirju”.

“To bylo barbarské město?”.

“To byla v podstatě obchodní stanice, podobná téhle, ale trvale tam žili převážně východní obchodníci. Čím dál na východ jsou kmeny divočejší a méně usedlé a střety s Čagatajci byly vždy časté. Ale nyní se Čagatajci zjevně nechali zlákat zlatem, které se nalézá ve Zlatých pískách. Město opevnili a dali tam svou posádku. Přitom ale barbaři toto území považují za součást Rhaku, tedy naší země, obchodní stanici tam trpěli jen proto, že to bylo výhodné, a zlato v pískách nechávali být”.

“A Maždajan je taky Čagatajské město?”.

“Dá se to tak říct. Ale Maždajan je velmi staré město. Už v elfích knihách jsem našel zmínky, že v této oblasti stála řada měst, jimž vládli bohové. Pravděpodobně jim tedy vládli lidé, kteří se před poddanými tituloví jako bohové, ale to není důležité. Když se z jihovýchodu přihnali čagatajští nájezdníci a smetli všechno v cestě, opevněná města dobýt nemohli a museli je obejít. Pak se čagatajská vlna střetla s mocí chábů a při ústupu kočovníci

zjistili, že opevněná střediska se mohou stát základnou jejich moci, a tak se dohodli s měšťany, že uznají čagatajskou svrchovanost a oplátkou nebudou města vyplněna. Ale jak soužití funguje dnes, to netušíme, nebyl jsem v těch místech”.

“A co Čuvat?”, ukázal do mapy Haakon.

“Čuvatu se dnes říká Ztracené město, ani se přesně neví, kde leží. Kdysi to bývalo jedno z velkých měst, ale podle legendy se jeho panovník ve své pýše rozhodl obelstít smrt, aby mohl vládnout věčně. Myslel si, že se mu to podaří, a radoval se ze svého věčného života, ale časem zjistil, že dokázal zajistit nesmrtelnost jen svého ducha, nikoli svého těla. Těla jeho a také všech jeho poddaných postupně chřadla a umírala, ale jejich duchové zůstali a jako přízraky dodnes obývají místo svého prokletí. A spolu s jejich těly zahynula i všechna zvířata, stromy a nakonec tu krajinu opustila i voda rozhodnuvši se téci jinudy, proto je to místo nyní zcela vyschlé a bez života”.

“A jsou tam nějaké poklady?”.

Elf se zasmál. “Ano, slyšel jsem o hromadách pokladů, které se skrývají v Čuvatu. Podle barbarských ság tam někteří hrdinové našli mnoho pokladů, které obětovali k počtě bohů. Ale mluvil jsem s barbary, kteří tam byli, a ti mluvili o naprosté pustině bez života, mrtvém městě, kde vládnou přízraky. Jeden je bezpečný jen na slunečním světle, kterého se duchové straní. Není tam nic, co by mělo nějakou cenu”.

“Říkal jste, že jste s barbary mluvil, ale to je hrozně daleko”.

“Barbaři hojně kočují, někteří v oblastech širokých stovky mil. Můj kmen Tarnaraků žije především ve Vlčím lese, ale také cestujeme. A pořádat hrdinské výpravy je způsob, jak barbaři dokazují svou odvahu. Každý barbar se chce stát hrdinou hodným ság, které se budou vyprávět v táborových ohněch. Proto jsem byl s výpravou našich válečníků na lovu šavlozubých tygrů v Černém lese. A byl jsem také na tažení do jižní země Monghyr, kam spadly barbarské kmeny vedené sny šamanů”.

“Takže jste byl i na tažení?”.

“Ano. To už je dvacet let. Monghyr je chudá země, vlastně se moc neliší od zdejších plání, ale je tam několik bohatých hradíšť, kde se dá získat kořist. A přestože je řídce osídlen, tamní páni dokáží ovládat nemrtvé a postavy vyrobené z hlíny. Proto se také lesu na hranicích říká Strašidelný, neboť tam tyto bytosti hlídají”.

“Aha, no to je taky zajímavý”.

Když se ráno dobrodruzi probudili a vrátili se i oba záletníci, byla Marlenova barbarská tlupa už pryč. Numští u snídaně rozložili mapu a dumali nad další cestou.

“Takže ten elf říkal, že poklady se dávají

najít v tom Čuvatu?”, zadumal se vůdce, když vyslechl povídání Al-Rahema a Haakona o jejich rozhovoru s místním elfem. “To bysme tam mohli zajet. Nejdřív tam, a pak tady kolem Dračích hor do tý Země bohů, ať to tu vezmem všechno jedním vrzem”.

“Jedním vrzem jako znamená, že tu budem jezdit stovky mil široko daleko vřdycky, když uslyšíme o nějakym pokladu?”, zajímalo Rhynna.

“Jo, když už jsme tady, tak pěkně sebereme všechny poklady, co se tu daj najít”, prohlásil Swen. “Do tý Země bohů bych jel až nakonec”.

“Největší potíž asi bude všechno to zlato vodnýst. Možná bysme mohli najmout nějaký nosiče”, ozval se Feliks.

“Na nosiče je času dost”, mávl rukou vůdce. “Ve škole nám pan učitel předčítal z kroniky, a tam se píše, že Zemikosa vyrobil létající koberec, kterej vodnes celou družinu do bezpečí”.

“Co jsem slyšel, tak Zoltar nevyrobil létající koberec, ale létající plachtu”, ozval se Otakáro.

“Neni to jedno?”

“To možná jedno je, ale podstatnější je, že výtvor neunes celou družinu, ale jen jednoho jedince a k tomu možná pár bágů. Každopádně to neřeší otázku, jak to všechno vzít jedním vrzem a proč tam vlastně chodit”.

“Méls tu včera bejt, slyšel bys, kde co je”, odpověděl hobitovi Haakon.

“Já využil vůdcova volna k seznamování se s místními poměry”, odbyl álfeimce Vesta. “Ale štrádovat se po mapě jen proto, že tam možná něco je, to mi připadá postavený na hlavu. I když osobně se nevyhýbám dlouhým pochodům, mám natrénováno”.

“Souhlasim”, přidal se Al-Rahem. “To bysme mohli rovnou vybrat ty Zlatý pisky, Dračí hřbitov, preventivně vymyláme Čagotajce, skřeti v horách se už určitě taky třesou...”.

“Zlatý pisky zněj dobře”, ozval se Rhynn.

“Tam prej Čagotajci hledaj zlato”, podotkl Haakon.

“Takže máme další místo, kde je zlato. Tady se dá najít všude”, zaradoval se Swen.

“Jen aby nám někdo nesrazil hřebínek”, prorocky prohlásil Zoltar.

“Přece se někam nepotáhнем jenom proto, že se to tam menuje Zlatý pisky. To jste se všichni už zbláznili?”, kroutil hlavou Otakáro. “Krom toho je to vodsad třista mil přes místa, kde se teď údajně barbaři bijou s Čagotajcema.

“Souhlasim, je to blbost”, podpořil hobita Bolbuch. “Z několika zdrojů víme, že do

Země bohů vozej barbaři ukořistěný zlato. To je sázka na jistotu”.

“Dobře, nejdřív pojedem podle plánu do Brugadu a ještě se tam poptáme, pak se uvidí”, rozhodl vůdce.

Po snídani Nurnští vyjeli dál na severovýchod. Kolem Zarebu tekla řeka, přes kterou vedla vratká dřevěná lávka položená na hladině a zajištěná zapuštěnými kůly. Zjevně barbarská práce, nepřilíš odolná, ale zato snadno obnovitelná. Za ní už nebyla žádná cesta dál, jen holé pláně. Vlčí les po levé straně naznačoval dobrodruhům cestu.

Druhého dne dorazili Nurnští k další větší řece, kterou podle mapy měli překonat. Na jejím břehu spatřili několik hrubých staveb a především několik mohutných postav. Kormanův netopýr poslaný na průzkum zjistil, že se jedná o zlobří vesnici, kde jsou také dva obři, kteří přes řeku právě přenášeli vozy patřící několika barbarům. Jeden z barbařů se právě dohadoval s předákem zlobřů nad hromadou naloveného masa. “Živej most”, vydechl Korman, když pochopil.

“Žjóva, tak to jsem ještě neviděl”, vypískl Otakáro.

“Jedem tam, ale opatrně”, varoval vůdce.

Skutečně se jednalo o živý most a za hrst lesklých zlatáků, které se zlobřím předákovi zjevně líbily, obři přenesli dobrodruhy i s koňmi na druhou stranu. První se nechal zvednout Al-Rahem, a když se bezpečně dostal na druhý břeh, odvážili se i ostatní. Haakon se sice trochu vylekal, když ho obr začal očichávat, ale bič zlobřích dozorce zjednal pořádek a elf se octl na druhém břehu u ostatních.

Za řekou následovaly širé dálky planin. V jednotlivé krajíně nebyly žádné orientační body, a tak se dobrodruzi snažili držet směr na severovýchod. A skutečně po několika dnech cesty dorazili k obrovské řece, jejíž šíře v těchto místech byla dobrá dvě míle. Skutečně byla zbarvena doruda, ať už krví či něčím jiným, a především byla i v tuto roční dobu vlažná, takže si většina dobrodruhů dopřála koupel, než poděl řeku pokračovali dále na sever.

Cestou se dobrodruzi střetli s místními kmeny jen dvakrát. Jednou byl Zemikosa nucen utkat se v souboji s barbarským bojovníkem, kterého ale dokázal porazit, mimo jiné díky Kormanovým kouzlům. Podruhé barbarský náčelník, který se představil jako Mazaný Jardan, položil dobrodruhům lstivou hádanku, na kterou ovšem dokázal odpovědět Otakáro, a Nurnští i tentokrát mohli volně pokračovat v cestě. Dobrodruzi si zřejmě nevzpomněli, proč s sebou vezou dary, ušetřili by si dost problémů.

Pláně také byly plné zvěře, a tak se Nurnští několikrát vydali na lov. Čerstvé maso si mohli dopřát každý den, neboť nebyl problém nalovit králíky či sasy, při troše štěstí i nějakou tu laň či srnu. Několikrát dokonce zahlédli stádo zubrů, ale přes některé návrhy vůdce rozhodl, že nebudou riskovat střet se zubřím samcem a nechají stádo na pokoji. Velká řeka byla rovněž plná života a Haakon v ní ulovil několik pěkných ryb.

Jednou na lovu narazila družina na tři jasné žluté zbarvené tvory velikosti menších prasat. Otakáro si vzpoměl, že kůže podobných tvorů zdobily stěny Barratské university, kde studoval. Mělo se jednat o huňáče žluté, kteří byli na západním kontinentě vyhubeni pro své vnitřnosti ceněné zejména alchymisty. Hobit proto naléhal na ulovení zvířat, což se také podařilo, byť tvorové měli jisté přirozené magické sklonky a počastovali družinu několika žlutými blesky. Energii na ně jim nechtěně poskytl Korman Zlotě, který se lovu též účastnil. Dvojice alchymistů pak huňáče řádně vykuchala a z jejich vnitřností skutečně získala suroviny potřebné k výrobě cenných substancí.

Putování ze Zarebu trvalo již dvanáctý den, když se na dohled objevilo další větší barbarské sídliště.

Barbarské pověsti - O Haranovi

Když byla ještě na světě tma a zima, Thograki jen malátně bloumali po světě a krčili se v jeskyních a dírách chránícími je před dravými šelmami choulíce se k sobě, aby si zajistili dostatek tepla. K jídlu měli jen bobule a občas sryového králíka, kterého svými hrubými oštěpy dokázali ulovit. Jejich největšími nepřáteli byli šavlozubí tygři a lední trolové.

Když se objevil šavlozubý tygr, obestoupili muži ženy a děti, aby je chránili, a když tygr jednoho z nich ulovil, odešel sežrat ho do svého doupěte. Trolové však rádi zabíjeli každého, na koho narazili, proto nezbyvalo než se spasit útekem.

Harr Ghned se nemohl více dívat na utrpení mladých Thograki, a tak do jejich středu seslal jiskru, která zažehla jeho vlastní krev, z níž Thograki vzešli. I narodil se malý Haran, který měl vyvést Thograki z temných časů.

Haran rychle rostl a sílil, a táhlo mu teprve na osmý rok, když se do blízkosti tábořiště jeho kmene přiblížil šavlozubý tygr. Muži jako vždy obestoupili ženy a děti, ale Haran nechtěl zůstat uprostřed. Přeskočil řadu mužů a holýma rukama se vrhl na překvapenou šelmu. Tygr strašlivě zařval, až všem v doslechu tuhla krev v žilách, a ohnal se po odvážném mladíkovi, ale ten se úderu obratně vyhnul a skočil dravci na záda.

Ostatní Thograki udiveně zírali na ten titánský souboj. Tygr začal poskakovat, aby se zbavil nechtěné zátěže, ale Haran se držel pevně, a když unavený tygr povolil ve svém snažení, Haran ho popadl za sanici a prudkým šklubnutím mu zlomil vaz. Ozval se hromový jásot přihlížejících Thograki.

Haran vyrval tygrovi z tlamy ostrý a dlouhý tesák, kterým pak šelmu vykuchal a sněhl ještě teplá játra a srdce, aby získal její sílu. I ostatní Thograki se s chutí vrhli na zabitého dravce a celého ho zhlтали. Haran později upravil tygrův tesák do podoby zbraně a z ostatních zubů si vyrobil náhrdelník, který mu měl dodávat v boji sílu tygra.

Thograki byli rádi, že pominulo jedno nebezpečí, ale netrvalo dlouho a kdosi přinesl zprávu, že se k táboru blíží lední trol. Všichni se začali připravovat k urychlenému odchodu na jiné tábořiště, jen Haran neváhal a vyrazil směrem, odkud se trol blížil. Thograki zaujati chlapcovou odvahou se vydali za ním.

A skutečně, po chvíli mohli všichni spatřit obrovského trola. Byl větší, než jakýkoliv jiný trol, jakého kdo kdy spatřil. Tyčil se nad Haranem jako skála několikanásobně ho převyšuje a jeho zuřivý výraz dával tušit, že přišel zabít a jen krev ho mohla na chvíli uspokojit. Ale Haran se nezalekl, hbitě uhýbal před dopady trolové palice, která při drtivém dopadu na zem rozechvěla zemi, až měli přihlížející potíže udržet se na nohou. Haran však nedbal, přiskočil blíže trolovi, a pak mu přesně mířenou ranou vrhl svůj tesák přímo do zuřivosti planoucího oka. Ostrý tygrův zub se snadno zanořil do malého mozku obludy, a ta jen hekla a s hromovým zaduněním klesla k zemi. Bouřlivý jásot Thograki se vznesl nebesům. Haran si pak vyndal svůj tygří tesák a zručně stáhl trolí chundelatou kůži, z níž si vytvořil teplý plášť, kterým navždy zahnal chlad.

A od té doby Thograki nesuzuje zima a mráz, tím méně šavlozubí tygři nebo lední trolové. Naopak, oni sami se chvějí strachy zalezlí ve svých skryších, kdykoli se Thograki přiblíží.

Kapitola 5. - Brugad

Osada Brugad byla daleko větší než Zareb, táhla se několik mil podél řeky, která v těchto místech byla nejméně pět mil široká. Byla však zjevně mělká, neboť dobrodruzi viděli rybařící barbary i pár set sáhů od břehu a voda jim sahala sotva po pás.

Nurnští minuli velké závodíště mezi několika pahorky upravenými jako hlediště, kde se docela dobře mohly konat závody koní, a na břehu řeky spatřili dokonce mlýn. Jinak osadu tvořili

přízemní domy postavené bez ladu a skladu a mezi nimi stály ohrady s dobytčím, koňmi i prasaty.

Mnoho barbarů ovšem tábořilo i mimo osadu a porůznu mezi domky, takže sídlo téměř praskalo ve švech. Jak druzi zjistili, bylo to proto, že se konaly slavnosti Arhalana, boha koní, a na druhý den se dokonce chystal závod zasvěcený tomuto bohu.

Nurnští věrní svému zvyku vyhledali nejprve místní nálevnu, která rozměry daleko překonávala Zarebskou a byla naplněna popíjejícími barbary. Dobrodruzi dokázali zabrat stůl a lavice a pustili se do masa, které barbaři opékali nad několika ohni, zapíjejíce silným pivem.

Brzo se dobrodruzi rozjářili a začali se rohlížet kolem. Všimli si, že občas se na některých místech strhla rvačka a několikrát se také barbaři poprali na pěšti v souboji. Některé z liscannorských hrdobců již svrběly pracky a také se chtěli vytáhnout před místními barbarkami, které tíhly k silným mužům.

Tak se stalo, že se Al-Rahem, sebevědomý díky svému výcviku v pěstích soubojích, začal motat kolem stolů, ukazovat ramena a drzými řečmi se zjevně snažil vyprovokovat souboj. Netrvalo dlouho, a skutečně ho jeden z barbarů vyzval. Assuanec se mu sebejistě postavil, ale poslední, co spatřil, byla barbarova pěst směřující přímo mezi oči. Rahem odlétl několik sáhů a rozplácl se na zádech, a chvíli trvalo, než se vzpamatoval natolik, aby byl schopen se postavit. Zatím luzné barbarky, které byly předmětem jeho zájmu, obdivovali sílu jeho soka. Snědý jižan sklopil uši a šel si zchládit oko a zapít svou potupu. K dalšímu souboji už se neodhodlal.

To Zoltar spoléhal spíše než na sílu na svůj naleštěný suspensor a vybroušenou výřečnost, kterou barbarky obloudil. Navíc chutl na barbarkou ženu pojal také mohutný kroll Feliks, který dokázal někoilka barbarům svou sílu v páce a získal tím několik obdivovatelek. Zemikosa pomohl krollovi svou výmluvností a oba tak byli odměněni přízní pohledných žen.

Haakon zatím zjistil u jednoho z místních barbarů, že osadu řídí rada starších, dá-li se slovo řídit v případě barbarského sídliště vůbec použít. Velký vliv na radu má pochopitelně místní šaman.

“A bylo by možné toho šamana navštívit?”, otázal se elf.

“Jistěže ne”, pohlédl na něj nevěřičně barbar. Nikoho přičetného by přece nikdy nenapadlo, aby nezávan obtěžoval důstojného šamana.

“A jak je možné s ním mluvit?”, naléhal álffheimovec.

“No, pokud bude chtít mluvit s váma, tak

si vás najde”, odvětil barbar.

“A náhodou nevíte, jak to vypadá na severu? Jsou tamní kmeny klidné?”, změnil elf téma.

“Seveřani byli vždycky divočejší. A teď se začíná říkat, že chystají pustit se do války, aby boje dodaly sílu Harr Ghnedovi, a ten porazil každého protivníka a poradil si s nebezpečím, který trápí bohy”.

“Aha, tak to pěkně děkuju”.

Druhého dne se naprostá většina přítomných barbarů odebrala na závodíště, kde se chystala velká slavnost k počtu Arhalanově. Nurnští vzali s sebou koně s úmyslem také se zúčastnit závodu, jelikož doufali v nějakou cennou trofej. Barbaři sice říkali, že vítěz a jeho kmen je krom odměny odměněn především Arhalanovou přízní, ale toho si zlatalační dobrodruzi nevěšovali. Po dlouhém dohadování se k závodu odhodlali Al-Rahem a Haakon Helmgard, a rovněž Otakáro Vesta, který si vypůjčil dobrého koně od Zoltara Zemikosa.

Dobrodruhy trochu zarazilo, když je barbaři donutili sundat sedla, ale jinak proti účasti nebarbarů v závodech nic nenamítali. Arhalan je přeci jenom bohem všech koní, nejen těch barbarských.

Téměř čtyřicítka soutěžících se přichystala ke startu. Několik barbarů kolem pronášelo jakési zařikání či modlitby určené nespíše Arhalanovi, ale Nurnští hrubému jazyku nerozuměli. Barbaři na koních se zatím shlukli do houfu na jakési pomyslné startovní čáře a dobrodruzi udělali totéž.

Nutno podotknout, že západané zjevně nikdy neslyšeli o čestném závodě, neboť Otakáro se posílil lektvarem, a také Haakon napojil před zahájením svého koně vodou říznutou zrychlující substancí. I proto Haakonův kůň vyrazil po startu jako střela kupředu a předešel ostatní o několik délek.

Al-Rahem se mazaně držel stranou hlavního houfu, kde se koně tlačili bok na bok, a lehce vedl svého oře kupředu. Ani mu nevadilo, že nemá sedlo, neboť na podobnou jízdu byl zvyklý ze své domoviny. Haakon hnal svého koně co nejrychleji, ale účinky lektvaru zakrátko vyprchaly a hlavní houf jeho náskok začal rychle snižovat a koni rychle docházely síly.

Otakáro se držel v chumlu a poskakoval na koni jako hardový panák. Bez třmenů byl na koně příliš malý, a jen jeho magicky zvýšená síla mu umožnila udržet se na koňských zádech. Jeho malá váha na druhou stranu dávala jeho koni značnou výhodu v souboji s mnohem statnějšími a těžšími barbary.

Na konci dráhy stál kůl, který bylo třeba

oběhnout před cestou zpět. První u něj byl Haakon, který kolem něj prudce zahrnul, ale ztratil tím mnoho rychlosti. V obavách, aby ho houf barbarů nevytlačil z dráhy a nezpomalil, pobídl Al-Rahem svého oře a dostal se tím při obrátce na druhé místo. Následovala cesta zpět.

Haakonův kůň viditelně ztrácel a zakrátko se přes něj přehnal jeden z barbarů následovaný Al-Rahemem. Aby elf svému druhovi pomohl, prutec strhl koně do strany, ze které ho předjížděli další barbaři, a zavinil tak srážku, která všechny zpomalila. Haakon sám byl rád, že se vůbec udržel na koni.

Cíl se blížil a barbaři na okolních pahorcích křičeli nadšením. Al-Rahem na druhém místě pobízel koně ze všech sil, a ten skutečně cválal jako o život, ale silného barbarského koně na prvním místě už nedostihl. Otakáro v houfu popustil svému koni uzdu, přestal ho vést a už se jen pevně držel čekaje, jak to dopadne, což mu vyneslo páté místo.

Assuanec byl chvíli smutný ze svého druhého místa, ale jen do té doby, než spatřil, jak byl vítězný kůň ověnčen břečťanovými věnci a stuhami, načež byl odveden na kraj závodíště, kde stál kamenný oltář. Jakýsi barbar oblečený v kožešinách a ověšený nejrůznějšími zvířecími a ptačími lebkami u oltáře pronesl jakousi zpěvnou modlitbu, k čemuž se barbaři sborově přidali. Pak se vzduchem mihla sekera a kůň padl. Za oltářem už hořel připravený oheň, a okolím se zakrátko rozlévala opojná vůně pečené koniny.

“To jsem rád, že jsem to nevyhrál”, obrátil se Al-Rahem k ostatním. “Byl bych bez koně”.

“Hlavně, že to nevyhrál Otakáro, to bych byl bez koně já”, oddechl si Zoltar.

“Ale zato by nám požeňnal pán koní”, upozornil Rhynn, ale ostatní jeho názor zjevně nesdíleli.

“Co teď, vůdče?”, obrátil se na Swena Otakáro.

“Já bych si dal kus koniny”, ozval se Haakon. “Oběti by měl požeňnat sám Arhalan”.

“Tak to si dojdou tady”, přidál se Vesta.

“Co se podívat po tom šamanovi?”, navrhl Korman.

“Teď bude volná zábava a sbírání informací, sejdeme se večer v tý jejich nálevně a ráno odjezd”, rozhodl vůdce.

Dobrodruzi se tedy vmísili do barbarského davu, kde rovněž zjevně probíhala volná zábava. Kromě koniny se opékalo i jiné maso a davem kolovaly měchy s kumysem. Barbaři pod širým nebem sborově zpívali a křepčili, a místy se podle svých tradic rvali.

Přítomny byly samosebou i barbarky,

takže Zoltar rychle přestal pátrat po jakýchkoli informacích a pátral v davu po lhde, s níž strávil dnešní noc, aby navázal tam, kde přestal. To se mu skutečně podařilo, a ke svým soudruhům se vrátil až po ránu, stejně jako Feliks, který rovněž v davu našel svou Troňu. Rád si od ní nechal obdivovat své mohutné svaly a dokonce si s ní párkrát skočil v barbarském tanci.

Otakáro procházel mezi barbary, když si všiml trpaslíka. Byl oděn podobně jako barbaři kolem a přihlížel slavnostem, takže za ním hobit hned zamířil.

“Dobrý den”, zahlaholil bodře a vytáhl z pytle soudek kořalky, “napijete se se mnou?”.

Trpaslík, jistý Ludovin Dupal, byl poměrně přátelský pard, který zde v Brugadu dělal mlynáře, jelikož byl schopen sestrojít mlýn, pro barbary velký div. To mu také zajistilo práci, účtu sousedů a stálý příjem jídla a dalšího zboží.

“A ti barbaři vás přijali?”, zajímalo Vestu.

“Poměrně snadno”, odvětil s úsměvem Dupal. “Oni na rasu nehledí, přijmou každého, kdo se přizpůsobí jejich životu dodržuje jejich zvyky. A když jim dáte dary, stonásobně vám to vrátí. Věřte mi, je tu mnohem snazší život než ve Velvennoru”.

“To vám věřím”.

Trpaslík hlta novinky ze světa, zajímal se i o Bořimsko, o němž do té doby nikdy neslyšel. Bylo však zřejmé, že svět, z něhož odešel, se přes střídání panovníků a posuvy hranic vlastně vůbec nezměnil.

Otakára však zajímaly i jiné věci. “Slyšel jsem, že tady máte šamana, dá se navštívit?”.

“Šamani se nenavštěvují. Šaman vás musí vyhledat sám, jinak by si ho žádný barbar netroufl rušit. Kdybyste to udělali, všichni by vás považovali za nepřítele”.

“Aha”, zamyslel se Vesta. “A co zdejší bohové, v ty věříte?”.

“My trpaslíci ctíme jiné bohy, bohy předků, z nichž jsme vzešli. Ale samozřejmě uznáváme místní bohy, nechťel bych urazit žádného boha a nikdy bych se neprotivil zdejším zvyklostem”.

“A co si myslíte o té krvavé řeči?”.

“Tak to mi hlava nebere, na tohle nemůžu nic říct. Bohové prý krváčí, aspoň se to říká, a barbaři jsou z toho neklidní. A já teda taky, nikdo neví, co se stane”.

“Tak díky”.

Otakáro se s trpaslíkem rozloučil a vrátil se k ostatním. Bolbuch už dávno seděl v nálevně a proléval hrdlo, a další se pomalu troušili. Korman sice objevil, kde asi má zdejší šaman svou chýši, ale na základě varování se rozhodl jej neobtěžovat.

Nazítí družina opustila Brugad a směřovala podél řeky dále k severu. Kolem osady byly řady primitivních polí a na pahorcích se pásla domestikovaná zvěř, ale po pár mílich už nebylo ani památky po barbarském osídlení a dobrodruzi se ocitli opět v pustých pláních. Čerstvou potravu si obstarávali lovem, druhý den vůdce dokonce nechal Zoltara s Haakonem ulovit zubří mládě, takže masa byla hojnost.

Na potíže Nurnští narazili třetí noc po odjezdu z Brugadu. Kroll Feliks si na své hlídce všiml neklidu koní a velkého výra, který několikrát přelétl kolem tábora, proto vstal od ohně a pociťvě obcházel tábor, aby nepřehlédl případné nebezpečí. Varoval i Zemikosa, který si výra také všiml, a pro jistotu hlídal v šeru u koní, což bylo nesmírně prozíravé.

Další hlídku měl však Otakáro, který se rozhodl především ulovit mohutného výra, proto dal na oheň opékat plátek zubřího masa, který pak na klacku zdvíhal do výše, aby pták přilétl pro snadnou kořist. Výr skutečně náhle prudece nalétl směrem k hobitovi, ale ten byl připraven a použil svůj sluneční prsten, aby dravce skolil. Zablesklo se a opěčené tělo s zuchnutím dopadlo k pyroforovým nohám.

Hobit zaujatý lovem výra si však nepovšiml neklidu mezi koňmi, a právě, když se chtěl radovat ze své kořisti, shledal, že koně se začínají rozprchávat na všechny strany, což bylo podivné o to více, že předtím byli přivázaní. Otakáro se rozběhl ke koním a hlasitě volal na poplach. V noční temnotě spatřil dva koně s jezdci cválajícími pryč z tábora a několik dalších koní prchajících různými směry. Než se ostatní dobrodruzi vyhrabali ze svých houcí, byli zloději již dávno v nedohlednu a ani Kormanův netopýr je nedokázal zahlédnout.

Ještě déle trvalo, než se podařilo sehnat dohromady rozprchlé koně. Měli přeřezaná udidla, zloději zjevně chtěli vyvolat zmatek a znemožnit rychlé pronásledování. I tak se Nurnští vydali temnotou stíhat nenechavce, v táboře zůstali pouze Al-Rahem a Zoltar Zemikosa, jejichž koně chyběli. Zhruba po hodině cesty pronásledovatelé zanechali marné snahy a vrátili se. V noci nebylo vidět zhora nic a koně často klopýtali, takže hrozilo jejich zranění. Navíc bylo pravděpodobné, že zloději dávno změnili směr a jedou nyní zcela jinam.

Po návratu se rozpoutala diskuse o pronásledování lupičů.

“Měli bysme za nima vyjet hned za svítání”, navrhl Otakáro.

“A má to vůbec smysl?”, nadhodil Al-Rahem.

“Ty nechceš zpátky svého koně?”

“Chci, ale myslím, že prostě nemáme

šanci”.

“Já myslím, že krást koně je špatný a neměli bysme to tak nechat”, prohlásil vůdce.

“A jak je budem pronásledovat? Široko daleko pustá pláň, stopaře nemáme, maj pěkných pár hodin náskok a nejspíš to tady znaj a už jsou zpátky doma u svých tlupy”.

“Kterým směrem vůbec jeli?”

Otakáro vytáhl mapu. “Podle všeho tudy”, ukázal.

“To je zpátky na Brugad, takže na vopačnou stranu, než potřebujem”.

“Navíc nám sebrali nelepší koně”.

“To je fakt”, uvedomil si Zoltar. “Sebrali ty, co uspěli v závode”.

“To jsou hajzlové”.

“Máte pravdu, pronásledování nemá smysl, co, vůdče?”

“Pojedem dál, pěší se budou střídat, at' jdem rychleje”, uzavřel Swen.

Trvalo další tři dny, než družina znovu narazila na barbary. Tentokrát byli dobrodruzi bystřejší a Otakáro hned vytáhl soudek kořalky, který věnoval barbarskému vůdci, Haakon se přidal zdobenou dýkou. Náčelníka dary částečně uspokojily, takže na cizince nepohlížel tak nevráživě, a navíc Nurnští sami navrhli souboj o právo přejet přes území kmene.

Protí vybranému barbarovi se tentokrát postavil vůdce Swen, kterého opět podpořil Korman kouzlem, takže dokázal svého soka porazit. Barbar opustil bojiště se sklopenou hlavou věda, že porážka od člověka mu jistě na věčnosti nepřidá. Navíc si Swen právem vítěze vzal jeho koně, takže dobrodruhům nyní chyběl už jen jeden.

Barbarské pověsti - Lstivý Gerk

Každý barbar ví, že snů šamanů je třeba uposlechnout, a věděl to i velký náčelník Gerk. Když měl tedy jeho šaman sen plný krve a plenění, svolal své bojovníky a vyslal posly ke všem kmenům, aby se připojili k jeho tažení. Netrvalo dlouho a sešla se horda barbarských válečníků, jejichž šamani potvrdili prorocké sny naznačující, že bohové si přejí válku.

Kmeny se pod vedením svých náčelníků vydaly do míst, kde stálo rozlehlé město Larnak. Obyvatelé města dávno opustili tradiční barbarské způsoby, stali se změkčilými a pohodlnými a museli město obehnat mohutnými kamennými hradbami, neboť již ztratili víru v sílu svých paží.

Když Thograki přitáhli k městu, pustili se do zteče, ale hradby bylo těžko zdolat. Po zádech svých druhů dosahovali bojovníci vrcholu zdi a vrhali se do boje s obránci, ale ti se za svými

ochozy dokázali bránit. Barbary nakonec omrzel marný boj a stáhli se pod hradby, aby hodovali na kořisti získané na předměstí.

Tak to šlo několik dní, měšťané používali nejrůznějších nepoctivých taktik, aby odrazili chrabře bojující Thograki, a ti, když se nasýtli boje, stáhli se k hostině.

Gerk při boji viděl, že těla obránců jsou slabá a svráštělá, zpodobnělá zahálčivým životem a zcela odlišná od ztepilých těl barbarských válečníků. Také si všiml, že na rozdíl od Thograki, kteří po boji celou noc pili, než se pustili do dalšího boje, chodí si muži z města na noc odpočinout a nechávají hradby hlídané ženami. Nařídil proto svým válečníkům, aby se svlékli a rádně natřeli svá těla tukem. Pak je nechal nastoupit pod hradbami a předvést válečný tanec svého kmene následovaný zápasem muže proti muži. Barbaři se činili a jejich naleštěné svaly se na jejich tělech dodaleka leskly.

Ženy strážící hradby zvědavě přihlížely té neobvyklé podívané a rychle v nich začala planout touha. Toto byli praví muži, ne ty změkčilé nicky, které nyní znaveně chrápaly doma v měkkých postelích. Netrvalo dlouho a ženy otevřely brány, aby mohly spočinout v náručí statných bojovníků.

Tak díky Gerkově mazanosti padlo město Larnak. Thograki se nahrnuli do ulic, pobili všechny muže a město zcela vypálili, odnášejíce z něj veškerou kořist, aby ji věnovali bohům. Ženy dílem odvedli s sebou, dílem je zanechali na místě, kde se ty už nikdy nevrátily k městskému životu, ale vchovaly své potomky počaté za noci s barbarskými dobyvateli podle tradic Thograki u silné muže.

Kapitola 6. - Snová cesta

Před Nurnskými se již rýsovaly vrcholky Vragadoru, když potkali další barbarskou tlupu. Tentokrát však mezi barbary nebyli jen válečníci, družinici si hned všiml shrbené postavy zahalené v kůžích, která jela uprostřed ze všech stran chráněná bojovníky kmene. Šaman.

Haakon tentokrát neváhal a hned náčelníkovi věnoval meč, a Otakáro opět předal kořalku. Během předávání darů a vlichocování se do náčelníkovi přízně si někteří dobrodruzi všimli, jak si je prohlížejí lesknoucí se oči hledící zpod šamanovy kápě. Při opětování pohledu se jim zdálo, že se jim oči zavrtávají hluboko do mozku, a po pár okamžicích pohledem uhli. Následně se šaman naklonil k náčelníkovi a chvíli mu cosi šeptal.

“Pojedete s námi”, rozhodl barbarský vůdce hlasem, který nepřipouštěl odpor. Na ten Nurnští vzhledem k přesile barbarů ani nepomysleli.

Jeli asi dvě hodiny doprovázeni

barbarskou tlupou, když mezi vrcholky Vragadoru dorazili k malému údolíčku, v němž stála barbarská osada. Skládala se převážně ze stanů a jednoduchých chatrčí, mezi nimiž se potulovali koně a dobytek. Tady nebyli jen válečníci, ale i ženy, děti a starci kmene, kteří si zvědavě prohlíželi cizince.

Barbaři doprovodili dobrodruhy stranou vesnice k velkému ohništi, kde je nechali sesednout a utábořit. Koně odvedli, ale zato dali Nurnským dvě srny a několik měčů s kumyseem. Během opékání a jídla dobrodruzi diskutovali o své situaci, ale na nic kuldouhého nepřišli. Museli počkat, jak se věci vyvrbí.

Blížila se již půlnoc, když se pomalým krokem přiběhal k ohni šaman. Pokynul Nurnským, aby se rozesadili kolem ohně, a sám zaujal také jedno místo. Shrnul si z hlavy kápi, a družinici tak mohli spatřit jeho vrásčitou tvář. Od pohledu byl nesmírně starý. Vypadal o dost starší než Bolbuch, a trpaslíkovi bylo sto let. Šaman se podíval každému z dobrodruhů do očí. Pak začal vyprávět.

“Vím, proč jste přišli”, pravil pomalu, a na chvíli se odmlčel, takže dobrodruzi mohli chvíli přemýšlet, co s nimi barbaři za plánovanou svatokradež udělají.

“A souhlasím s tím”, pokračoval šaman, a v nočním tichu jakoby byly slyšet rány, když Nurnským spadaly kameny ze srdce.

“Víte, naše rasa, Thograki, vždy přežila díky tomu, že se přizpůsobila novým podmínkám. Naše zvyky se přizpůsobovaly potřebám, aby nám pomáhaly přežít. Když však velí potřeba, je nutné zvyky a tradice změnit. Stane-li se z tradice dogma, může to skončit tragicky”, šaman mluvil pomalu a v řeči dělal dlouhé odmlky, ale žádný z dobrodruhů si nedovolil ho přerušit a všichni pozorně naslouchali.

“Proto vám pomohu. Jsou-li vám bohové nakloněni, ukáží vám cestu”, sdělil Nurnským šaman, pak sáhl do svého pláště, z něhož vytáhl dýmku a váček. Napěchoval dýmku obsahem váčku, načež ji zapálil klacíkem z ohně a mocně zabafal. Pak ji podal Otakárovi, který seděl po jeho levici.

Hobit pokrčil rameny, přiložil dýmku ke rtům a mocně potáhl. Ucítil silnou aromatickou chuť a jakoby se celá jeho duše uklidnila. Dýmka kolovala mezi dobrodruhy, jen Swen a Haakon se rozhodli nedat si a hlídat před případným nebezpečím. Po chvíli skončila dýmka u šamana, který se zavřenýma očima seděl u ohně a poklidně bafal. Podobně vypadali i někteří dobrodruzi. Seděli tam v naprostém tichu, jakoby byli ztraceni ve snách.

Ti z Nurnských, kteří ochutnali dýmku,

se cítili naprosto uvolněně a lehce. Pojednou si všimli, že vedle ohně stojí kamenná brána. Předtím si jí nikdo z přítomných nepovšiml. Byl to prostý klenutý oblouk z hrubě opracovaných kamenů nespojených maltou, a záhy přitáhl pozornost přítomných. Nakonec jím Al-Rahem prošel, a za ním i ostatní.

Vstoupili do mlhy, která se po několika krocích začala rozpívat. Dobrodruzi se ocitli na rozkvetlé louce za krásného dne, a ani jim nepřišlo nijak zvláštní, že tráva byla šmolgově modrá a nebe jasně růžové. Kolem poskakovali malí červení ibisové.

Nurnští procházeli po louce a kochali se příjemnou krajinou, která několikrát změnila barvu, až před sebou zahlédli jakési zvíře. Když přišli blíž, ukázalo se, že je to murmak, ale nebyl vůbec chlupatý a měl jemně šedou barvu. Přestože stál na čtyřech, byl oblečen v jasný, červenožlutý šat protkávaný zlatem a bystrýma očima hleděl na přicházející dobrodruhy.

“Vítejte”, ozval se družiníkům v uších jeho hlas. “Jsem Saarnamta. Už dlouho jsem na této cestě nepotkal poutníka, a teď je jich hned několik. Zvláštní”.

“Kde to jsme?”, otázal se Rhynn, který byl ze všeho dění zmaten, ale poslušně šel za ostatními..

“Mohu vám odpovědět pouze na dvě otázky, a to jen na jednu pravdivě”, odvětil podivný tvor. “Dobře tedy volte”.

“Aha, tak to si promysleme”, prohlásil Otakáro a obrátil se k ostatním, aby dali hlavy dohromady.

“Když teda jenom na jednu otázku odpoví pravdu, tak bychom se ho mohli zeptat na jednu otázku, která je jasná, a když odpoví nepravdivě, tak budeme vědět, že ta druhá je pravdivá”, přemítal Zoltar.

“To je dobrý, třeba jakou barvu má můj klobouk”, přidal se Vesta. “A když řekne jinou, než černou, tak víme, na čem jsme”.

“Ale tvůj klobouk je fialovej”, zadával se na hobita Rhynn.

“Mě připadá modřej”, oponoval Feliks.

“Je černejší”, vytřeštil oči Otakáro a pečlivě si prohlížel svou chloubu.

“Jak tak koukám, tak na barvy bych se tady neptal”, poznamenal Al-Rahem.

“Krom toho”, ozval se Korman, “když nám na takovou otázku odpoví pravdivě, tak nám odpoví nepravdu na tu, co nás zajímá, a nedozvíme se nic”.

“Co nás teda vlastně zajímá, jakou otázku mu položíme?”, napadlo Bolbucha.

“Proč bohové pláčou?”, nadhodil Al-Rahem.

“A bohové pláčou?”, podivil se Korman. “Patrně jo”.

“Mohli bysme se zeptat, kde najdeme poklad”, navrhl Feliks.

“Jo, a von nám řekne že v Kortu v patriarchově pokladnici”, opáčil assuaenec.

“To je pravda, tam bude”, pravil Otakáro.

“Jo, takže je to pravdivá odpověď, ale nám úplně k ničemu”.

“Mohli bysme se zeptat, kdo ubližuje bohům”, zadumal se Zoltar.

“A pak, jestli má Saarnamta chobot”, přidal se Vesta.

“Proč? Vždyť vidíme, že má”.

“Ale když nám řekne, že nemá, tak víme, že jeho druhá odpověď je pravdivá”.

“A když nám řekne, že má?”.

“No to pak bude blbý”.

“Mohli bysme se ho zeptat na tu samou otázku dvakrát”, napadlo Felikse.

“Jo, akorát pak nepoznáme, co z toho je pravda”, opáčil Zoltar.

“Ale věděli bysme, že jedno je pravda a druhý lež”, upozornil Otakáro.

“Neříkal, že nám bude lhát, říkal, že nám neřekne pravdu”, poukázal na drobný rozdíl Rhynn.

“To je stejný”.

“Není, nepravda je opak pravdy, kdežto lež je výmysl”, oponoval polokroll.

“Tak teď už teda fakt nevím”, zvedl Otakáro oči k zelenkavé obloze.

“Mohli bysme se zeptat, kdo ubližuje bohům a jak ho můžeme zničit”, navrhl Al-Rahem. “Aspoň jedna odpověď nám k něčemu bude”.

“Tak jo, zeptej se ho, stejně už nic nevymyslíme”, pokynul assuaenci Zoltar a nikdo neprotestoval.

Al-Rahem tedy přistoupil k bytosti a vyslovil svou otázku.

“Bohům ubližují bytosti z podsfér. Můžete je zničit, ale v žádném případě jim nemůžete zabránit ve vstupu do našeho světa”, zaduněl dobrodruhům v hlavě Saarnamtův hlas.

“Já se ale ptal jak”, nechápavě zakroutil hlavou Al-Rahem.

“Počkej, v tom je určitě ten chyták”, upozornil ho Zoltar.

“Tak my vám pěkně děkujeme”, obrátil se na snovou bytost Otakáro, “a mějte se pěkně”.

“Nechť vás bohové provázejí”, odpověděl Saarnamta. “Dám vám ještě jednu radu. Ne vždy je nejhezčí cesta ta nejsnazší”.

Nurnští slušně poděkovali a rozloučili se. Když se rozhlédli kolem, spatřili krásnou dlážděnou cestu a začali se dohadovat, kudy se dát. Al-Rahem se vydal přímo kolmo od cesty do luk, a

podobně Rhynn, který však zamířil na opačnou stranu. Ostatní se vydali po cestě. Chvilí tak šli každý svým směrem, ale když se ohlédli, stále jeden druhého viděli. Tu Zemikosa upozornil na malou krivolakou cestičku, která směřovala směrem k jasně fialovým skalám tyčícím se na jedné straně cesty. Dobrodruzi se shodli, že tohle nejhezčí cesta určitě není, a vydali se za theurgem.

Cesta neustále stoupala a kolem se objevovaly balvany. Stoupání bylo stále strmější a dobrodruzi měli potíže se udržet na nohou. Korman Zlotě několikrát sklouzl a sjel po ostrých kamenech ze svahu, vždy se mu našťásti podařilo zachytit se o některý z balvanů, ale osklivě se potloukl.

Nakonec Nurnští stanuli před strmou skálou vzhůru. Vrcholu nebylo vidět, neboť se mezitím ocitli v mracích. Jako první začal šplhat Rhynn a chvíli mu to docela šlo, ale zanedlouho uklouzl a zuchl mezi ostatní. Polokroll už se loučil se životem, neboť spadl z několika desítek sáhů, ale k vlastnímu překvapení pád přežil.

Nahoru se tedy pustil Al-Rahem, který měl se šplháním značné zkušenosti. Šplhal dlouho, ale podařilo se mu vyškrábat se na vrchol. Vylezl z mraků a pod sebou spatřil malé údolíčko. Viděl, že dlážděná cesta vedla kolem skal do míst, kde stála dobrá padesátka obrů. Každý z nich byl zcela černý, měl čtyři ruce a v každé svíral kyj. Assuaenec byl rád, že se setkání s nimi vyhnul. Dále si všiml, že ze svého místa může přejít po hřebeni na protější kopec, kde stála jakási svatyně, ze které se linulo modré světlo.

Ostatní zatím přemýšleli, zda šplhat nebo čekat. Odvážně Rhynn se znovu pokoušel vylézt, ale znovu spadl a byl samá modřina. Přesto si odvahu dopřál Zoltar a také dokázal stěnu zdolat. A nakonec se to po několika pádech podařilo všem, i Rhynnovi.

Společně se pak vydali do svatyně, kde našli malou sošku jakéhosi bůžka z bílého mramoru, která v rukou svírá modře zářící kámen. Kámen připomínal azurion, ale byl mnohem větší, měl zhruba patnáct coulů v průměru. Na dotyk byl chladný, a tak ho Otakáro jemně zvedl, a když se nic nestalo, tak ho uložil do torny. Bolbuch místo kamene vložil bůžkovi do rukou lahev kořalky, aby se neurazil.

Když Nurnští vyšli ze svatyně, spatřili na louce před sebou klenutou bránu podobnou té, kterou sem přišli. Co však bylo horší, všude kolem se náhle objevil dav podivných tvorů a rychle se blížil.

Dobrodruzi se rozběhli. Brána byla vzdálena něco přes sto sáhů, ale přesto se blížila neskutečně pomalu. Jako první se do ní dostal Korman, který si pomohl hyperprostorovacím kouzlem. Druhý byl Rhynn, který běžel doslova

jako o život.

Tvorové už byli na dosah. Nyní už dobrodruzi viděli, že se jedná o bytosti s rasy připomínajícími elfy, jen jejich kůže měla barvu obsidiánu a oči jim rudě plály. Také místo prstů na rukou měly dlouhé drápy a byly bezpohlavní, jak se dalo poznat díky jejich nahotě.

Al-Rahem doslova proskočil do brány mezi tvory snažícími se mu zahradit cestu, jen na boku pocítil ostrou bolest od pařátů. Zoltar Zemikosa doběhl k bráně, kde se zastavil a začal odrážet nepřítele snaže se ostatním uvolnit cestu. Nic to nebylo platné Feliksovi, který zmizel pod úderem smrtících drápů. A zmizel doslova, po několika ranách se rozplynul jako pára. Stejně dopadl i tvor, na kterého zaútočil Zoltar dělající cestu Otakárovi. Hobit se prosmýkl mezi těly nepřátel a vyváhal se jejich pařátům, až se dostal do kýžené brány. Krev mu tekla z mnoha ran, ale unikl pryč.

To Zoltar, posílen svými lektvary, sekal na všechny strany a čekal na Bolbucha. Stařík byl z Nurnských nejpomalejší, a tak byl ve chvíli, kdy dobrodruhy pohltila záplava nepřátel, od brány ještě daleko. Trpaslík nebyl ve změti těl vidět, ale co chvíli se zjevila jeho sekera, mihající se ve smrtících obloucích. Černí elfové kolem něj mizeli, ale na místa padlých se hned hrnuli další, trpaslík však stále systematicky postupoval modle se ke svému mocnému brnění, které zázračně odráželo drápy nepřátel.

Když pomínil účinek lektvarů, začal Zoltar umdlévat. Krev mu prýštila z mnoha ran a z jeho pohybů mizela ladnost a z úderů pádnost. Přesto počkal na starého trpaslíka a společně skočili do brány, pryč ze zlého snu.

U ohně Haakon se Swenem najednou viděli, že se Feliks zhroutil a z četných ran mu prýštila krev. Haakon neváhal a nalil krollovi do úst léčivý lektvar. Všiml si, že i ostatní dobrodruzi se podivně chvějí a někteří krvácejí. Nevěda, co má dělat, jen všechny sledoval připraven poskytnout pomoc. Po chvíli se dobrodruzi přestali třást a postupně si všichni ustlali na zemi pohroužení do tvrdého spánku.

V tu chvíli se zvedl šaman a měl se k odchodu.

“Počkejte, co se stalo?”, zastavil ho elf.

“Bohové promluvili”, odvětil šaman.

“A co říkali?”.

“Nevím, to byla zpráva pro vaše druhy”.

“Vy ste nebyl s nima?”.

“Ne. Já jen hlídám jejich cestu zpět”.

Šaman se odebral zpět do své vesnice a dvojce strážců osaměla. Ostatní nehnuté dřímali, a tak si Swen s Haakonem rozdělili hlídky a zůstali

vzhůru až do rána.

Nurnští se probudili až před polednem posílení vydatným spánkem. Přesto na nich jizvy z putování po říši snů zůstaly, zvláště na Feliksovi. Převyprávěli příběh svého putování vůdci a také šamanovi, který soudil, že modrý kámen, který Otakáro přinesl ze snů i do skutečnosti, může být něco, co bohové potřebují a touto cestou to poslali dobrodruhům, aby jim to přinesli. Z přítomnosti černých elfů vyvodil, že sny jsou napadeny nějakou temnou mocí, ale jakou přesně si nedomyšlel.

Dobrodruzi se začali připravovat k odjezdu, když Zoltar přišel za Feliksem.

“Hele, tys v těch snech padnul, co?”.

“No jo, myslel jsem, že je po mě”, přikývl kroll.

“Napadlo mě, jestli v sobě náhodou nemáš démona. Moh se do tebe dostat, když tě zabil v těch snech, a teď čeká na příležitost”.

“Na příležitost k čemu?”.

“Co já vim? Je to démon. K čemukoli”.

“Hele, to by nebylo pěkný, aby se nám v někom usídlil démon”, ozval se Swen, který rozhovor zasedchl.

“A můžeš to nějak zjistit?”, obrátil se na theurga Rhynn. To už o podezření věděla celá družina.

“No, mám takový sklíčko”, zamyslel se Zoltar. “Pomáhá mi hledat magický věci. S nim bych se moh krollovi kouknout do zadku, jestli tam nějakýho démona nevidím, protože démoni jsou hodně magický”.

“Do zadku?”, podivil se Otakáro.

“Jo, do zadku”, potvrdil Zemikosa.

“Tak jo”, ozval se vůdce. “Démona v družině nemůžeme riskovat. Zemikosa se podívá Feliksovi do zadku a Otakáro jako druhý odborník ho bude držet”.

“Já ale na tohle nejsem odborník”, protestoval Vesta.

“Nevadí, máš k tomu nejbližší”, zamítl námitky Swen. “Někdo musí roztáhnout půlky, aby bylo dobře vidět”.

“Já nechci roztáhnout půlky”, začal protestovat též Feliks. “A už vůbec ne od Zemikosa”.

“Jestli on Zoltar nedostal chuť pro změnu na krolla”, zachechtal se Korman a několik otrslíků se přidalo.

“Hele, Zemikosa je odborník, a když říká, že v tobě může být démon, tak je to riziko pro celou družinu”, sdělil Feliksovi vůdce.

“A to fakt poznáš pohledem do zadku?”, zajímal se Korman.

“No s naprostou jistotou bych to moh říct jenom, když bych ho vykuchal, ale to by asi

nechtěl”, vysvětlil theurg.

“A nešlo by to nějak jinak?”, pravil schlíple kroll.

“Možná by to šlo přes pusy”, zamyslel se Zoltar, “ale nevim nevim, démoni většinou bejvaj níž”.

“To víš jak?”, zajímal se Vesta.

“To víš, zkušenosti”, usmál se theurg.

“Přes pusy by to šlo”, souhlasil Feliks.

“Dobře, tak vtevři hubu”, nařídil mu Zoltar, přiložil si k oku okrouhlé sklíčko a pozorně zíral krollovi do chrtánu.

“Nic”, sdělil po chvíli ostatním. “Musí se to udělat zespoda”.

“A fakt to nejde jinak?”, nedal se kroll.

“Co mu dát volej, třeba to toho démona vyžene”, navrhl Rhynn.

“Démon se nedá vyhnat volejem”, zavrtěl hlavou Zoltar. “Na druhou stranu by pak v tom výsledku mohly být po démonovi stopy, protože to jaksi projde celým tělem, žejo”.

“Tak dohodnuto, vohřejte někdo Feliksovi láhev s volejem, ať to de rychle”, nařídil vůdce.

“Jak rychle to krollem asi projde?”, zamyslel se Bolbuch. Vzápětí se začaly přijímat sázky.

Feliks skutečně vypil jednu lahev s olejem, a za pár chvil zmizel v křoví. Tam ho následoval Zoltar, aby prozkoumal výslednou hromádku.

“Všechno v pořádku”, pravil čekajícím dobrodruhům a Feliks si otřel zpcené čelo.

“Fajn, tak jedem”, rozkázal vůdce.

Barbarské pověsti - O Molodcích

V dávných dobách byla země ovládána Molodci. Molodci byl národ nesmírně pyšný a líný, ale bylo jich mnoho a bohové je obdarovali četnými dary. Díky tomu si podrobili mnoho ostatních národů, neboť potřebovali, aby za ně někdo pracoval. Molodci tvrdili, že všichni obyvatelé země jsou bratři, ale svět je plný úskalí a jen v jejich zemi je opravdová svoboda, kterou zajišťovali jejich dobrotiví Otcové. Podle Molodců byl každý svobodný, pokud na slovo a bez řečí poslouchal příkazy Molodců. Příkazy Otců museli poslouchat všichni, jinak byli pokládáni za zrádce dobré věci. A příkazy Otců Molodci poslouchali rádi, neboť věděli, že pro ně chtějí jen to nejlepší. Ostatní příkazů Otců uposlechli neradi a jen proto, že jinak by je čekalo to nejhorší. Otcové se často měnili, neboť každou chvíli některý Molodec zavraždil některého z Otců, aby se dostal na jeho místo a mohl svět udělat ještě lepší.

Molodcům bohové dali velký dar magie,

kterým se velmi pyšnili. Ale Molodci tento dar nevyužívali s rozumem, s jeho pomocí podrobovali ostatní a předváděli svou sílu. Také pomocí magie chtěli svět přeměnit podle svých představ. Nechali třeba za jediný den vyrůst obrovský les, a za další den ho zase nechali zmizet. Na místech plání vztyčovali hory a hory zase měnili v pláň. Chtěli také poušť změnit v kvetoucí zahradu, ale nakonec změnili svou kvetoucí zemi v poušť.

Nakonec se Molodci stali tak pyšnými, že se pokládali za rovny, ba nadřazeny bohům. Chtěli procházet jedním krokem na obrovské vzdálenosti, být na několika místech současně, ba co více, chtěli nesmrtelnost. A tehdy bohům došla s Molodci trpělivost a znajíce jejich povahu, dali jim nový dar, který dokázal znásobit jejich magické síly. A Molodci neváhali a hned dar použili, nevědouce, že jen bohové mohou vládnout takovými silami. Vyvolané síly se vymkly kontrole Molodců, a když se uvolnily, celý svět se otřásl. Země se otevřela a obrovské přílivové vlny pohřbily Molodce na dně oceánů.

A tak dnes slouží Molodci jen jako varování. Thograki jsou opakem Molodců, proto nikdy nechtějte být jako Molodci. Vyvarujte se pýchy, ctěte bohy a jejich přirozený řád. Jen tak můžete užívat svobody, kterou vám bohové dali, a tuto svobodu musíme bránit před každým, kdo by chtěl být jako Molodci, stejně jako to dělali naši předkové.

Kapitola 7. - Nestvůry z blat a skal

Cesta pokračovala dál na sever. Všichni už opět seděli v sedlech, neboť Otakáro s barbary vyhandloval několik koní, takže nyní měli dokonce dva náhradní. Snad kdyby zase narazili na zloděje koní.

Dobrodruzi projeli Vragadorem, pahorkatinou protkanou místy skalními útesy, které bylo třeba čas od času objíždět. Na těchto skalách byla zřejmě hnízdiště obřích ptáků připomínajících orly, kteří však měli tělo velikosti člověka, rozpětí křídel pak dosahovalo několika sáhů. Naštěstí tyto ptáci nevypadali, že by si za svou kořist vybrali dobrodruhy, a tak byli jen občas zahlédnuti na obloze. Pozornost vyvolal pouze orel, který v pařátech nesl myš. Tedy myš. Myš velikosti úměrné tomu orlu, tudíž velké jako statný habit.

Za Vragadorem Nurnští potkali další barbarský kmen. Že se nejedná o zrovna mírumilovné barbary bylo poznat už z divokého tetování a lidských, či pravděpodobně spíše barbarských lebek, které barbarům visely u opasků a sedel. Náčelník měl místo helmy lebku pocházející pravděpodobně z pumy a u sedla mu visela zlobří lebka.

“Rag tagat tru karapet rhak”, vyštěkl vůdce barbarů.

“Eh, dobrý den”, vydechl Zoltar.

Barbar pronesl několik dalších slov, kterým nikdo z dobrodruhů nerozuměl. Promluvil však mladý barbar vedle něj. “Náčelník šikat, že vy nepřátelé, když náš jazyk nemluvíte”.

“Ne, to ne, my přátelé”, koktal hned s přehnaným úsměvem Otakáro a hluboce se ukláněl. Swen zatím rychle kynul Haakonovi, aby předal dar. Nejlepší meč, který s sebou Nurnští vezli. Barbar si meč dobře prohlédl a obzvláště prozkoumal čepel. Lunciova práce byla skutečně precizní. Nemohlo kovárů v Gwendarronu se mu dokázalo rovnat. A zde si barbari cenili dobré zbraně tím více, čím méně dokázali takové zbraně sami ukovat. Barbar uznale zamručel, schoval meč, a i se svou tlupou odjel dál svou cestou.

Svou cestou se vydali i dobrodruzi, stále podél řeky na sever. Jednotvárně putování přes opuštěné pláň jen občas zpestřoval lov, když docházely zásoby. Mimo obvyklé králíky či sýsle je občas podařilo střílet i nějakou vysokou a jednu dokonce divokého jaka.

Po pěti dnech cesty se před Nurnskými objevil pás mlhy, který se ponuře vznášel nad rozlehlými blaty. Půda byla čím dál podmačenější a koně se začali bořit. Zoltar a Otakáro se hned pustili do přesvědčování vůdce, že by měli zajít kousek do bažin, neboť se tam dají najít vzácné rostliny, z nichž by bylo možné vytěžit nějakou magenergií. Vůdce souhlasil, a druhý den se proto družina obrátila směrem do nitra Krysí bažiny.

Cesta to byla namáhavá a dobrodruzi museli vést koně, kteří se propadali do bahna. Všichni byli znechuceni, jen dva alchymisté nadšeně běhali kolem a sbírali vzorky kapradin, mechů a hub. Když Swen špatně šlápl a zapadl po prsa do bahna, takže mu ostatní museli pomoci ven, zavelel k odchodu a družinici zamířili zase zpět k okraji blat. Celou cestu nenarazili na nic nebezpečného z místní fauny, zahlédli jen množství potkanů, žab a mloků, a jen Kormanův netopýr kroužící kolem družiny na hlídce svým ostrým sluchem zachytil sem tam i něco většího, nejspíš goblocha, ale nic si na družinu netroufl.

Za soumraku byla již družina opět na okraji bažiny a rozbila tábor. Otakáro se ihned pustil do zkoumání nalezených ingrediencí, a zhruba po třech hodinách bádání odhalil, že v jednom druhu choroše rostoucího na prohnílych kmenech stromů v mokřadech se něco málo cenných surovin nalézá. Vyčerpaní dobrodruzi po té ulehli.

Al-Rahem se uprostřed noci náhle probudil. Zdálo se mu, jakoby spal a ze tmy ho pozorovalo tisíce očí. Pak uslyšel tiché cupitání. To

už si toho všimla i hlídka. Otakáro náhle pocítil přítomnost spousty tvorů a i Kormanův netopýr zaregistroval svým sluchem v temnotě blížící se postavy. Ihned začali burcovat ostatní, když tu se již ve světle ohně objevily první postavy.

Tvorové vypadali jako krysy, ale kráčeli po dvou a v rukou svírali rozličné zbraně. Oblečení byli ve špinavých hadrech a při útoku hlasitě pištěli. Hlídka stačila probudit několik dobrodruhů, jiní byli probuzeni po té, co na ně šláply krysí tlapy nebo se jim do těla zaryly prorezné čepele.

V táboře vypukl zmatek. Krysáci se vrhli na probouzející se dobrodruhy, kteří se jen malátně zvedali k obraně. Hemžili se všude kolem, a Nurnské zcela zaplavil příliv prašivé srsti. Bylo jich určitě několik desítek, ale přesně to nikdo nepočítal.

Než Nurnští stačili zaujmout rozzounou obranu, byli krysáci všude a zuřivě útočili. Pod jejich těly doslova zmizel Rhynn Rugornský, dosud nezkušený válečník. Také Korman Zlotě nedokázal včas dokončit své zaklínadlo, když se mu do břicha zabolí zubatý oštěp. Další krysák skočil kouzelníkovi na záda a zakousl se mu do krku. Korman z náhle ztráty krve ztratil vědomí.

Bezvládně dobrodruhy se snažili krysáci odtáhnout pryč. Netopýr chránící svého pána sprážil krysáky táhnoucí Kormanu pryč blesky a na jeho obranu vyrazil také Zoltar a Otakáro. To ovšem opět narušilo jakous takous formaci. Al-Rahem kličkoval mezi krysáky, vrhal po nich nože a na zem házel dýmající kuličky, z nichž vycházející hustý dým zahaloval části bojiště a ještě zvyšoval zmatek.

To Bolbuch, rozčilen tím, že ho rána palicí do hlavy probudila z hlubokého spánku, stál jako skála a odrážel vlny útočících krysáků. Rovněž Swenovi se u nohou vršila hromada krysích mrtvol. Zdá těchto dvou hrdobců kryli Feliks a Haakon. Krysáci se na ně hrnuli neohlížejíce se nalevo ani napravo, někdy dokonce bodali do zad vlastních druhů, jak moc se snažili zasáhnout družiníky. Jeden krysák dokonce ve snaze vrhnout se na Felikse zezadu spadl do ohně a okolí zamobil pach škvarené srsti.

Do rachotu kovu o kov, sténání raněných a pištění krysáků se přidalo rovněž ržání koní, na které se útočníci lačně vrhli. Nebylo nikoho, kdo by je dokázal bránit.

Příliv krysáků se zdál nekonečný a dobrodruhům začaly docházet síly. V tvrdé řeži padl Feliks Gudlák a útoku tří statných krysáků neodolal Al-Rahem. Naštěstí hned vedle stál Otakáro, který srdnatě bránil statečného assuance, aby ho krysáci také neodtáhli.

Tu náhle útok skončil stejně náhle jako začal. Hromady mrtvol kolem Bolbucha a Swena zřejmě odradily zbylé krysáky od dalšího boje, a ti

se raději stáhli do bezpečné temnoty. Dobrodruzi byli zcela vyčerpaní, ale přesto nespočinuli.

“Rhynn”, zvolal Otakáro. “Ondesli Rhynna”.

Vůdce Swen spolu se Zoltarem a Otakárem vyrazili ve světle magického prstenu směrem, kterým krysáci polokrolla odtáhli, aby se pokusili vyrvat jim alespoň mrtvolu nebohého válečníka. Kus za táborem zaslechl hlasitě mlaskání a žvýkání a ihned vyrazili za zvukem, ale našli jen mršinu jednoho z koní, vyvrhnutou a z velké části sežranou. Viníci se však před rychle se blížícím světlem dali na útěk a dobrodruzi tak zaslechl jen zvuk jejich vzdalujícího se cupitání.

Dvě hodiny prohledávali vysilení hrdinové okolí tábora, než se jim podařilo najít Rhynnovu mrtvolu. Byla v zuboženém stavu, břicho měla rozpárané a vnitřnosti zmizely, zřejmě sežrány. I na zbytku těla byly jasně vidět stopy ostrých řezáků, které odkously nejlepší kousky masa.

Po návratu došlo na pohřbení Rhynna a Felikse, dvou odvážných družiníků, kteří nešťastně podlehli chlupeaté přesile, do měkké země na pokraji Krysích blat. Zatím Bolbuch s Haakonem zběžně ošetřili Al-Rahema a Kormanu, kteří byli značně zesláblí ztrátou krve. Naházeli také na hromadu mimo tábor mršiny krysáků. Napočítali jich celkem jedenatřicet.

“Tak koní už máme zas jenom sedm”, prohlásil Swen, když sehnal dohromady přeživší oře.

“Mužů už je taky jenom sedm”, opáčil Al-Rahem.

“Tak to vyšlo akorát”, drsně zavtipkoval vůdce, ale byl odměněn zamračenými pohledy ostatních.

“Na mym poníkovi se jet nedá”, oznámil Otakáro. “Je posekanej a nějaká hnusná myš mu vykousla kus masa na boku. A Kormanův vypadá podobně”.

“Korman pojede na mym, já pudu pěšky”, pravil Swen. “Koně se musej dát dohromady”.

“A lidi taky”, podotkl Al-Rahem, nezvykle bledý.

S prvním úsvitem zamířili Nurnští co nejkratší cestou z bažin. Šli pomalu, ale nic je neobtěžovalo. Krysáci se buď spokojili se získanou kořistí nebo si za denního světla netroufli zaútočit. Po několika hodinách namáhavého pochodu nalezla družina příhodné místo na táboření, kde si mohli družiníci i koně odpočinout. Navíc poblíž lovců narazili na hejno křepelek, takže měli i dostatek jídla.

Během vaření večere dal Otakáro

dohromady zbylé suroviny a chtěl pro zraněné uvařit nějaké léčivé lektvary, ale zřejmě se mu ještě chvěly ruce z nepěkných zážitků předešlé noci, protože vše přišlo vniveč. Nálada v družině začala být dosti ponurá.

Když se však druhý den ráno Otakáro probudil, začal hned přehrabovat v batohu a přitom povykoval na celé kolo. Vytáhl kámen, který přinesl ze snů, a vyzval Kormanu, aby mu ukázal rány. Pak začal opatrně přejíždět kamenem po kouzelníkových šrámech. Trvalo to sice hodnou chvílí, ale rány se skutečně zatáhly. Ovšem kámen začínal pohasínat.

“Vidíte, kouzelný kámen”, prohlásil hobit. “Měl jsem sen, že se s ním dá léčit. Ale pohasíná, neplejtval bych s ním, aby nám vydržel”.

Swen jen pokýval hlavou. Naučil se, že když něčemu nerozumí, je lépe nic neříkat a nechat to na odbornících.

Korman se po léčivé kůře cítil o poznání lépe a družina se opět vydala na cestu k severu.

Další noci se Otakárovi znovu zdálo o jeho modrém kameni, a ráno si všiml, že kámen znovu začal zářit jasněji. Nenápadně ho vzal a vyléčil s jeho pomocí svého poníka, kterému ošklivě hnisaly rány způsobené krysáky. Kámen viditelně pohasl, ale dalšího rána znovu zářil, a tak hobit usoudil, že noc kameni dodává sílu.

Když večer toho dne dobrodruzi hledali místo na táboření, všiml si Kormanův netopýr blízkého hájku, kde pod jedním stromem obcházela trojice šakalů, jakoby na stromě tušili nějakou kořist. Družina tedy zamířila tím směrem a šakali před jezdcí rychle prchli. Na stromě pak družiníci spatřili něco v těchto místech dosti neočekávaného, a sice hobita. Hobit měl blondaté vlasy i řídké vousy a oblečen byl do kůží, pod kterými ovšem cinkala drátěná zbroj, zjevně na něj poněkud velká. Přes rameno měl přehozen krátký luk a toulec s několika šípy.

“Co tu děláš?”, houkl na něj Haakon.

Hobit na elfa hleděl bázlivě, zdálo se, že z něj má posvátnou hrůzu. “Je mi to líto, pane. Ja nechtl utéct, já jsem zpanikařil”.

Nurnští na sebe zmateně pohlédli. Hobitovo zmatené povídání jim nedávalo žádný smysl.

“Uprchlík”, náhle napadlo Kormanu. To už i Haakon pochopil, co je hobit asi zač, a využívaje svého elfího původu, začal si hrát na trindindolana.

“Neboj se. Možná, že se tvůj přečin obejde bez trestu, ale musíš mi říct naprosto všechno”.

“Cože? Bez jakýho trestu?”, stále nechápal Otakáro.

“Povím”, špitl hobit. “Jen nevím, kde

mám začít”.

“Začni od začátku”, pravil uklidňujícím hlasem álflheimovec. “Nejdřív tvoje jméno”.

“Já jsem Skyreš. Skyreš Měchuřina”, představil se zincec.

“Z jakýho Kyreše? To je zas kde?”, podivil se Zoltar.

“Ne z Kyreše, ale Skyreše, tak se jmenuju”, pípl hobit.

“Tak Skyreši”, děl rozvázně Haakon, “já myslím, že to ani nemusíme hnát před radu, ale musíš mi popravdě vypovědět naprosto všechno”.

“Před jakou radu zase?”, Otakáro byl stále mimo.

“Mae thorbu”, zašeptal směrem k alchymistovi Al-Rahem.

“Jo von je z Trindindolu?”.

“Vypadá to tak”.

“Tak tedy”, začal Skyreš vyprávět, “já žil na okraji země, v předhůří, kde jsem dělal ošetřovatele trpaslíkům v dole. A ono se stalo to, že moje sestra, Laila, se začala s elfem. A to se nesmí. Já s tím neměl nic společného, vopravdu”.

“Klid, klid”, uklidňoval hobita Haakon.

“My víme, že za tohle vůbec nemůžeš”.

“To si nejspíš vodskáče ten elf”, podotkl Korman.

“Tak jak to bylo dál?”.

“Dozvěděl jsem se, že několik trpaslíků chce utéct ze země”, pokračoval Skyreš. “Ved je Baragor, předák z dolu. Jenže v horách nás přepadli skřeti a všechny trpaslíky zabili, já jedinej utek. Mám po nich akorát tuhle kroužkovou kořist”.

“Koukám, že ti skřeti bráněj hranice Trindindolu líp než hraničníci”, zachechtal se Zoltar.

“No a co dál?”, pokračoval ve výslechu Haakon. “Z Trindindolu je to sem pěkná dálka”.

“No já už jsem na cestě nejmíň půl roku. Já toho opravdu lituju, vezměte mě domů”.

“Ty se chceš vrátit?”, překvapeně se na hobita podíval elf.

“Ano, pane”, přikývl Skyreš. “Víte, říkali, že mimo Trindindol jsou města, a dokonce země, kde žijou hobiti. A ony jsou tu všude jenom pláně”.

“Ses holt vydal blbým směrem”, ušklíbl se Otakáro.

“A potkals cestou barbary?”, zajímalo Al-Rahema.

“Nikoho jsem nepotkal”, zavrtěl hlavou hobit. “Když jsem někoho viděl, tak jsem se mu vyhnul. Já se skrejavat umím, i těm skřetům jsem se schoval. A před nebezpečím jsem vylez na strom”.

“Jo, to jsme vyděli”, pokýval hlavou álflheimovec.

“Co teď se mnou bude?”, nervózně se

Haakona zeptal Skyreš.

Haakon koukl na vůdce, a ten přikývl. “Takže, my tu máme důležitý posláni”, obrátil se k hobitovi álflheimovec. “Když pojedíš s náma a pomůžes nám, tak tě zavedeme do těch míst, kde žijou hobiti”.

“Ne zpátky do Trindindolu?”.

“Ne. Tam není o co stát”, potvrdil Zoltar.

Jelikož se už stmívalo, utábořili se dobrodruzi v hájku a Al-Rahem s Haakonem vyrazili na lov. Skyreše vzali s sebou. Než se docela setmělo, dokázali lovci střelit jen dva králíky, ale při návratu si Al-Rahem všiml, že je sleduje vlk nebo nějaká podobná šelma.

“To je můj pes”, ozval se Skyreš, když se assuaenec s elfem radili, jak šelmu ulovit.

“Ty máš psa?”, podíval se na něj Haakon nevěřičně.

“No, přidal se ke mě asi před dvěma tejdnama. Dal jsem mu najíst a ošetřil jsem mu packu”, tvrdil hobit. Pak vytáhl kousek masa a psa zavolal. Ten přišel, sice pomalu a ne důvěřivě, ale maso si vzal. Přitom ale stále ostražitě sledoval Skyrešovy nové společníky.

V táboře přítomnost psa přijali poměrně stoicky, jen Otakáro vykřikoval, že pes by měl být na vodítku. Zajisté si vzpoměl na nebohého Limbuse, který zahynul na minulém výpravě, když se udatně, byť poněkud ukvapeně, vrhl na odporné skřety. Nikdo v táboře ale vodítko neměl a polodivoký pes nevypadal, že by si nějaké chtěl nechat nasadit. Ostatní naopak usoudili, že přítomnost dalšího hlídače družině rozhodně neuškodí, a více neřešili.

Nurnští se na své cestě postupně začali obracet zpět k severovýchodu, aby se vrátili k řece dostatečně vysoko nad Krysí bažinou. Na severu se jasně rýsovaly vrcholky pohoří čnějícího vysoko nad planinami. V posledních dnech v krajině začalo ubývat stromů a naopak přibývalo skal a roztroušených balvanů.

“Pozor na ty skály”, varoval ostatní Al-Rahem. “Měl jsem sen, kde se tyhle skály dávaly do pohybu”.

“To je pravda”, potvrdil Skyreš. “Taky se mi něco takového zdálo”.

Bolbuch se chopil prozkoumávání skal a konstatoval pouze, že jsou zjevně sopečného původu a hýbat by se v žádném případě neměly. Přesto si všichni dávali bedlivý pozor.

Následujícího dne cesty pustou krajinou se Skyrešův pes náhle zastavil a táhle zavyl. Družinici zarazili koně a začali se rozhlížet kolem sebe. Asi osmdesát sáhů před nimi se pohla skála.

“Tak jsem to viděl ve snu”, vykřikl Al-Rahem, ale ostatní se chápali zbrani a snažili

sestavit jakous takous obrannou formaci. Skála, nebo spíše skalní trol, se dala do pohybu a rychlými kroky se blížila. Netvor byl vysoký asi tři a půl sáhu a zdálo se, že jeho kůže je z kamene. Také se od ní Al-Rahemův šíp jen neškodně odrazil.

Obluda přiběhla k seřazeným dobrodruhům a máchla kusem skály jako kyjem. Útok směřoval na Zoltara Zemikosu, který se snažil zvládnout svého koně řičícího strachy. Liscannorský theurg dokázal i v sedle částečně uhnout drtivé ráně a kyj mu jen sjel po rameni, které pak necítil ještě další den, ale jeho koni síla nárazu přerazila páteř. Do útoku na trola se vrhli ostatní a zejména Bolbuch a Swen zasekli své ušlechtilé čepele do nestvůrného těla, s námahou prorážejíce jako kámen tvrdou kůži.

“Za náma je další”, vypískl Skyreš, který se především hleděl klidit z trolova dosahu.

“Kurva”, zaklel Zoltar hrabající se těžce na nohy. Naštěstí se z umírajícího koně dokázal skulit, takže ho o nezalehl.

“Já a Zoltar dozadu, Bolbuch a Otakáro doražte tohodle”, zařval vůdce a zamilil do týla družiny, kde stál osamocený Haakon.

Než stačili ostatní doběhnout, přihnal se trol k elfovi a mocně máchl kyjem. Haakon odlétl jako hadrová panenka a bezvládně se rozplácl na zemi. To už u trola byl Swen se Zoltarem i Kormanem krytým vyčarovanými obrazy.

“Ještě jeden napravo”, vypískl Skyreš, kterému docházela místa, kam by mohl utéct.

Trolové byli skutečně tvrdým oříškem, jejich pevná kůže se dala proseknout jen těžko a zdálo se, že rány ani nevnímají. Přesto Bolbuch neustoupil ani o krok a postupně nepříteli udolával. Jeho skvělé brnění dokázalo ztlumit drtivé rány trolova kyje, ale přesto byl trpaslík dosti potlučen, když za pomoci blesků z Vestových kouzelných prstenů, které dokázaly propálit i trolovu kamennou kůži, netvora udolal. Dědek neváhal, a hned se hnal vstříc novému nepříteli.

Odporné stvůry se oháněly svými mocnými kyji a zasazovaly drtivé rány, ale dobrodruzi byli dokonale sehaní, přiskakovali z různých stran a osekávali je, čímž mátlí jejich tupý mozek. Nakonec oba nestvůrní trolové padli a družinici si mohli vydechnout.

Nastala však smutná povinnost pohřbit elfího hrdinu Haakona Helmgaarda, bývalého piráta, který se však po přijetí do družiny stal věrným a neúnavně pomáhajícím členem. Sopečné skály na severu barbarských plání jsou mu nyní mohyloou.

Když Nurnští opět dorazili k Velké řece, zjistili, že v těchto místech teče ve vymletém korytě se strmými břehy a její šíře dosahuje kolem tří set

sáhů. I proud tu byl zjevně značně prudší než více na jihu a přechod zjevně nebyl možný. I zde měla řeka temnou barvu krve.

Dva dny jeli družinici podél řeky, než se přiblížili k přírodnímú divu, jaký ještě nikdy nespatriili. Skála, kterou viděli už z dáliky, se zcela strmě zvedala z planin do výše zhruba jedné míle, a táhla se, kam až oko dohlédlo, možná stovku mil. A v jednom místě se shora řítila masa vody Velké řeky v olbřímím vodopádu, jehož krůpěje smáčely dobrodruhy na několik mil a burácení bylo ohlušující. Dole padající voda vyhloubila jezero, z něhož vytékala řeka pokračující kvapně k jihu.

Zhruba tři míle od tohoto vodopádu se přes řeku klenul most. Kdo nebo co ho vytvořilo zůstalo pro Nurnské záhadou, ale musel být nesmírně starý. Na šíř měl dobrých dvacet sáhů a klenul se na půl míle přes proudící vody. A na druhé straně se v slunci položeném nízko na obzoru rýsovaly podivné tvary připomínající prsty čnějící z planin.

“Dračí kosti”, vydechl Zoltar.

Nurnští opatrně přešli přes most a zamířili k tyčícím se kostem. Narazili na skutečně impozantní hrudní koš, v jehož stínu se mohli pohodlně utábořit. Zda byl skutečně z draka nikdo nepoznal, ale nepochybovali o tom. Kolem bylo roztroušeno množství dalších kostí, povětšinou však jen jejich rozpadlých částí. Mohly být staré stovky, ba tisíce let, některé se při pouhém doteku rozpadaly na prach. Swen našel dokonce dračí zub velikosti menšího hobita.

Druhého dne hned zrána se dobrodruzi vypravili na cestu podél skály hledat údajný vstup do země bohů. Ani ne deset mil od vodopádu skutečně našli jeskyni, nad kterou byla upevněna zubří lebka a okolí vstupu bylo popsáno neznámými znaky vyvedenými červenou hlínkou. Vstup vedl do rozlehlé jeskyně, která se však na konci zužovala tak, že se dalo stěžít projít, ale cesta tudy zjevně vedla. Koně však dál nemohli, a tak je dobrodruzi ustájili v jeskyni a zanechali jim trochu zbylého ovsa.

Barbarské pověsti - O pošetilosti lidí

Když náčelník Mocný Thuram vytáhl do boje, aby získal proslulost a kořist, kterou by mohl věnovat svým bohům a znásobit tak jejich slávu, vybral si cestu směrem k zapadajícímu slunci. Tím směrem údajně ležely bohaté kraje plné kořisti a zalidněné tak, že nabízely hojnost nepřátel k řádnému boji.

Po několika dnech Thuramovo barbarské vojsko opustilo domovské pláne a vstoupilo do lidských zemí. Tamní obyvatelé se však nepostavili k obraně svých lovišť a pastvin, ale zbaběle prchli

zanechávající barbarům všechnu kořist, kterou dokázali odnést. Chtíví boje nakonec barbari narazili na velké město. To mělo obrovské hrady, neboť v těch krajích žili lidé slabí a ustrašení, kteří sami zebrali do vězení městských zdi, cítíce se tam v bezpečí před nebezpečími světa, místo aby se jim po vzoru Thograkí s odvahou postavili.

Před městem se barbari utábořili a připravili se k útoku, když tu k nim měšťané poslali jednoho ze svého středu s poselstvím. Pošetilí lidé totiž přestali řešit spory po pradávnm způsobu předků čestným bojem, ale místo toho pořádali soubor řečí. A tak poslali svého přeborníka v mluvení, aby souperil s barbary a přemohl je svou řečí.

A tak tento vyslanec mluvil a mluvil, a mluvil dlouho a rozvláčně, a barbari v čele s Thuramem mu pozorně naslouchali, ale jeho slovům přesto nerozuměli. Mluvil o tom, proč by Thuramova armáda neměla útočit na město. Rozprávěl o míru, a přitom všichni Thograkí vědí, že v míru ochabuje tělo i bojový duch a dlouhý mír dělá z lidí zbabělce. Rozprávěl o lásce, a přitom všichni Thograkí vědí, že láska je nezbytná pro přežití kmene. Rozprávěl o bratrství, a přitom všichni Thograkí vědí, že bratrství je třeba upevnit krví. Zkrátka neřekl nic, proč by Thograkí měli město ušetřit.

Nakonec prohlásil, že pokud barbari odtáhnou od města a nezaútočí, darují jim měšťané polovinu veškerého zlata, co ve městě je. Snažil se Mocnému Thuramovi namluvit, že tato nabídka je velmi výhodná, neboť barbari nebudou muset bojovat a získají mnoho zlata. Barbarský náčelník se však nenechal napálit jeho řečí. Opáčil, že takový obchod je pro barbary velmi nevýhodný. Nejen, že odevzdají bohům jen polovinu všeho zalata a nikoli všechno, ale ještě se připraví o dobrý boj a nebudou moci zprznit místní ženy. Mocný Thuram by musel být blázen, kdyby tak pošetilou nabídku přijal.

Ve své velkorysosti se však Mocný Thuram rozhodl, že dá mluvěcímu ještě jednu šanci, ale tentokrát po barbarském obyčeji. Pokud předvede dobrý boj a porazí Thurama v čestném souboji, pak Thograkí nechají jeho město být a potáhnou dál. Než vyslanec ani nevěděl, jak správně držet meč, natolik se tamní lidé vzdálili staré tradici. A když pak spatřil vlnící se svaly na holém náčelníkově těle, zahodil svou zbraň a dal se na zbabělý útek. Na svých slabých nohách však neunikl daleko, Mocný Thuram ho snadno několika skoky dostihl a srazil jej ranou pěsti do zátylku, nepovažuje ho za hodna úderu mečem.

Mluvící měšťanů tedy takto promarnil svou možnost zachránit město, a rozhněný Thuram se nehodlal již déle zdržovat, pročez nařídil ztéci město. Nadšení barbari se s bojovým pokřikem vrhli

na hradby a jediným útokem je zdodali. Když se pak nabažili boje a plnění, vypálili město do základů, neboť sídlo takových počítelců považovali za skvrnu na božím světě.

Kapitola 8. - Do Země bohů

V čele s veteránem Bolbuchem začali Nurnští prolézat úzkou chodbou. V ní vyplašili kolonii netopýřů, kteří se zmateně rozletli k východu, čímž naopak značně poplašili několik dobrodruhů, kteří kolem sebe divoce šermovali zbraněmi a byl div, že někomu neublížili.

Chodba pak pokračovala dál a neustále se vlnila, takže druzi brzo ztratili pojem, kterým směrem vlastně jdou. Místa se chodba rozšiřovala, sem tam přecházejíc ve velkou kavernu, jindy se dalo jen s obtížemi protáhnout. Od hlavní chodby se občas odpojovaly menší odbočky a trhlíny, ale vůdce se rozhodl neztrácet čas průzkumem a co nejrychleji postupovat vpřed.

Nurnští byli poněkud znepokojeni mohutnými pavučinami, které pokrývaly stěny a občas zcela zahrazovaly cestu. Snaha prosekát se znamenala přilepení meče a jedinou možností bylo lepkavá vlákna propálit.

Pojem o čase se v temných chodbách zcela ztrácel, ale nakonec dobrodruhům únava znemožnila pokračovat v cestě bez odpočinku, a v jedné širší kaverně se rozhodli rozbit tábor. Zdvojené hlídky byly několikrát vyrušeny tlumeným cupitáním odrážejícím se ozvěnou ve stísněném prostoru, ale domnělí pavouci se zřejmě báli světla, a tak zůstalo jen u poplašené hlídky.

Teprve dalšího dne Nurnští nečekaně vpadli do pavoučího doupěte, kde byli napadeni asi dvacátkou pavouků vedených olbřímí matkou. Nebylo to však nic, co by družinici nedokázali překonat a po zabití matky se menší pavouci ztratili v pavučinách všude okolo. Ošklivě vypadající rány mokvajících vlivem odporného jedu však vyžadovaly pečlivé ošetření, čehož se chopil nováček Skyreš a vydobyl si tak první uznání ostatních.

Nurnští postupovali temnotou ještě několik hodin, než jim stále silnější průvan naznačil, že se blíží k východu. Venku byla již noc, když opustili zatuchlé jeskyně a ocitli se opět pod hvězdným nebem. Objevíli se asi na dvě míle široké plošině, kterou ze tří stran obklopovaly skály. Na poslední straně byla naopak strmá propast, v níž se asi o dvě stě sáhů níže leskla vodní hladina. Velká řeka tu tvořila široké jezero, než propadala v obrovském vodopádu do krajiny dole.

Co však hrdiny poněkud poděsilo, bylo velké rudé oko, které jakoby je sledovalo. V noční tmě se nedala určit vzdálenost, jen směr k severu.

Druzi pročesávali plošinu a o kus dále

narazili na roztroušené kosti. Nestačili je však mnoho prozkoumávat, když se shora ozval skřek a na družinu se vrhli jacísi okřídlení tvorové. Při bližším pohledu ve světle lucerny vypadaly jako černé elfky s rudýma očima, které však místo rukou a nohou měly ptačí pařáty a na zádech křídla. Tyto harpie využily překvapení a vztekle šlehaly drápy po dobrodruzích snažíce se zasáhnout především oči.

Když se však Nurnští vzpamatovali, obořili se na nestvůry svými zbraněmi a několik okřídlených ženštin padlo. Po smrti dopadly na zem, kde se jejich odporná těla roztekla, jakoby byla z vosku. Po prvních ztrátách zbylé útočnice odlétly a ztratily se v temné noci.

Dobrodruzi se pak odebrali přečkat noc zpět do chodby, z níž právě vyšli, aby přešli případnému dalšímu útoku ze vzduchu.

Ráno Nurnští opět vyšli na plošinu. Za světla vypadala podobně ponuře, jako v noci. Vše kolem mělo temnou barvu sopečných skal, v nichž se jen tu a tam uchýtila nějaká rostlinka. Za denního světla dobrodruzi viděli dále, a tak spatřili na severu o nějakých dvacet mil severněji obrovskou sopku tyčící se jako pahýl k nebesům, daleko překonávající okolní skály. Z kráteru se valil hustý černý dým.

O kus dál se na plošině válely rozházené kosti, dle odhadu družiníků asi čtyřiceti lidí, či pravděpodobněji barbarů. Mohly být staré několik měsíců a z velké části byly okousané, někde byl i vykousán morek. Dalo se soudit, že se jedná o pozůstatky výpravy šamanů. Ke zklamání dobrodruhů však nikde nebyly šamanské hole, náhrdelníky ani jiné ozdoby, které k šamanům neodmyslitelně patřily, jen sem tam rozervané zbytky oblečení.

Zhruba uprostřed plošiny byly vytesané stupně schodiště, tedy zjevně dílo lidských rukou, vedoucí do skály, která se však v těchto místech zřítíla. V kamenné suti se daly objevit kusy opracovaných kamenů, ale trosky ledaly dobrodruhům žádné vodítko, co tu mohlo stát.

Více štěstí měli Nurnští na opačné straně plošiny, kde se nacházel jakýsi portál, zcela jasné dílo nějakých inteligentních tvorů. Portál vypadal jako napodobenina dveří vytesané do skály, neboť se nezdálo, že by se ve věřejích nacházela jakákoliv štěrbinka. Do skalní stěny byly vytesány znaky zcela neznámého písma, které družiníkům nepřipadalo nijak povědomé. Nepřipomínalo ani staré elfy či trpaslické runy. Když však dobrodruzi na znaky hleděli déle, začaly se slévat a kroutit vytvářejíce podivnou mozaiku. Později nikdo nedokázal říci, jakým způsobem znakům dokázal porozumět, neboť obyčejné písmo nijak nepřipomínaly. Přesto se dobrodruhům jakoby v podvědomí vynořila slova spojená ve smysluplný

text.

Nesetkáš se s tím, když bude zima vládnout je to palác, je to chatrč, louky, hory, lesy jdeš blíž, však o nic blíže nejsi jen hledět můžeš, nelze si sáhnout.

Hodnou chvíli bylo ticho, jak Nurnští přemítali o smyslu slov, případně o smyslech svých, které je zjevně šálily. Mlčení přerušil vůdce Swen Dolbich.

“Fata morgána”, prohlásil jasným hlasem.

Ještě než vyslovil poslední slabiky, rozeznělo se kolem podivné dunění a země se začala jemně chvět. Dobrodruzi se chopili zbraní, ale stalo se jen to, že se nesměrně pomalu začala posouvat skalní deska portálu. Zasnula se kamsi do skály a odhalila za sebou temnou chodbu, z níž se vyvalil léty zatuchlý vzduch.

“No jo, přelud, máš recht, vůdče”, pokýval uznale hlavou Otakáro.

“Taky mě to napadlo”, zalhal Al-Rahem, který se styděl, že na odpověď nepřipadl sám, jelikož se mu hned vybavilo množství příběhů o podivných viděních vyprávěných v jeho pouštní domovině.

“Takže připravit zbraně, rozsviťte někdo lucernu, mrknem se, co tam je”, zavelel vůdce Swen.

Jako první letěl Kormanův netopýr, který se v temných chodbách cítil jako doma a mohl svého pána varovat před hrozcím nebezpečím. Družina ho v odstupu následovala.

V hladece opracované chodbě se po několika stech sázích začaly objevovat reliéfy. Jednalo se jistě o nejpodivnější skulptury, jaké kdokoliv z dobrodruhů kdy viděl. Zvířata s lidskými hlavami se v nesmyslných polohách proplétala s lidmi se zvířecími hlavami, případně šlo o křížence z několika zvířat. Nebylo ani jasné, zda liské tváře jsou skutečně lidské, z jiných úhlů se jevíly jako elfy či barbarské, možná trpaslické nebo hobití. Vším se proplétali hadi a větve stromů zakončené lidskýma rukama. Nebylo ani jasné, co zobrazené postavy dělají, zda spolu tančí, radují se, závodí, bojují či obcují. Jen Zoltar Zemikosa byl skálopevně přesvědčen o poslední možnosti.

Stíny lucerny poskakující po kamenných tvarech mátlý smysly dobrodruhů. Zuřivý výraz sochy se na druhý pohled změnil ve výraz naprosté rozkoše. Někdy to dokonce vypadalo, jakoby se sochy hýbaly.

“Au!”, vypískl náhle Otakáro.

“Co je?“, obrátili se na něj všichni se zbraněmi pohotově.

“Ten had mě kousnul”, ukázal hobit na hadí hlavou hledící kamennýma očima ze zdi.

Swen opatrně natáhl ruku a dotkl se chladného kamene. Socha se nijak nehýbala.

“Je to šutr”, prohlásil.

“Ale mě to kouslo”, trval na svém Vesta.

“Ukaž ránu, ošetřím ti to”, nabídl se

Skyreš.

Otakáro si odhrnul nohavici.

“Vždyť tam nic nemáš”, podíval se na něj zmateně trindindolský uprchlík.

“Nemám, nemám, ale úplně cejtím, jak mě tam mrazí”, stěžoval si Vesta.

“Prostě se ti něco zdálo, to se stává. Dělá to to prostředí”, prohlásil Korman.

“Nic se mi nezdálo, kouslo mě to”, štkal postižený.

“Dem dál”, zavrčel Swen. “A dávejte si bacha”.

Že si Otakáro zcela nevyvymýšlel poznal o chvíli později Zoltar, kterého do ramene bodl štíří ocas. Při zmateném uskování theurg málem porazil Swena.

“Co zas děláš?”, zanažoval vůdce, jelikož mu Zemikosa bolestivě dupl na nohu.

“Bodlo mě to”, ukázal Zoltar na sochu.

“Ani se to nepohlo, stál jsem hned za tebou”, zavrtěl hlavou odmítavě Korman.

“Lidi, neblbněte, jsou to sochy”, nabádal ostatní Al-Rahem.

“Tebe to nekouslo, tak mlč”, obořil se na něj Otakáro.

“Hele, klid”, uklidňoval ostatní rozvázný Bolbuch. “Pudem vopatrně a budem dávat pozor”.

Družina šla pomalu a rozvázně chodbou, všichni pozorně zírali na tesanou výzdobu a hledali známky pohybu. To vedlo k několika planným poplachům, neboť několikrát některý z družiníků nabyl přesvědčení, že se některá ze soch jistojistě pohnula.

Chodba byla velmi dlouhá a trvalo několik hodin, než Korman varovaný netopýřem oznámil ostatním, že se před nimi nalézá větší místnost.

Před dobrodruhy se skutečně rozevřela rozlehlá prostora, podle odhadu Kormanova netopýra kulatá asi sto sáhů v průměru s vysokou kopulí. Na jejím druhém konci bylo vidět světlo lucerny a kolem něj několik postav. Nurnští s připravenými zbraněmi postupovali a postavy vyrazily proti nim. Brzo začalo být zřejmé, že se jedná o obrazy dobrodruhů.

“Co chcete?”, zeptal se Otakáro, a jeho hlas zazněl ozvěnou i od jeho dvojníka.

“Dělá to co ty”, ozřejmil hobitovi Bolbuch, a stejně tak učinil i jeho obraz.

Otakáro chtěl nejspíš ještě něco dodat,

ale přerušil ho hlasitý štěkot dvou psů, stojících těsně u sebe před pomyslným zrcadlem.

Al-Rahem si také stoupl těsně před svůj obraz a chvíli se na něj šklebil, v čemž ovšem za ním jeho dvojník nezůstal nijak pozadu. Pak assuaenec natáhl ruku, v čemž ho obraz napodobil a jejich prsty se setkaly. Al-Rahem měl pocit, že se dotkl chladné plochy zrcadla. Potíž byla, že nedokázal ruku stáhnout zpět.

“Nemůžu se vodtrhnout”, zoufale zavolal na ostatní.

“Nemáš všude strkat pracky”, potměšile odvětil Otakáro.

“Pořádně zatáhni”, radil Bolbuch.

“Tahám jak můžu”, odfrkl assuaenec.

“Tak uřízneme prstík”, navrhl Swen.

Al-Rahem cosi zavrčel a místo narytované ruku odtrhnout zatlačil dopředu. Snadno pronikl zrcadlem a jeho dvojník s ním splynul. Na rozdíl od ostatních byl od té chvíle v místnosti liscannorský lupič jen jeden a volně se procházel mezi obrazy ostatních.

“Jak se cejtíš?”, zaptal se Zoltar.

“V pohodě”, odvědil assuaenec.

“To musím taky zkusit”, nechťel se nechat zahambit Otakáro, také přistoupil k zrcadlu a snadno se spojil se svým obrazem. Ani Zoltar nezůstal pozadu.

“Tak pojďte”, smál se na dosud nerozhodné dobrodruhy Vesta. “Splyňte se svou duší”.

“Já tomu moc nevěřím”, zabručel Bolbuch. “Hele, zkus praštit toho mě na druhý straně, co to udělá”.

Zoltar pokrčil rameny a vrazil facku trpaslíkově obrazu. Jeho ruka však prošla dvojníkem, jakoby se nic nestalo.

“Tak vidíš, je to jenom vobraz”, prohlásil theurg.

Bolbuch moc přesvědčeně nevypadal, ale když prošel Korman a Skyreš, který pronesl i svého psa, vstoupil trpaslík do zrcadla též. Před pomyslným zrcadlem tak zůstal pouze Swen.

“Vy jste se zbláznili, já tam dobrovolně nepolezu”, prohlásil vůdce Nurnských.

“Nezdržuj a pod”, houkl na něj Otakáro.

“Jo, je to bezva”, zašklebil se Al-Rahem.

Swen se však tvářil neoblomně.

“Asi budem muset zvolit jinýho vůdce”, podotkl Zoltar.

“Hele, Swene, pojď”, přesvědčoval válečníka Vesta. “Je to fakt v pohodě”.

Zatímco hobit takto odlákal vůdcovu pozornost, přitočil se k němu ze zadu Al-Rahem a strčil ho směrem k zrcadlu. Swen narazil a jeho levá ruka jakoby se přilepila k té jeho dvojníka. Válečník sebou chvíli mrskal ve snaze ruku

odtrhnout, a pak se chopil meče a sekl svůj obraz přes ruku ve snaze se osvobodit. Dvojník udělal totéž a na Swenově ruce se objevila krev.

“Sázím pět zlatek na vůdce”, vypískl pobaveně Otakáro.

“A na kterýho?”, zachechatal se Zoltar.

Swen nevidí jinou možnost nakonec kapituloval a vstoupil do zrcadla. Trochu znechucen pak vyzval dobrodruhy k dalšímu pochodu.

Na druhém konci místnosti pokračovala stejná chodba, kterou přišli, což vyvolalo v dobrodruzích pocit, že se dostanou zpět k východu. Ale nebylo to tak. Po několika hodinách cesty, která se ovšem tentokráte obešla bez příznačných útoků, nebo snad lépe řečeno bez šálení smyslů, dostali se Nurnští do další prostory. Tentokrát se objevilo sloupová, za kterým následovala ještě větší místnost, než byla ta předešlá. Celý její rozsah však odhadoval pouze Korman díky netopyrovi, ostatní ve světle lucerny daleko nedohlédli. V šeru však bylo zřetelně vidět, že vepředu cosi pableskovalo.

Dobrodruzi zjistili, že ve středu síně se nalézá jezírko plné vody, z níž se linulo přízračné světlo. Všude byl klid, a možná právě to spolu s žizní po namáhavém pochodu přimělo Al-Rahema, aby se napil. Voda byla vynikající, měla jakýsi nasládlý opojný nádech, a jakoby se rozplývala na jazyku. Assuaenec si hned naplnil prázdné měchy.

Ostatní se na lupiče dívali s jistými rozpaky obávající se otravy, ale když nejevil žádné známky potíží, napili se i někteří další. Dobrodruzi se chvíli bavili o dalším postupu, když tu náhle se Al-Rahem natáhl na zem s tím, že je unaven, a během pár chvil tvrdě usnul. Všichni, kdož se napili, ho krátce na to následovali. Vzhůru zůstali Korman, Bolbuch a Skyreš.

“Tak co teď?”, otázal se Korman, když veškerá jeho snaha o probuzení Zemikosy zůstala marná.

“Budem muset čekat”, stoicky prohlásil Bolbuch.

“Tady je to ale nebránitelný”, podotkl Skyreš.

“Mohli bysme je vodtáhnout do tý chodby, kterou jsme přišli, tam nás nikdo neovoklíčí”, navrhl čaroděj.

“V tom vám teda moc nepomůžu”, usoudil hobit, “možná tak pár bágľů unesu”.

Nejvic námahy si s odtahováním bezvládných těl do bezpečnějších míst užil Bolbuch. Měchuřina byl rád, že po zemi odvěkl pár batohů a Zlotého začalo po chvíli námahy nesnesitelně píchat v zádech, tak toho raději nechal.

Kormanův netopyr zatím obhlédl okolí, aby vypátral případné nebezpečí. Zjistil, že místnost má dobrých dvěstě sáhů na dél a sloupy nesou

ochozy vybíhající v několika patrech k vysoké kopuli. Po stranách pak byly východy vedoucí k dalším prostorám netušené rozlohy.

Když byli spáči naskládáni v úzké, snadno bránitelné chodbě, posadili se tři bdící kolem lucerny a čekali. Po nějakých osmi hodinách se spící začali probouzet.

“To jsem se krásně vyspal”, protáhl se Al-Rahem a skutečně vypadal vyspaný dorůžova, kdyby to při jeho snědě pleti bylo možné.

“Narozdíl od něhoho”, opáčil sarkasticky Bolbuch.

“Pánové, já vám měl sny, to až vám budu vyprávět, to mi nebudete věřit”, prohlásil Zoltar. V tom se nemýlil, většina dobrodruhů mu nevěřila ani ty historky, které se údajně staly, natož sny.

“Já měl taky nádherný sny”, přidal se Otakáro. “Ale myslím, že tam bylo taky řáky poselství”.

“To je fakt, mě se zdálo vo ptákovi?”, přitakal Zoltar.

“Vo tvym?”, sarkasticky se zeptal Korman.

“Zdálo se mi vo ptákovi, kterýho pustim z klece”.

“Takže vo tvym”.

“Ale houby, já ho pustim z klece, a von mi pak pomůže”, vysvětloval theurg. “Já už kdysi jednoho ptáka měl, menoval se Krten”.

“Taky se mi zdálo vo tom modrým šutru”, přerušil Zoltara rychle Otakáro, aby zabránil vyprávění stokrát omlétých příhod o alchymistově supovi.

Ještě notnou dobu se družiníci bavili o svých snech, a zatím si stačil zdřímnout i unavený zbytek družiny, který držel nedobrovolnou dlouhou hlídku.

Když si odpočinuli i zbylí družiníci, vydali se Nurnští dál. Vůdce se rozhodl ignorovat odbočky a zamířit přímo rovně, kde byla rozlehlá sloupová síň.

“Pánové, tohle místo mi připomíná svatyni”, prohlásil Otakáro. “A co vás první napadne, když se řekne svatyně?”.

“Pokladnice”, vydechl Zoltar.

“Průser”, odušil Bolbuch.

“Kněžka”, ušklíbl se Al-Rahem.

“Pokora, pánové”, zavrtěl hlavou Vesta. “Ke svatyni patří především pokora”.

Nezdálo se však, že by jeho slova na otrlé dobrodruhy nějak výrazně zapůsobila.

Družiníci opatrně procházeli mezi sloupy rozličných tvarů a barev, když se před nimi z ničeho nic zjevila postava. Bytost byla zjevně přízračná a prosvítala skrz ní sloupy v pozadí. Nedalo se zcela

řící, zda je to žena či muž, člověk či elf. S širokým úsměvem se přízrak zlověstně blížil.

“Co chcete?”, zeptal se nesměle Otakáro, ale odpověděl mu jen zvonivý smích.

“Zabijte to”, nařídil vůdce.

Vesta proto namířil kuši a vystřelil, v čemž ho vzápětí následoval i Al-Rahem. Rána ovšem přízrak zjevně pobavila a smích zazněl ještě hlasitěji. Pak přízrak natáhl ruku a jemným pohybem jakoby hobita pohladil. Otakáro ovšem dostal ránu, až se zapotácel.

Korman Zlotě pokynul svému havranovi, aby do bytosti vypustil několik blesků, ale ty do přízračné postavy sjely a ta jakoby o něco narostla. Výbuch zvonivého smíchu následoval vzdušný polibek směrem k Zoltarovi, který alchymistu silou nárazu srazil na kolena.

Korman a Skyreš v zadních řadách začali couvat. Ani válečníci si na bytost netroufli zaútočit a začali ji nenápadně obcházet. Další pohlazení směřovalo na Swena.

“Tak, kurva, někdo něco udělejte”, zkroutil se bolestí vůdce.

“Mám nápad”, zvolal Otakáro a vytáhl z batohu modrý kámen, načež s ním začal mávat nad hlavou. Na tvora to mnoho nezapůsobilo, možná proto, že hobit pro jistotu zůstal v bezpečné vzdálenosti.

“Utečeme jí”, napadlo Zoltara, a družiníci kvapně vyrazili kolem bytosti, přátelkými gesty se snažíce ji ukonejšit.

Tvor však nevypadal tímto chováním potěšen, zřejmě by se mu více líbilo, kdyby vetřelci zaútočili. Zcela ho pak rozhodl Al-Rahem, který přízraku podal zdobený opasek jako dar. Bytost po něm šlehla parátem, ale kupodivu se nic nestalo. Ostatní na situaci nevěřičně zírali.

“Už vim”, ozval se Zoltar. “Voni jí posilujou útoky a voslabuje láska. Pod' na mou hrud', kočko”, vyrazil s otevřenou náručí k přízraku.

Ozvalo se srdceryvné zaječení a bytost zmizela ve tmách.

“To je poprvé, co jsem rád, že mi ženská utekla”, zachechtal se Zoltar.

Sloupová síň přecházela do podlouhlé čtvercové místnosti vyzdobené barevnými freskami. Zobrazené malby byly podobně zmatené jako předešlé sochy, navíc barvy vůbec neodpovídaly skutečnosti, takže zobrazení lidé byli zelení, žlutí i modří, a stejně tak zvířata, stromy a obloha, ale přesto obrazy působily velmi sugestivně a namalované postavy vypadaly jako živé. Na konci místnosti bylo schodiště směřem k bráně, kterou strážily dvě obsidiánové sochy v podobě mohutných dvouhlavých psů s hady místo ocasů.

“Radší to rozsejte”, nařídil vůdce

Bolbuchovi a Zoltarovi, sám zůstává stranou.

Když však dva hrdinové přistoupili k sochám, těm znenadání zaplály oči a z tlam jim vyšlehl plamen, který oba popálil, a navíc ožehl i dobrodruhy za nimi. Vzápětí se sochy vrhly na očazené dobrodruhy a nastal zuřivý souboj, z něhož si zvláště Dědek, čelící obludě několik dlouhých chvil bez pomoci, odnesl nehezské šrámy. Do boje se však zapojili všichni družiníci a oživlé sochy zakrátko popraskaly, když z nich nestvůrný život vyprchal.

Po nezbytném odpočinku se Nurnští vydali chodbou dále. Prapodivné obrazy v chodbě pokračovaly a vyvolávaly v dobrodružích pocit, jakoby procházeli něčím snem.

Chodba byla nesmírně dlouhá a dalo se jen žasnout nad tím, že se s něčím takovým někdo tvořil, nemluvě o výzdobě, jejíž barvy jakoby zůstaly nedotčeny staletými. Unaveným družiníkům se začínaly klížit oči, což vedlo k pocitu, že se malby na stěnách hýbají. Strach z útoku napínal smysly dobrodruhů k prasknutí.

Po dlouhých hodinách pochodu se nenadále ve stěně objevila trhlina. V pečlivě vyzdobené chodbě působila na první pohled nepatřičně, neboť v ní tvořila stěny neotesaná skála.

První byl na průzkum vyslán netopýr, který po pár sázích chodby objevil větší prostor, ale pak se rychle vrátil, neboť jeho ostrý sluch, kterým se orientoval, ho podle všeho začal šálit. Do trhliny tedy vlezl Bolbuch následován Skyrešem nesoucím lucernu, jelikož byli malí a dokázali se úzkou chodbou snadno protáhnout.

Dědek prolezl chodbou a ocitl se v prostorné přírodní jeskyni. Světlo lucerny se působivě odráželo od krásně tvarovaných krápníků nerušeně zde rostoucích tisíce let. Bylo tu také nádherné, poklidné, téměř hmatatelné ticho. Celé místo působilo nesmírně uklidňujícím dojmem, přímo hladilo trpaslíkovu duši a jakoby vybízelo ke spánku.

“Pojďte”, vyzval ostatní, ale vzápětí toho zalitoval. Jeho slova se začala v síni odrážet ozvěnou a stávala se stále hlasitějšími, až trhala trpaslíkovi ušní bubínky a rezonování slov mu rozechvívalo jeho staré kosti. Trvalo hodnou chvíli, než se bouřlivá ozvěna utišila a Bolbuch si mohl sundat ruce z uší, v kterých přesto stále silně pískalo. Až se starý trpaslík obával, jestli neohluchl nadobro.

Rovněž Skyreš se potácivě opíral o stěnu a hlava se mu motala. Bylo štěstí, že neupustil lucernu, neboť z hluku vyvolaném Dědkovými slovy měl závat.

“Co to bylo?”, strčil do jeskyně hlavu Otakáro, a situace opakovala.

Když ozvěna začala odeznívat, naznačil

Bolbuch rázně bořimskému hobitovi, aby byl zticha, a pokynul mu ven z jeskyně.

Všichni se znovu sešli na chodbě u vstupu do trhliny a očekávali Dědkovo vyjádření.

“Takže, je tam jeskyně, přímo pohádková, nejspíš vzniklá vulkanicky s krásnými stalagmitami a stalagmitami, dobře jsou vidět sedimenty...”.

“Hele, zkrat’ to”, přerušil trpaslíkovo básnění vůdce, který věděl, že o jeskyních a kamenech dokáže Bolbuch vyprávět celé hodiny. “Co to bylo za hluk?”.

“No, v tý jeskyni se úplně rozléhá pohoda a klid. Bylo by to skvělé místo na spaní. Ale nesmí se tam mluvit”, vysvětlil Bolbuch a Skyreš s Otakárem jeho slova potvrdili.

“To by se hodilo, už jsme pěkně ucaprtaní”, nadhodil Zoltar.

“Jdeme dál”, neoblomě prohlásil vůdce. “Tady je to celý divný, čím dřív budem venku, tím líp”.

A tak šli dál. Trvalo ještě dobré dvě hodiny, než se před družinou objevila kamenná deska zahrazující chodbu. Byla pokryta runami viděnými už u vchodu, a i tentokrát se toto neznámé písmo složilo v hlavách dobrodruhů do smysluplných slov.

Ta část ptáka, co nezjeví se na obloze
může plout oceánem, a suchá zůstane
může jít pouští, aniž se unaví
může letět lesem, do stromů nevraží.

“Plout... suchá...”, počítali si někteří družiníci na prstech možnosti dumajíce nad hádankou.

“Stín, to bude stín”, zvolal poznenáhlu Zoltar Zemikosa. Kamenná deska blokující chodbu se dala do pohybu a se zaduněním zajela do skály uvolňující cestu dál.

“Zrovna jsem to chtěl říct”, zabručel Swen.

“Ale uhád jsem to já, a za to mi můžete zvýšit podíl z pokladu”, ušklíbl se na něj theurg.

“To klidně můžu. Dvakrát nic vyjde nastejno jako jednou nic”.

Nurnští si znovu bolestně uvědomili, že dosud nezískali nižádnou kořist.

“Hele, neni za tebe nějaká vodměna?”, obrátil se Otakáro na Skyreše. “My máme s Trindindolem docela dobrý vztahy, tak že bysme tě vrátili”.

“To nevím”, nesměle pípnul Měchuřina, který netušil, nakolik vážně to Otakáro myslel.

“No jo, měli bysme aspoň něco”, přidal se Zoltar.

“A stejně pojedem kolem”, dodal Swen.

“Jestli vodcaď vůbec někam dojdem”, zavřel Bolbuch a nahlédl za otevřené dveře.

Barbarské pověsti - Otroci snů

Pačan Gači vždy snil. Ale ve své moudrosti si nenechal sny jen pro sebe, ale obdaroval jimi všechny živé bytosti, aby je vedly v jejich životě, poskytl radu i rozptýlení. A Thograki byli vděční za dar snění, ctili Pačana Gačiho a učili se chápat, co se jim snaží sny sdělit. Dělili se o své sny s ostatními, dlouze o nich debatovali u ohňů a pečlivě zkoumali, jaký význam sny mají. Jejich šamani začali uchovávat tradici snů a vnímat jejich význam, z čehož pak rozsáhlé čerpali moudrost Pačana Gačiho.

Ale ne všechny národy byly jako Thograki. Někteří lidé se snů báli a snažili se je zahnat. Používali nejrůznější zařikání a byliny, aby sny nepřišly. Spali beze snů, ale byl to neklidný spánek, neboť mysli se vzpírá moci Pačana Gačiho. A ti lidé se radovali ze své moci, že se jim podařilo přemoci sny, ale přitom přemohli sami sebe a připravili se o dobro, které sny přinášejí.

Nakonec byl jeden lid, který se považoval za rovna bohům a chtěl sny ztročit. Necenil si věštecké a varovné moci snů, necenil si moudrosti ve snech obsažené. Ten lid odmítl sny jako dar Pačana Gačiho, sám si toužil zvolit své sny. Chtěl snít o samých krásných a příjemných věcech, a tak vymýšlel kouzla a substance, po kterých přicházely právě takové sny. A když se podařilo taková kouzla získat, ten lid se radoval a těšil se ze své moci. Sny, které kouzla toho lidu vytvořila, už nebyly prorocké ani moudré, byly plné nadpozemské rozkoše a krásy, a lidé se s potěšením oddávali těmto snům a chtěli pořád víc a víc. Nakonec už nechtěli žít, chtěli jen snít. Začali nenávidět okamžik probuzení a vymýšleli způsoby, jak mu úplně zabránit a zůstat nadsmrti ve svých snech. Stali se z nich otroci snů, kteří nežijí své životy, jen o nich sní. Mysleli si, že překonali moc Pačana Gačiho, že ztročili jeho sny, ale místo toho on ztročil je pomocí svých snů a toto byl jeho trest.

Ve snech je moudrost a pochopení, nebraňte se snít ani se neoddávejte snění, toť cesta, kterou ve své laskavosti daroval Thograki Pačan Gači.

Kapitola 9. - Na křídlech snů

Odsunuté dveře neodkrývaly východ z jeskyně, jak někteří čekali, ale pokračovala tam chodba, tentokrát přírodního původu připomínající cestu z plání nahoru. Klikaté a nepravidelné cesty prozkoumával netopýr a družiníci se plahočili za

ním. Byli na nohou už drahnou dobu a vůdce je hnal pořád dál, takže slabší členové se už sotva ploužili.

Pojednou se chodbami rozlehlo hlasité zařvání, které ještě chvíli znělo ozvěnou, zatímco na sebe Nurnští nejistě pohlédli.

“Co to bylo?”, přerušil ticho Otakáro.

“Znělo to... jako drak”, zašeptal Korman a Skyreš se roztřásl. I na ostatních však byl znát značný neklid. Zvláště, když se zařvání za okamžik opakovalo.

“Šlo to votamtud”, ukázal Zoltar do chodby před družinou. “Aspoň doufám”.

“Jestli máme jít na draka, tak se musíme vyspat”, prohlásil Bolbuch.

“Dobře teda”, souhlasil konečně vůdce s odpočinkem.

“Ale tady se spát nedá”, namítl Al-Rahem.

“Vrátíme se rači dál”, navrhl Bolbuch a ostatní souhlasili.

Tak se Nurnští plahočili zase zpět cestou, kterou přišli, než ulehli v jedné z širších částí chodby a kromě hlídek všichni usnuli, jako když je do vody hodí.

Ráno se družina vydala zpět do míst, kde se chodbami nesl onen strašlivý řev. Na průzkum se vydal tradičně Kormanův netopýr, který se v temných chodbách orientoval s instinktem vlastním svému druhu. Ten vlétl do rozlehlé jeskyně, v jejímž rohu objevil nějakého tvora. Netopýr svým sluchem nedokázal určit zcela přesné kontury, ale přesto odhalil, že je tvor větší než kůň, má orlí hlavu a křídla, zatímco spodek trupu vypadá jako lví.

“Hele, a neni tam to zvíře přikovaný?”, zeptal se Zoltar, když Korman převyprávěl dobrodruhům, co jeho magický přítel objevil.

“To já nevím, to si nevším”, pokrčil rameny čaroděj.

“To totiž bude ptáček z mýho snu”, rozzářil se liscannorský theurg. “Toho pustim, a von mi bude sloužit”.

“Jako ten drak ti bude sloužit?”, nevěřičně se naň zadíval Swen.

“Neni to drak, je to nejspíš nějaký gryf nebo co. Bude to můj Krten”.

“Zbláznil ses?”, vyjel na něj Otakáro. “Já ho vezmu rachejtli a bude pokoj”.

“To ne”, protestoval Zemikosa. “Von bude určitě hodnej”.

“Vesta má pravdu, co když nás to bude chtít sežrat?”, přidal se k hobitovi Swen.

“Tak by se to mělo ještě prozkoumat”.

“Fajn, pudeš ty”, ukázal na něj vůdce.

Zoltar pokrčil rameny a začal se chystat.

Vzal si do jedné ruky lucernu, aby něco viděl, a do druhé lektvar rychlosti, kdyby potřeboval rychle prchat.

“Kdyby něco, zdrhej podél stěny”, sdělil mu Otakáro, který zatím doprostřed chodby připravil k odpálení rachejtli. “Stejně jsem potřeboval vnadidlo, abychom draka nalákali do chodby. Tady ho nemůžu minout”, prohodil k ostatním.

Zoltar zatím s lucernou opatrně postupoval kupředu, až se ocitl u vstupu do jeskyně. Posvítil dovnitř, a v ústrety se mu ozvalo dechberoucí zařvání. Světlo lucerny nedosáhlo až do rohu, kde tvor stál, a tak Zoltar spatřil jen mohutný stín, který se při jeho spatření vzepjal a zařval, ale nepohnul se blíž. Alchymista se tedy pomalými a opatrnými kroky začal přibližovat, aby si lépe posvítil, hotov kdykoli se obrátit na útěk.

Nakonec světlo lucerny osvětlilo celého tvora. Zadní část těla byla lví a zadní nohy měly lví drápy, zatímco přední byla orlí, místo předních nohou byly dravčí spáry a hlava byla zakončena mohutným zobanem. Zvíře bylo značně zubožené, tělo mělo poseto mokvajícímí šrámy a z několika ran ještě trčely zlomené špice kopí, které tam zanechali mučitelé. Kolem krku měl železný obojek s bodci dovnitř připevněný na mohutném řetězu přikovaném do skály. Ve světle lucerny se gryf vzepjal a bodce obojku se mu zaryly do těla. Mezi zaschlou krví se objevila čerstvá.

“Chudáčku”, zamumlal Zoltar a přidal další konejšivá slova, kterými se snažil tvora uklidnit. Gryf skutečně poznal, že přichází nepatří k jeho trýznitelům a přestal se vzpínat. Naopak upřel na Zoltara své obrovské ptačí oči, v nichž se značil obrovský žal.

“Poček chvíli, hned jsem zpátky”, sdělil Zoltar tvorovi a zmizel zpět v chodbě.

“Tak co je?”, zeptal se nedočkavý Otakáro, který se skláněl se zapálenou pochodní nad rachejtli připraven ji odpálit.

“Je to ptáček, Krten”, vyhrkl Zoltar. “Voni ho tu mučili. Je na řetězu. Raheme, potřebuju, abys to vedem”.

“Co, já mám pustit draka?”, ustoupil assuaenec o krok.

“Je to gryf, a je hodnej, fakt”, přesvědčoval ho Zemíkosa. “Vůbec se není čeho bát”.

Al-Rahem rozhodně přesvědčeně nevypadal, ale Zoltar byl znám svou výmluvností, a navíc navrhl, že by mohli netvora uspat vodou z podzemní kašny. Vůdce Swen jen pokrčil rameny a přes Otakárovy námitky, že nestvůru by měli zastřelit rachejtli, nechal Zoltara jednat.

Když vešli do jeskyně, držel se Al-Rahem zpátky a gryfově přichylnosti příliš

nedůvěřoval, ale Zoltar neváhal a s kotlíkem naplněným uspávací vodou smíchanou s léčivým janterníkovým sirupem přistoupil k tvorovi. Ten se na vodu lačně vrhl a celý kotlík rychle vypil. Přitom se nechal od Zoltara klidně drbat.

Al-Rahem sice nebyl ještě úplně přesvědčen, ale opatrně se přiblížil též a gryf ho sice pozorně sledoval, ale nechoval se nijak agresivně. Assuaenec tedy přistoupil k řetězu zakončenému masivním zámkem. Ten byl sice dostatečně pevný, aby odolal gryfově snažení se uvolnit, ale mechanismus v něm zkušný lupič snadno otevřel, a Zoltar následně sejmul nebohému tvorovi z krku obojek. Zvíře se nadšeně vzepjalo a hlasitě zařvalo, nečež využilo své znovunabyté svobody, aby se proskočilo po jeskyni. Po chvíli přistoupilo k theurgovi a hlavou se mu oťelo o rameno.

“Je hodnej”, usmál se Zoltar a gryfa pohladil. Pak zavolał na ostatní, kteří v chodbě čekali, co se bude dít.

Družiníci tedy vstoupili do jeskyně a nedůvěřivě si tvora prohlíželi, on jim ovšem oplácel stejnou mincí, nicméně nevypadalo to, že by se chystal k útoku. Zoltar proto přesvědčil Skyreše, aby ošetřil gryfovy četné rány, a hobití hraničář s pomocí bylinek a trochy své magie tvorovi alespoň trochu ulehčil.

Jelikož z druhé chodby vedoucí do jeskyně z opačného směru zřetelně vanul průvan, rozhodl vůdce pokračovat v cestě. Gryf však přistoupil ke Skyrešovi držícímu lucernu a do zdroje světla několikrát strčil pařátem, jakoby se snažil jej hobitovi uhasit. Nepoužil přitom nijak velkou sílu, ale přesto začal Skyreš vyděšeně ustupovat.

“To je dobrý, tenhle voheň ti neublíží”, konejšil tvora Zemíkosa.

“Hele, Zoltare, uklidni si to zvíře, ať můžem jít”, nerudně zavrčel Swen.

“Von možná nechce, abysme svítili”, nadhodil Al-Rahem.

“No a jak tu asi uvidíme?”, zařval si na čelo vůdce.

“Jestli je před náma východ, tak na sebe světlem upozornime”, poukázal na zjevnou skutečnost assuaenec.

“To je pravda”, přidal se Zoltar. “Ptáček je chytřej, chce nám pomoci. Skyreši, zakrej to světlo”.

“Já bych moh jít napřed na průzkum”, navrhl Al-Rahem.

“To je fakt, průzkum by se hodil, já klidně taky puďu”, souhlasil theurg.

“Na průzkum puďu já a Otakáro”, zavrčel Swen, už rozčilený z toho, jak mu pořád někdo radil, co má dělat. “A světlo rozsvítíme za

rohem, ať to ten gryf nevidí”.

“Nerozsvěcej to. Gryf to s náma myslí dobře”, nabádal ho Zoltar, ale Swen jen cosi zabručel a vyrazil.

Nakonec se však rozhodl světlo přeci jen nerozsvěcet, a tak se s Otakárem po hmatu ploužili asi třicetisáhovou chodbou, než dosáhli jejího ústí.

Ocitli se na svahu hory a před nimi se rýsovalo nevelké údolí, asi dvě míle na délku. Plálo v něm několik ohňů, kolem kterých bylo lze spatřit hemžící se těla. Byly jich stovky, a přestože ani pomocí Vestova okulu nebylo dobře vidět, co jsou zač, byl hobit přesvědčen, že to jsou černí elfové, jaké potkali ve snu. Na opačném konci údolí se zdvihala nesmírně vysoká hora s plochým vrcholem, v jejímž svahu bylo jasně vidět zářící rudé oko. Z něj vytékala žhnoucí láva třípytící se v noční tmě. Po levé straně se leskla vodní hladina, v níž se odrážely hvězdy. Po pravé straně byla další hora a u jejího úpatí se v matné záři ohňů leskly tvary připomínající lidské tělo vytesané do skály.

“To je Pačan Gači”, prohlásil Otakáro. “Tak teď je to o víře. Musíme vzít modrej kámen, napochodovat tam a dát mu ho”.

“Vidíš, kolik tam je nepřátel?”, podíval se na něj nevěřicně Swen.

“Musíš věřit, Pačan Gači nás ochrání”.

“Ale nejsem sebevrah”.

“Bohové ochraňují jenom ty, co se jim plně voddaj”.

“Já bych stejně radši počkal do rána, je to tu asi rok nebo já nevím jak dlouho, těch pár hodin to snad vydrží”.

Na průzkumníci se pak vrátili k ostatním ohlásit objev.

“Je tam Pačan Gači”, volal Otakáro už zdálky.

“Ale kolem je pár stovek nějakých hajzlů”, upozornil Swen.

“Budou to nejspíš ty černý elfové”, podotkl Vesta.

“Černý elfové, ještěže tu není Jorchen”, zachechtal se Zoltar.

“Voni to ve skutečnosti elfové nejsou, jsou to nějaký démoni, co sužou sny”, upozornil Al-Rahem.

“Já vim, ale to je jedno, hlavní je, že jsme našli Pačan Gačiho, a teď bysme ho měli jít osvobodit”, prohlásil Otakáro.

“To je pravda, to bysme měli”, souhlasil Zoltar.

“Že jo. Vezmeme modrej šutr a pomaširujem k Pačan Gačimu”, nadšeně vypískl Vesta.

“No počkej, ale jsou tam stovky černejch elfů”, krotil ho Korman.

“Musíte věřit. Věřit v Pačan Gačiho, a

von nás pak ochrání svou mocí”, rozplýval se bořimec.

“Já teda v Pačan Gačiho věřím”, prohlásil Zemíkosa, “ale stejně bych radši vymyslel nějaký plán”.

“Víra, víra tě ochrání”, sdělil mu Otakáro.

“Zas to nepřeháněj, víra je hezká, ale nemá se to přehánět”, ozval se Bolbuch.

“Jo, začínáš mluvit jako nějaký kudůk”, přidal se Zoltar.

“No dovol”.

“Ostatně, tys určitě měl nějakýho kudůka za předka. No považte, kdo kdy viděl tak velkého hobita”, usklíbl se theurg.

“Tak to teda ne”, ohradil se Otakáro.

“Narozdíl vod tebe znám svého otce i vstatní předky. Mám celej Vestovic rodokmen”.

“Otec je dycky nejistej”, mávl rukou Zoltar. “Já bych se vsadil, že tam někde bude kudůk”.

“To můj děda byl trpaslík”, ozval se Skyreš a prohlábl si své řídké vousy. “Ale co je kudůk nevím”.

“To je takovej větší hobit”, pustil se do vysvětlování Zemíkosa. “Něco jako tady Vesta”.

“Já nejsem žádný kudůk”, prskal bořimec. “Jsem hobit z váženého hobitího rodu”.

“Nechcet radši řešit, co budeme dělat?”, přerušil spor Swen.

“Jsem to říkal”, ihned zareagoval Otakáro. “Vezmem šutr a hurá k Pačan Gačimu”.

“Já bych počkal do rána. Aspoň na to líp uvidíme”, nadhodil Al-Rahem.

“Souhlasim, spěchem nic nezískáme”, přidal se vůdce.

“Nejsou ty potvory ve dne slabší?”, zamyslel se Zoltar. “Někdo tuším říkal, že se mu vo tom zdálo”.

“Jo, to se zdálo mě”, ozval se Otakáro.

“Tak to bysme fakt měli jít ráno”, přidal se Korman.

“Ale důležitý je věřit v Pačan Gačiho”, nedal se Vesta.

“A právě proto, když ti Pačan Gači seslal sen, že jsou ve dne slabší, tak by ses tím měl řídit”, snažil se mu vysvětlit Zoltar.

“Aha, vidíš, to mě nenapadlo”, zamyslel se hobit. “To bysme mohli počkat do rána”.

“Tak se zatím vyspime”, protáhl se Bolbuch.

“Je to pár hodin, co jsme vstávali”, podotkl Al-Rahem.

“Prostě budem odpočívát, než se rozední”, prohlásil vůdce.

“Apoň se můžem najíst, já už mám docela hlad”, začal se v báglu přehrabovat Zoltar.

“Prosimvás, a nemáte někdo trochu vody?”, zeptal se Skyreš. “Já už od včerejška neměl nic k pití”.

“To je mi dobrodruh, nemá nic k pití”, sarkasticky se ozval Otakáro.

“Tak mu dej, když seš tak chytřej, mě teda taky došla”, vymačkával z měchu posledních pár kapek Al-Rahem.

“Jednak je to nevychovný, a za druhý už taky nemám”, přiznal Vesta.

“Já svojí dopil před chvílí”, ozval se Swen.

“Já mám tak hlt”, potěžkal svůj splasklý měch Zoltar. “Ale rozdělím se”.

“To je dobrý, já vypiju tohle”, pravil Skyreš a vytáhl z batochu plný měch, který vyprázdnil.

“Tak cos to kecal, že nemáš?”, spravedlivě se rozlobil Otakáro.

“Něco mi říká, že to nebyla normální voda”, ozval se Al-Rahem, a měl pravdu. Během pár chvil si trindindolský utečenec ustlal na podlaze a tvrdě usnul.

Během dohadování Nurnských se v rohu jeskyně natáhl i gryf a usnul také. Ostatní se tedy také rozložili po jeskyni a odpočívali čekající na ráno.

“Teda, to je hrozný”, vyjekl pojednou Zemikosa, když se náhle probudil z dřímoty, a posadil se.

“Co je? Viděls ducha?”, zašklebil se Otakáro.

“Attrien Moskytová umřela”, prohlásil pobledlý Zoltar.

“Cože?”.

“Jak to jako víš?”.

“Zdálo se mi vo tom”.

“A jakou to má spojitost s náma?”, zaptal se Swen.

“S náma žádnou”, odsekl Zoltar. “Ale já jí měl rád, byla to hodná pani”.

“A teď už ten její barák nedostaneš”, opáčil Otakáro.

“No, to je právě vono, moh sem zdědit barák, ale takhle mám kulový”, zaštkal známý záletník.

“A co se jí vůbec stalo?”, otázal se Al-Rahem.

“No to je to, byla přepadená”, začal líčit Zoltar. “Přepadlo jí několik chlapů cestou do Nurnu”.

“A poznals je? Mohli bysme je dostat”.

“V tom snu to bylo celý rozmazaný”, snažil se rozpomenout theurg, “ale viděl jsem, že vona dva zabila, asi prstenama po manželovi, jenže další jí bodnul. Pak utekli, ale vyšetřovali to vojáci,

byla tam taky Naria a Dwany Růžička. A pak jsem viděl, jak se ty uprchlí houpaj na stromě”.

“Tak aspoň, že je dostali”.

“Ale řeknu vám”, ozval se Al-Rahem, “to už aby se dneska člověk bál jet do Nurnu nakoupit.

“Bať, je to čím dál tím horší”, pokýval hlavou Bolbuch. “Starý dobrý časy, ty už se nevrátěj”.

“Zato už se venku určitě vrátil den, měli bysme jít”, prohlásil Swen a zvedl se.

“Měchuřina ještě chrápe, a asi se po tý vodě hned tak nevbudí”, podotkl Korman, když strčil do hobita holí.

“A gryf taky spí”, doplnil Zoltar.

“Tak ho vzbud”, opáčil vůdce.

“A jak asi?”.

“No jak, třeba ho kopni nebo tak něco”.

“To si do něj teda kopni sám, já počkám, až se vzbudí”, rezolutně odmítl násilí theurg.

“Vypil taky tu vodu, tak asi bude spát dlouho”, pravil Al-Rahem.

“Uspávací vodu? Proč jste mu, sakra, dávali tu uspávací vodu?”, nechápavě se otázal Swen.

“Chtěli jsme ho uspat, když jsme ho rozvazovali. Ale vono to na něj působilo trochu pomalejc”, vysvětlil assuaneec.

“Tak ty dva tady necháme a pudem sami”, rozhodl Dolbich.

“Neblni, vůdče”, protestoval Zoltar. “Nebudem se přece zbytečně oslabovat”.

“Stejně nám k ničemu nebudou”, trval na svém Swen.

“Gryf nám pomůže v boji, viděl jsem to ve snu”, stál si zas za svým Zemikosa.

“Ty pořad s těma svejma snama”, zabručel vůdce.

“Snům se nevysmívej, jsou důležitý”, přidal se na Zoltarovu stranu Otakáro. “Moc Pačan Gačiho je velká”.

“A ty taky dej pokoj s tím Pačanem”, obořil se na něj Swen, ale při odporu všech ostatních se rozhodl počkat, až se dva spáci vzbudí.

Blížilo se poledne, když družina i s gryfem vyšla z jeskyně na denní světlo. Za dne byla jasně vidět socha vytesaná do skály, byl to sedící muž s rukama položenýma na kolenu velký přes dvacet sáhů. I na dálku bylo vidět, že socha je na mnoha místech poškozena a trčí z ní železné klíny jako kopí zabodaná do těla. Z ran pak vytékala rudá krev a proudem stékala do řeky.

V tuto chvíli bylo údolí téměř prázdné, pouze před sochou stály čtyři rozložitě postavy, čtyřrucí obři se zcela černou kůží. Černých elfů bylo vidět jen pět, tři před sochou a dva směřovali

po tesaném stupňovitém schodišti k rudému oku. Za dne vypadalo oko spíše jako otvor do hory, z něhož sálal horký vzduch.

Dobrodruzi začali sestupovat a záhy si jich všimly postavy před sochou a vydaly se k nim. Gryf vzlétl, během chvíle překonal vzdálenost na druhý konec údolí a napadl dvě postavy na schodišti. Nurnští se však museli nejprve vypořádat s nebezpečím před sebou, proto Otakáro podal Zoltarovi jednu ze svých rachejtli a sám si připravil také jednu. Když se nestvůrné postavy přiblížily, alchymisté je odpálili.

Zaduněly dva výbuchy a běžící nepřátele na chvíli zahalil oblak kouře, ale za okamžik se z něj tvorové opět vynořili a neúprosně postupovali dále. Otakáro kvapně připravil další rachejtli a stačil ji odpálit těsně předtím, než stvůry vpadly do linie Nurnských. Po výbuchu jeden z obrů padl na zem, kde se jakoby roztekl a i vzniklá louže se zakrátko vsákla do země.

Dobrodruzi ale neměli čas sledovat podivný úkaz, neboť ostatní nepřátelé byli mezi nimi. Do cesty se jim postavili válečníci Swen a Bolbuch spolu se Zoltarem a zastavili drtivý útok obrů, ale přesto zakolísali, neboť netvoři měli skutečně obři sílu a navíc zbraň v každé ze čtyř rukou. Neméně drtivý byl ovšem protiútok nurnských válečníků podpořený střelbou a blesky ostatních.

Obři však byli odolnými soupeři, a když konečně padli, válel se na zemi v krvi Swen a rovněž Bolbuch se sotva držel na nohou a krev mu prýštila z mnoha ran. Skyreš se pustil do ošetřování vůdce, zatímco Zoltar, Otakáro, Korman a Al-Rahem se rozběhli k soše. Za běhu si všimli, že kolem oka se začínají objevovat další postavy, ale přelétl tam gryf a pustil se s nimi do boje.

“Rychle, musíme mu na pomoc”, zvolal Zoltar a přidal.

U sochy se rozdělili, Otakáro použil svůj magický prsten k tomu, aby se přenesl do dlaně obrovské sochy, která se nyní tyčila nad dobrodruhy jako skála převyšující i nejvyšší kostelní věž v Nurnu. Hobit se do nesmírné dlaně sochy snadno vešel a doprostřed položil modrý kámen. Jeho záře bořimce na chvíli oslepila. Naopak pozorovatelé dole viděli, jak se Otakáro náhle rozzářil jasným modrým světlem.

Málokdo tomu však věnoval pozornost, skupina se Zoltarem v čele se totiž střetla se dvěma černými elfy, kteří se protáhli vedle gryfa bránícího průchod a hnali se po stupňovitém schodišti dolů vstříc vetřelcům. Odrazit dva netvory nedělalo dobrodruhům větší potíže a oni pokračovali výš ke gryfoví, ale netvorů stále přibývalo. Gryf jimi byl obklopen, a přestože je trhal na kusy, i na něm bylo vidět krev cákající z mnoha ran způsobených

ostrými pařáty černých elfů.

Další ovšem probíhali a střetávali se s Nurnskými, kteří jim bránili v další cestě. Trojici hrdobců Zoltarovi, Kormanovi a Al-Rahemovi podporující zbylé dva střelbou se dařilo netvory pobíjet, byť Kormanovi ubývaly jeho drahocenné obrazy, bez kterých pro něj byl delší boj nemyslitelný.

Otakáro se zatím chvíli hřál v záři kamene na ruce sochy, ale když se nic zvláštního nedělo, přenesl zpátky na zem. Až ze země bylo vidět, že rány na soše se zacelují a proud krve stékající od sochy do řeky zmizel. Pak jakoby se socha pohnula a ukázala směrem k otvoru, z něhož přicházeli netvoři, ale to musel být klam způsobený jasným svitem kamene, jehož zář začala směřovat k otvoru. Dobrodruzi si všimli, že otvor na úbočí hory se začal zmenšovat, jakoby ho světlo pomalu uzavíralo.

Přesto se z něj hrnuli další netvoři a Zoltar s Kormanem již začínali umdlévat pod náporem jejich pařátů. Naštěstí jim pomohli Otakáro a Skyreš, kteří se zapojili střelbou, a nakonec se dobelhali i dva zranění válečníci. Byl právě nejvyšší čas, neboť právě v tu chvíli padl nebohý gryf, který hrdině bojoval se svými původními trýzniteli a mnoho jich také poslal do pekla, ze kterého přišli.

Pekelníci zdolavši gryfa se rozběhli k Nurnským, což v jejich řadách vyvolalo náznak paniky.

“Musíme zablokovat ten vchod”, zařval Zemikosa, ale sám nevěřil, že by se to proti převaze nepřátel mohlo podařit.

“Musíme se modlit”, opáčil Otakáro a nabil další šíp.

“Držte linii”, volal Swen, který sám stál bezpečně vzadu.

Nebylo ovšem snadné mu vyhovět, neboť na dobrodruhy zaútočila desítky černých elfů. Největší nápor schytl Zoltar Zemikosa stojící včele jako klín rozrážející příliv nepřátel. Za ním stál Korman, který theurga stačil posílit rychlostí, a v poslední chvíli se jim po bok postavil funicí Bolbuch. Trochu stranou stál Otakáro a za ním Skyreš, který se však při pohledu na blížící se pekelníky dal na pomalý ústup, který se zakrátko změnil na bezhlavý útek. Al-Rahem ustupoval do strany, aby mohl podporovat ostatní střelbou, a vůdce Swen ostatní povzbuzoval z pozdálí.

Střet byl krutý. Většina pekelníků se vrhla na Zoltara, Kormanu a Bolbuchu, jen dva zaútočili na Otakára a jeden proběhl kolem dobrodruhů a pustil se směrem k soše, od které se stále linula jasná záře směřující k průchodu na vrcholu schodiště. Ten se uzavíral, pro dobrodruhy však zoufale pomalu, a stále se z něj tlačil houf

černých elfů.

“Chce ublížit Pačan Gačimu”, zvolal Al-Rahem zděšeně. Pokud by se nestvůrným bytostem podařilo zamezit uzavření díry, byl by s Nurnským nepochybně ažen.

Swen se tedy rozběhl za černým elfem, dobře si vědom toho, že se tím alespoň vzdálí ostatním nepřátelům. S jedním pekelníkem by si poradit mohl, zvláště, když mu ze zad trčel Al-Rahemův šíp.

Jen o pár okamžiků později následoval Swena také Bolbuch, který sice dokázal srazit k zemi dva nepřátele, ale jejich pařáty se mu též zaryly hluboko do těla a on silně krvácel. Kormanovi vedle něj nepomohly ani jeho magické obrazy a po několika ranách klesl v bezvědomí k zemi. Ve středu obranné linie tak zůstal jen Zoltar, který ostatním zmizel z očí v klubku nepřátel.

Otakáro pomalu ustupoval a pražil do dotírajících pekelníků svazky blesků ze svých prstenů. Když se však přiblížili další, využil opět kouzelné moci svého bezmegu a přesunul se o několik desítek sáhů dál, kde se obrátil na útěk.

Stejně kouzlo byl nakonec nucen použít i Zoltar, který dlouho nesl hlavní nápor nepřátel, krvácel z mnoha ran a začínal umdlávat. V tu chvíli bojoval s jedním pekelníkem Swen daleko vpředu a o kus dál se pral o holý život Bolbuch podporován Skyrešovým psem a střelbou Al-Rahema. Oběma se podařilo své protivníky zdolat, a víc nebylo třeba.

Nurnští dokázali vlastní krví vykoupit čas potřebný k zavření průchodu a ten, ať už vedl do jakýchkoliv pekelníků, se uzavřel. Zbývající černí elfové si již nevěšali dobrodruhů, ale seběhli se k místu, kde průchod byl, a vlastními pařáty se snažili rozervat skalní stěnu a obnovit jej. Z jejich těl se však po chvíli začalo viditelně kouřit a jejich hmotná stránka počala mizet, až se zcela rozplynula. Jasně světlo vycházející ze sochy zatím pohaslo a družiníci osaměli. Potlučení, zkrvavení, ale živí.

Bolbuch se svalil jak široký, tak dlouhý na zem a ztěžka funěl. Ostatní se k Dědkovi postupně dobelhali. Již z nich opadlo napětí a mohli se oddávat euforii, ale nikdo neměl sílu dávat svou radost výrazně najevo. Dokonce i Otakáro projednou mlčel a tiše vzdával chválu bohu, Pačan Gačimu, že přežil.

Vůdce Swen nařídil bořimci hlídat a zhluboka si přihnul z měchu naplněným uspávací vodou. Po něm tak učinili i další, jen Otakáro s Al-Rahemem si sedli na hlídku a chvíli si povídali, ale časem assuaence přepadla dřímota. Hobit se chtěl opláchnout v jezeře vyplňujícím většímu údolí, jehož hladina byla nyní již zcela jasná, beze stopy krve. Zjistil však, že voda téměř vře, zřejmě živena unikajícími plyny ze sopky, pod kterou se

nacházeli. Nabral tedy jen trochu do kotlíku, aby ji nechal vystydnout na později.

Otakáro seděl a rozhlížel se kolem. Nehostinné skály už nepůsobily tak ponuře a hobitovi se zdálo, že tu a tam z holé země raší tráva a lístky. Sopka se impozantně tyčila k nebesům s vrcholem obkrouženým korunou mraků a v jejím úbočí nebylo ani stopy po trhlíně, kterou na svět proudily zlé sny. Olbrímí socha poklidně shlížela na svět a zdálo se, že se na její tváři značí spokojenost a vnitřní klid. Klid zahalil i celé údolí, pohoda místa jakoby uspávala a lákala ponořit se do snů, které se snad právě na tomto místě rodily na svět. Nebylo divu, že Otakáro nakonec podlehl a oči se mu zavřely.

Každý z dobrodruhů měl vlastní sen, v němž se procházel Zemí bohů, z níž mohl shlížet na svět pod sebou. Každý si mohl vybrat, kde bude hledat svou odměnu, a každý si něco odnesl, ať už zlato, užitečný předmět nebo vědomosti. Pak se snící ocitli ve světnicích svých domů v Liscannoru, či v pronajatém pokoji hostince U hrocha, jako v Kormanově případě. Jen Skyreš, vlastní dům nemaje, stál na louce u překrásného stromu, který svým stínem lákal k zdřímnutí. Řada dobrodruhů se šla podívat ven, aby se přesvědčili, zda jsou opravdu doma, ale kolem domů byla jen mlha hustá jako mléko, a kdokoliv se skrze ní vydal, došel znovu zpět ke svému stavení. Většina snících to po chvíli vzdala a ulehla do pohodlí vlastní postele, jen Swen se pokusil vlastní dům zapálit, ale měl štěstí, neboť ve snu jeho obraz zůstal ohněm nedotčen.

Nurnským se pak zdálo, jakoby jejich spící těla opustil jejich nehmotný duch, a pomalu se vznesl k nebesům. Snad takto odešel dvojník, který jim pomohl projít snovým světem.

Ráno se dobrodruzi probudili ke svému překvapení skutečně ve svých postelích v Liscannoru. Když tentokrát vylezli ze svých příbytků, ocitli se skutečně v dobře známé vesničce. Je snané odhadnout, kam asi zamířili. Ano, sešli se samozřejmě v hospodě, a cestou vzali i Skyreše, který spal pod janterem.

“Může mi někdo vysvětlit, jak je tohle možný?”, rozhlédl se po ostatních Al-Rahem, ale nezdálo se, že by se někdo měl k vysvětlování.

“Zkuste mě štípnout, jestli ještě nespíme”, nastavil ruku Otakáro. “Au, to bolelo”.

“Tak asi nespíš”, zachechtal se Korman.

“Hele, Zoltare, ty jsi theurg, to jste se ve škole vo něčem takovym neučili?”.

“Obávám se, že nevim”, zavrtěl hlavou tázaný. “Ale teď mě spíš zajímá, co se stalo s Attrien”.

“Attrien Moskytová je mrtvá”, smutně pravil hostinský Luncius. “Přepadli jí cestou do

Nurnu. Lapkové”.

“A co se teda stalo?”.

“Víc ví Dwany, ale co mi říkal, tak stará pani měla nespíš prsteny ještě po manželovy a sesmahla dva ty lapky, další jí ale propíchnul, pak jí sebrali peníze a utekli”.

“A dostali je?”.

“Jo. Dwany prej dal veliteli těch vojáků, co to vyšetřovali, nějaký peníze, jako na pomoc vyšetřování, a po pár dnech je měli. Pověsili je předevčirem”.

“Tak vidíte, to se mi přesně zdálo”, obrátil se k ostatním Zoltar.

“Ale to neznámená, že se nám nezdá taky tohle”, opáčil Al-Rahem.

“Jak to ale poznat?”.

“Mohli bysme to tady zkusit zapálit, ať víme, jestli to shoří, nebo se nám to jenom zdá”, navrhl Swen, u kterého se začaly projevoovat nebezpečné pyromanské sklony.

“Tady se nic zapalovat nebude”, rezolutně prohlásil hostinský Luncius, který před hosty položil napěněná piva. “Jestli chcete něco zapalovat, zapalte si vlastní”.

“Hele, Luncie”, obrátil se na stata Zoltar.

“Jsme vopravdu v Liscannoru?”.

“A kde byste jako měli bejt?”, požíval se na něj hostinský podezřívavě.

“A kde jsme se tu vzali?”, pokračoval v otázkách Al-Rahem.

“Přišli jste těmahle dveřma, ne asi. Co jako chceš slyšet?”, zařukal si na čelo krčmář. “Nejspíš jste se v noci vrátili z výpravy. Já nevim, já jsem spal”.

“Mohli bysme jít hledat stopy, jestli jsme teda vopravdu přišli”, navrhl Swen.

“Jo, stopy si hledat klidně běžte, čerstvej vzduch vám prospěje”, zabručel sarkasticky Luncius.

“Já teda nikam stopy hledat nejdu, ve snech bylo teplo, ale tady docela mrzne”, prohlásil Skyreš.

“Má pravdu, kde bysme je asi měli hledat, nevíme, kudy jsme přišli”, přidal se Otakáro.

“Tak co budem teda dělat?”.

“Mohli bysme rozdělit kořist”, navrhl praktický Bolbuch.

Na to dobrodruzi slyšeli, ale nastalo hlučné dohadování, jak rozdělit věci získané ve snu. Vůdce chtěl vše zařadit mezi kořist, ale všichni ostatní byli jednohlasně proti, a nakonec si každý ponechal tu odměnu, kterou sám získal.

“No takže to nám tu toho moc nezůstalo”, požíval se Otakáro na žalostnou hromádku tvořící kořist této výpravy. “Čelenka z hadí kůže, kožená helma, opasek s jelenem, nebo co to je, to jsou vesměs dary vod barbarů”.

“Pak je tu ještě vobouručná sekera po Haakonovi”, pohladil masivní zbraň Bolbuch.

“Ještě by tu měli bejt po Haakonovi nějaký šípy, jeho brnění, zlatá náušnice a hlavně nějaký peníze, nes to Zoltar”, zamžoural do svých poznámek vůdce.

“Ehm, to já ale nemám”, zrozpačitěl Zemikosa. “Já to nechal na koni”.

“Tys nechal zlato na koni?”, vytřeštil oči nevěřící Otakáro.

“Já na to v tom kvapu zapomněl”, vymlouval se theurg.

“No dobře”, mávl rukou Swen. “Takže místo toho zaplatíš pokutu tisíc zlatejch, bereš?”.

“Ale jo, zaplatím”, schlíple pravil Zoltar. “Hele, Otakáro, nemoh bys mi pučit dva tisíce zlatejch? Já nemám ani vindru”.

“Už mi dlužíš třicet tisíc”, pravil odměřeně hobit.

“Já ti to určitě vrátím, ale teď nemám”, žadonil theurg.

“No dobře, ale nejdřív chci podíl z pokladu a taky proplatit výdaje”, obrátil se na vůdce hobit.

“No a to právě nedostaneš, dokud tady Zoltar nesloží tu pokutu”, opáčil Swen.

Otakáro se chytíl za hlavu. “To se mi teda eště nestalo, abych pučoval peníze, jen aby mi je moh někdo vrátit”.

Peníze nicméně svému kolegovi půjčil a vůdce pak vyplatil každému nevelký podíl. Pro některé to byla spíše almužna, ale přežili a pomohli světu od zlých snů, a to za to přece stálo. No ne?

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkár*